Divertisment

pentru doi încornorați și cvartet de coarde

Toni Bega

Divertisment
pentru doi încornorați
și cvartet de coarde

Toni Bega

Copyright © 2012 Editura Metro

Metro Publishing Group SRL
Otopeni, Str. Griviţa nr. 37E, Ilfov
www.metropublishing.ro

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediţii.
ISBN: 978-606-93128-3-4

Editor: Doina Matei
Design copertă: David Griffiths

Carte electronică dichisită de booki.ro

Cuprins

Mișcarea întâi: Allegro

Mișcarea a doua: Menuetto e Trio

Mișcarea a treia: Adagio Cantabile

Mișcarea a patra: Presto

Epilog

RE: Luare a minte luminată

Știi cum devine cazul, nu? Chestiile pe care ți le interpretrează mândel la mandolină în crapodopera de față au fost fătate de imaginația lui cea borțoasă, au ba de realitatea cea stearpă. Îți aduc aminte de asta doar pentru că țin la tine. Și n-am de gând să te las să-i îmbogățești pe doctorii de nervi.

Toni B.

Mișcarea întâi

ALLEGRO

Când te sună Președintele țării, iar tu tocmai ești angrenat într-un schimb de feromoni reciproc avantajos cu o tânără căprioară cu picioare lungi și tot felul de acareturi delicioase răspândite prin diverse puncte ale organismului, n-ai ce-i face.

Îi dai *reject*.

Și-ți vezi înainte de turnarea coproducției în care ești prins cu toate cele 5 simțuri simultan. Că na, președinți tot alegem la fiecare 5 ani, dar vietăți atât de reușite ca tânăra sunt exact motivul pentru care a fost creată la nivel planetar eticheta "specie rară ocrotită, pe cale de dispariție". Plus că bambina are chiar și patalama de la WWF, sub formă de tatuaj cu un panda plasat pe o bucată ultra-comestibilă a anatomiei pe care o posedă. Și n-ar avea nici un fel de sens să te trezești târât prin campanii de presă de diverse entități și organizații, pe motiv că n-ai îndeplinit întocmai indicațiile pe care ocrotita ți le strigă în gura mare.

Iar când telefonul insistă că e musai să-i oferi și lui oarecce senzații tari, scărpinându-l cu policarul exact în locul marcat cu verde, fiindcă altfel o să te târâie până o să ți se lase arcușul, n-ai de ales.

Îl închizi și-l arunci cât colo.

Mult, mult mai târziu, după ce manevrele de andocare ale Submarinului Muclear "Guleratul Impetuos" la Stația Submersibilă "Vrăbiuța Gingașă" s-au finalizat cu bucurii semnalizate în gura mare de ambele părți, te întinzi

lenevos spre noptieră să iei telefonul ca să vezi cam cât e ceasul. Intuiești că e târziu, fiindcă lumina a șters-o de la fereastră, dar ești și tu doar un om (chiar dacă unul bine dotat în toate punctele care contează) și ca urmare, ai vrea niște certitudini. Și atunci îți aduci aminte de cele petrecute în focul acţiunii. Așa că patrupezești din nou și bâjbâi ca orbul pe drumul spre Brăila, căutându-ți aparatul rezultat al încrucișării dintre pâlnia lui Bell și ecranul lui Jobs.

Îl găsești, îl pornești și-l scapi din mână, pentru că începe să vibreze de cum a prins prima liniuță de semnal. Dar pentru că ești un tip cu reflexe de talie mondială, prinzi telefonul chiar înainte să se împrăștie în bucăți pe parchet și-l duci la ciuperca dreaptă. Moment de unde începe faptic iureșul.

Trimite copiii la culcare (ai vecinilor, dacă tu n-ai pe inventar), instalează-te comod, adă-ți felinarele înspre încoace și pregătește-te să fii fermecat.

Muzica, maestre!

* * * * *

- Toni Bega, bună seara! îmi strecor vocea la volum mic prin microfon.

O voce metalică și nazală îmi gâdilă timpanul pe post de răspuns:

- Pa'atu' Cotroceni, 'n' seara! Rămâneți vă rog pe fir, vă fac legătura cu 'mnu' 'Reședinte.

- Un sec…

"…ol, vă rog", voiam să-i zic, dar mi-a tăiat maul fără drept de apel. În creieri îmi răsună acum "Deșteaptă-te române!". Că doar n-ai vrea ca la palatul prezidenţial centrala telefonică să-ți intoneze în așteptare "Țara te vrea prost", nu?

N-apuc să fredonez decât primele opt strofe din imnul nostru naţional (în gând, firește, să nu trezesc căprioara din somnul cel de relaxare în care-o adânciră barbarii de hormonari), că-mi biciuie auzul o paranghelie de mare angajament din partea cealaltă a legăturii telefonice. Lăutăriile și chiuiturile sunt însă acoperite cu succes de un glas cu un timbru gros și lejer răgușit:

- Dom' Bega, aici Președintele. Vă caut de vreo două ore, dom'le.

- Am…

- Nu mai conteză acum ce aţi, important este ce o să. Sunt la Bruxelles (El Presidente pronunţă "Brusăl", la fel ca olandezii), la chindia tradiţională pe care o dau grecii la fiecare pachet cu bunătăţi pe care-l primesc de la bunica Uniune. În jumătate de oră plec de aici, peste trei ore sunt la Bucureşti. O să trec în drum spre Cotroceni să vă iau de acasă, să vorbim. E o problemă de importanţă CA-PI-TA-LĂ la mijloc.

Şi zdrang! îmi închide.

Rămân ştii cum? Exact, ca la un miting aviatic. Nu atât de poziţia corpului zic, cât mai cu seamă de expresia care trebuie că mi s-a instalat ca un *screensaver* pe mândru-mi chip. Nu doar că n-am vorbit niciodată cu Preşedintele, dar nici măcar când prestam pe plantaţie, în Servicii, nu l-am întâlnit vreodată, oficial sau ne-. Ca să nu mai zic că mâine-poimâine se face cincinalul de când onor Statul Român m-a lăsat la vatră pe motiv de nepotrivire de caracter cu şeful meu. Şi se ştie, pentru bahjetzii din Servicii, în frunte cu Comandantul lor suprem, Zăi Prezident Ăv Rumeinia, o dată ieşit din schemă, nu mai eşti decât un rahat de muscă. Un civil. Un CNP. Un ţâşti-bâşti.

După ce mi se mai zbiceşte uluiala, o iau agale spre baie. Mă introduc în cabina spaţială şi multifuncţională care-mi serveşte pe post de cabină de duş. Îmi pun pe farfurie o porţie de 30 minute de saună turcească, urmată de o porţie de 30 minute de duş cu apă rece ca gheaţa.

Când părăsesc încăperea înfaianţato-gresiată cu un prosop montat artistic pe şolduri, mă simt proaspăt ca un boboc de trandafir abia înmugurit. Nu mi-am alergat Wilkinsonul pe ten, din simplul motiv că mă ferchezuisem în prealabil pentru întâlnirea cu tânăra Dama Dama (deşi după exclamaţiile zgomotoase pe care i le-am smuls, aş zice că dânsa face mai degrabă parte din specia Damă Damă). Pe care, apropou în furou, o găsesc tot cu cornul înfipt în pernă când mă întorc în dormitor. Îmi extrag nişte haine din dulap şi mă retrag în vârful picerelor, închizând totodată uşa în urma mea. Să se odihnească şi ea, înăltuţa (1,78 m, mie-mi zici?), că merită cu vârf şi mai cu seamă îndesat.

Mă echipez, apoi mă învârt fără rost între bucătărie şi "leaving", cum ar scrie nea Gigi. Orologiul zice că mai este cale de vreo două ceasuri până se anunţă Întâiul Bărbat Al Ţării. Geaba încerc să-mi fac de treabă cu laptopiseţul, că n-am stare.

Mă duc să-i cânt o arie lui nea Gigi la ușă, să văd dacă e acasă.

E.

- Bucuroși de oaspeți, nea Gigi?

Mă privește vădit îngrijorat.

- Te lovi careva la bibilică, tăticu? De când devenișsi tu uaspe la mine în casă?

- Haide bre, n-o lua chiar așa, literal. E o expresie încetățenită, care vrea să spună dacă deranjez, că am…

Deschide larg ușa și-mi pune palma pe frunte.

- Uliu, muică! Cre' că ai febră, arzi ca un cuptor, Toni! Auzi tu la el, dacă deranjează!

Mă scutur ca un pinguin ieșit din bazinul de înot.

- Îți calc pragul într-un minut. Am doar o mică trebușoară de terminat, venisem să văd dacă te găsesc acasă.

- Vezi că nu încui, să intri direct. Lăsai niște mâncare pe foc.

Șorțul lui de bucătăreală depune mărturie că într-adevăr, a venit și ziua aceea din an în care nea Gigi s-a apucat să gătească. Trebuie s-o afli de la mine, ca să n-o citești din ziare mai târziu: dragul de nea Gigi e un anti-talent nativ și desăvârșit la acest sport. Nu o dată și-a pus în pericol viața (fără glumă!) dedându-se unor experimente culinare aproape letale.

Mă duc din nou la mine în bârlog. Îi scriu un bilet Deliei (căprioara, îhm) în care o anunț că motive independente de voința mea, dar nu mai puțin urgente, m-au făcut să părăsesc domiciliul burlăceal. Și că exact aceleași motive nu au avut deloc amabilitatea să-mi comunice când anume voi avea posibilitatea să mă întorc lângă o făptură atât de divină cum este ea. Dar că o voi suna imediat ce voi avea atât credit pe cartelă, cât mai ales posibilitatea, că o rog să se simtă ca la ea acasă, că mi-a făcut o mare plăcere că și niște enorme plăceri să, că o sărut în următoarele puncte (și fiecare articol de pe lunga listă are în dreptul lui câte un X și niște cifre care indică numărul de repetări) și în general, îmi exprim speranța că și speranță să și mai cu seamă speranța că o să.

Îi las la vedere hrisovul, împreună cu o dublură a cheilor de la apartament, de care am rugat-o să se servească fără menajamente când simte nevoia să-și mâne trăsura către găoacea ei și pe care să mi le planteze

la plecare în cutia poștală. Știu ce zici: cam temerară acțiune din partea lui mândel, ținând cont că Delia este o tipă căreia îi formasem din greșeală numărul de telefon acum vreo trei luni și în toată această perioadă ne vrăjisem foarte intens, dar de la distanță. Iar astăzi fusese prima zi în care ne văzusem IRL și în mărime naturală, de unde și acțiunile de mai devreme, prin care sărbătorisem amândoi cu maximum de entuziasm faptul că ReaLitatea ne întrecuse toate așteptările.

Dar ce poate să se întâmple, spune și tu, când port mereu cu mine cel mai prețios bun al meu: eu însumi? Îmi iau cele trebuincioase pentru un drum de seară, ies și încui, apoi mă duc peste palier, la nea Gigi, cel mai celebru taximetrist bucureștean de la primul roman Toni Bega încoace.

* * * * *

Îl găsesc precum un Mefisto, învăluit în abur și înconjurat de flăcări și fum. O oală mare și înaltă, genul în care bunică-ta fierbea borcanele înainte să le umple cu zacuște, dulcețuri și alte conservării, degajă o coloană de abur, dens și gros, cu un miros ușor picant, de ceapă și ardei iute mărunt tocate, care-ți umple mintenaș ocheanele de lacrimi. Iar pe de alt ochi al aceluiași aragaz se găsește un fel de tigaie enormă. După conformația ei particulară, aș crede că a fost manufacturată de cele două mânuțe neagigeace dintr-un wok capabil să furnizeze într-o singură tură mâncare caldă pentru un orășel din China. Dânsa este responsabilă cu limbile lungi și roșiatice care ling lacome tavanul în timp ce, concomitent, îi prăjesc cu nădejde obrajii lui nea Gigi. Și tot ea răspândește, în moleculele de aer care încă nu s-au sinucis, un fum înecăcios, cu iz de obiele care au făcut frontul de la Atlantic la Volga și au sfârșit prin a fi servite la Stalingrad pe post de calcan prăjit.

- Nea Gigi, ai nevoie de un extinctor de ajutor?

- Nu tăticu, tu nu vezi că-s cărare pe situație cum fuse Otilia pe car?

Cred că vrea să zică de Attila și cal, dar scuză-l, te rog, e absorbit complet de procesul de manufacturare în care este prins până peste urechi.

- Leit, da. Cu puțin ambâț și cu tigaia aia, cred că ai cuceri și tu jumătate din Europa. Prin asfixiere. Sigur, cu condiția să gătești exact aceleași grozăvii ca acum. Chiar așa, ce e în meniu în seara asta?

- Stai un pic, Toni, că te luminez acușica, da' mai am de adăugat un ultim îngredent la minunea asta.

Și zicând acestea, fără să lase mânerul tigăii din mână, deschide ușa frigiderului, scoate o cutie de lapte, îi smulge dopul cu dinții și-i deșartă conținutul în wok-ul cel scaraoțchesc. Izbucnește o vâlvătaie care pe mine mă face să mă arunc pe burtă, iar pe nea Gigi să scape coada tingirii din mână și să cadă pe spate, în frigiderul rămas deschis.

Cum măndel e degrabă vărsătoriu de cuvinte, au ba declanșatoriu de obiective, n-am reflexul să-mi scot fonfănitorul din poznar, să-l trag în poză pe nea Gigi. Și e mare păcat, îți spun, penisul lui Terente ar fi avut în sfârșit un companion pe măsură în Muzeul Chestiilor cu Totul Și Cu Tontul Remarcabile din România.

Îl ajut să se ejecteze din dulapul cu temperaturi scăzute și să pună un pic de ordine în ambientul cel răvășit. Post apocaliptus rezultă doi saci uriași de gunoi, pe care nea Gigi se învrednicește să-i scoată la aer, la ghenă. Timp în care măndel comandă niște mâncare tradițional chinezească de la un restaurant cu livrare la domiciliu.

Cât așteptăm să ne vină potolul, pontăm la Societatea Română de Frecat Menta (alintată SOROFREM) și facem schimb de cuvinte organizate în propoziții și fraze.

- Și zi așa, ce nebunii te puseseși să gătești, nea Gigi?

- Păi în oala 'a mare vrusei să fac ciorbă de fasole cu ciolan, dar al naibii să fie, uitai taman de ciolan și de fasole, în rest pusei de toate - apă, ceapă, leuștean, praz, ardei gras, ardei iute, morcov, păstârnac, țelină, mere…

- Mere? La ciorbă, nea Gigi?

- Așa-mi dictă rețeta Mitza, na! Drept e că poate nu zisă mere, ci miere.

Mitza e mătușă-mea, sora mai mare a Maminei. A lucrat ca *Chef* în Ministerul de Externe până acum vreo 10 ani, când s-a pensionat. Cea mai mare parte din carieră a petrecut-o în ambasadele României din America de Sud, de unde s-a ales cu dragostea pentru limba spaniolă, pasiunea pentru telenovele și dependența de table, căpătată de la un grec care era furnizorul de pește al ambasadei noastre din Ciudad de México.

- Sau, poate, oțet de mere?

- Pfff!

Își trântește cu zgomot dreapta pe frunte.

- Așa e, tăticu! Oțet de mere îmi zisă Mitza! Pentru acrit ciorba, de. Că mă mirai io, cum adică 2-3 linguri de mere și-mi zisăi că scrisăi greșit linguri, deci care vra să zică, pusei 2 chile jumate de mere.

- Superb, ce pot să zic. Dacă puneai și niște alcool în fiertură, mai că îți ieșea un grog pe cinste.

Ridică sprâncenele a mirare, așa că mă grăbesc să-i servesc pe post de dicționar:

- Grogul e un fel de băutură caldă, făcută cu rom, zahăr și lămâie. Și merele alea, numai bine ar fi ținut loc de lămâie și de zahăr, mă gândesc. Așa, bun, ne-am lămurit cu felul întâi. Pentru felul doi ce se afla în producție?

- Nu-ți zic, că o să râzi de mine.

- Haide, încearcă-mă, Benny Hill.

- Promiți?

Ridic mâna dreaptă:

- Jur, onorată instanță!

Nu mă crede, i-o citesc în ochi, dar nici nu-l rabdă inima să mă lase nerăspuns:

- Scoici.

Mă gândesc la cel mai trist lucru pe care l-am trăit (cele 4 boabe pe care le-a încasat Steaua în finala Cupei Campionilor Europeni cu AC Milan din 1989) și probabil că la exterior mă înroșesc puțin de la efort, dar nu-mi scapă nici măcar o umbră de zâmbet:

- La ce supermarket ai găsit scoici, bre?

- Nah, dă olteanul din mână, ce supermarchet, tăticu? Păi are ei chestii naturale colo-șa? De unde, numa' ieuri și producții modificate generic. Nu, tăticu, loai de la un băiat, de la noi din piață. Avea o plasă iote așa - îmi arată cu mânuțele o cantitate deloc neglijabilă - cu scoici proaspăt culese.

Trebuie să-mi mușc zdravăn buza pe interior, că altfel simt că mă ia valul.

- Da' ale naibii scoici, nu știu ce avuseră, cre' că ierea așa de proaspete că încă trăia. Nu putui sparge nici una, nici măcar cu ciocanu'. Așa că le

pusei la copt ca pe semințele de floare.

Îmi ard un bobârnac în nas de-mi dau lacrimile de durere. Nu-i chip să-i reziști altfel lui nea Gigi, te execută sobru ca un cioclu.

- Și laptele pentru ce era?

- Păi citii io mai demult în ceva ziar că laptele frăgezește totul și practic orice, de-l adaugi la mâncări. Că-mi spusei: mă Gigi, dacă nu s-or deschide scoicile alea, măcar le frăgezești, tăticu, și le servești cu cuțâtu'.

Am noroc, că dăngăne clopotul de la intrare și nea Gigi se duce să deschidă. Mă reped în baie, trag apa și eliberez râsul care stătea să-mi plesnească pe interior.

Când revin, pe măsuța din sufrageria lui nea Gigi a crescut o mică piramidă de cutii de carton de culoare roșie, pictate pe toate fețele cu ideograme.

- Tăticu, noi de unde o să știm ce băgăm în noi? Că-s numai răhățeii ăștia peste tot - îmi arată cu un gest circular ideogramele - nu scrie în nici o limbă pământenească despre ce e vorba.

- După numerele de pe tricou ale jucătorilor, nea Gigi.

Îl lămuresc care este înțelesul cifrelor scrise de mână pe fiecare cutie și cum sunt client vechi, le știu ca pe apă ("porc gătit de două ori", "rață afumată cu ceai", "pui gong bao" ș.a.m.d.) și i le recit ca la un concurs de cultură generală. Îi recomand niște preparate și ne apucăm să balotăm ca doi băieți mari și flămânzi ce ne aflăm.

Dar n-apuc să iau mai mult de patru sau cinci îmbucături, că deșteptofonul din buzunar mi se pune pe urlat.

- 'N'seara. 'Mnu' 'Reședinte vă așteaptă în fața blocului 'neavoastră, 'mnu' Bega. Grăbiți-vă, vă rog.

Închid și îi spun lui nea Gigi că trebuie să o șterg. El protestează, că-i rămâne gârlă de mâncare și nici măcar nu știe ce este, eu îi răspund că de-aia ne-a înzestrat Marele Bucătar cu miros și gust, să le folosim cu nădejde. Dă să mai zică oarește, dar îi strâng caltaboșul și o întind ca din praștie.

* * * * *

Ajung cât ai zice "Nabucodonosor" în fața blocului. În locul coloanei de mașini oficiale peste care mă aștept să dau, mă ciocnesc cu un peisaj care cuprinde următoarele elemente: un tractor înhămat la o remorcă, ambele având cam o dată și jumătate vârsta aortelor mele; patru reflectoare așezate în așa fel încât să formeze un dreptunghi cu latura mare de 3 metri, legate între ele cu o panglică lată și galbenă pe care se tot repetă cuvântul "Pericol"; și în fine, două grupuri de muncitori echipați în salopete și cu veste reflectorizante pe deasupra - o parte din ei sunt cocoțați în remorca răpciugoasă, iar ceilalți sunt împrăștiați în jurul panglicii gălbioare. Cu toții privesc cu luare-aminte ceva ce se petrece în interiorul dreptunghiului.

Mă uit la stânga, mă uit la dreapta, mă uit în sus. Nici urmă de 'mnu' 'Reședinte. Firește, în cazul în care nu-i vreunul din participanții la acțiunea care se petrece în fața mea, caz în care întreaga administrație de la Cotroceni ar fi îndreptățită să primească următoarele premii Oscar pentru scenariu, costume, machiaj și efecte speciale.

Poate că telefonista s-o fi grăbit din exces de zel, îmi spun, și mă apropii de grupul muncitoresc, să vază și ochii mei de vază ce se petrece.

Un ciobănesc mioritic, mare cât roata tractorului, flocos și murdar ca un bagabont care a dormit o viață doar prin gurile de canal, încearcă să cordească un pudel pitic, alb și pufos, împodobit cu o fundă roșie pe care o are prinsă deasupra urechilor. Iar ceea ce îi face pe oamenii din asistență să-și țină răsuflarea sunt mișcările absolut incredibile pe care le face ciobănescul mioritic în eforturile de a se introduce în problemă. Fiindcă e cam ca atunci când un păsăroi care a înghițit lacom o pastilă de Viagra nu are prin preajmă decât o boabă de piper să se rezolve. N-ai văzut în viața ta asemenea contorsionări, îngustări, plieri, împachetări, subțieri, strâmtări etc., condimentate din belșug de scâncete și lătrături de o parte și de alta! Și știi care-i chestia cea mai mișto? Că pudelul e capătul răutăților, vericule! Tremură, suspină, îndeamnă, cere, vrea, pretinde, latră!

Răsună dintr-o dată mugetul de la telefonul lui mândel, care deja cunoști (dacă nu, pune mâna pe bibliografia tonibegană), reprezintă claxonul lui Ferdinand, dricul Mercedes-Benz pe care de tanti Mitza îl folosește pe post de autoturism personal. Cum sunetul cu pricina e ceva absolut insuportabil, ciobănescul își dă dintr-o dată urechile pe spate, uită instantaneu de toată bunăvoința pe care a manifestat-o și o rupe la fugă, bălăbănind după el o

manivelă de dimensiuni mai degrabă cabaline decât canine. Rămas neconsolat, pudelul se aruncă pe burtă și începe să se vaiete că viața *e greu*.

Uvrierii mă privesc urât. Nu atât pentru că le-am alungat distracția, cât mai ales pentru că de-acum trebuie să se apuce de aflatul în treabă.

- Toni Bega, bună seara!

Se aude un "clic!", apoi vocea Președintelui:

- Dom' Bega, păi ce faceți dom'le? Cât să vă mai aștept?

- Sunt în fața blocului, domnule Președinte, așa cum mi-a spus doamna la telefon mai devreme. Zicea că sunteți deja aici, dar e numai un tractor și…

- Haideți dom' Bega, zău așa! N-aveți NU-MĂ-RUL do'ș'cinci la bloc?

Am la altceva numărul ăsta, dar nu-i momentul să fac pe interesantul tocmai acum.

- Cincisprezece, domnule Președinte, nu douăzeci și cinci. Vin chiar acum spre dumneavoastră, dacă ați oprit acolo.

Până închide aud cum îi spune cuiva "Ce DUM-NE-ZEU de date avem noi la…?". Întind pasul, să aflu și eu. Numărul 25 e după un cot pe care îl face strada pe care locuiesc, de asta nu am văzut roată de mașină oficială. Imediat după ce cârmesc la dreapta, zăresc coloana staționând la vreo două sute de metri depărtare. Mercedes-ul S Klasse al Președinției e încadrat de câte două mașini în față și în spate, iar întregul grup e cuprins între o pereche de motocicliști, ca între niște paranteze pătrate. Cu excepția motocicletelor BMW care-s albe, toate celelalte mașini sunt negre ca fundul unui tău (care nu-i tot aia cu un meu).

Sunt niște malaci împrăștiați înspre trotuar, care nu lasă pe nimeni să se apropie de trăsurile staționate. Ca măsură preventivă doar, că nu-i popor care să tropotească prin peisaj. Mă îndrept spre unul din gealați și-i spun care-i păsul meul. Deși păsat ar fi vrut el să mă facă atunci când l-am acostat, se consultă totuși cu cineva prin stație. Primește dezlegarea la vin și mă ghidonează spre portiera din spate a Merțului, mi-o deschide și mă poftește înăuntru.

Mă înfirip în căruța fanion a casei Benz.

Președintele e așezat pe banchetă și sprijină portiera opusă celei pe care o închide gorila în spatele meu.

Ține cu amândouă mâinile o pungă cu emblema "Romavia" și se răstește icnind din rărunchi la ea. Îl prind în mijlocul unei operațiuni de deversare, dar cu privirea-i ageră devenită legendară, mă observă cu coada ochiului și ridică arătătorul de la mâna dreaptă în sus. Pe banchetă, lângă el, zac niște hârțoage, amestecate cu câteva pungi nedesfăcute pentru decartat. La picioare, domnul Președinte are un sac de plastic din care se înalță semețe cinci pungi deja folosite, cu gura închisă. Scaunul din fața mea e ocupat de un individ din care nu văd mare lucru. Șoferul mașinii e un tip în vârstă, îmbrăcat ca un comandant de aeronavă sau căpitan de vas, în uniformă și cu chipiu.

Imediat după ce am urcat în mașină, coloana se pune în mișcare. Și circulă, nu glumă! Cum e cutuma pe la noi, se creează un culoar de trecere liber prin oraș, așa că gonim cu suta la oră.

Când își termină aria și îndepărtează punga de lângă bușon, Prezidentul începe să turuie direct, fără nici o introducere:

- N-am pățit în viața mea așa ceva! Nu știu ce mama mă-sii ne-or fi pus grecii în mâncare sau băutură. Dar de când am plecat, tot într-o BO-RA-LĂ o țin. Și nu fiindcă mi-e greață, dar parcă aș avea un motoraș pe dinăuntru. Bine totuși că la chindie am băgat corespunzător la mat și am MA-TE-RI-E primă, că altfel… Dar scuzați-mă o secundă, vă rog.

Și iar se apleacă asupra pungii să dialogheze cu ea în scremenită.

Nu apuc să zic nici "pâs", fiindcă în spațiul dintre scaunele din față se ivește o față mică și scofâlcită, aparținând unui nene pe la 50 de ani, care a fost cam bolnăvior când era mic și nici acum nu se simte prea bine. Are ochii ca niște scurgeri nazale, adăpostiți în spatele unor ochelari cu lentile mari și ramă groasă, un nas simbolic în formă de virgulă, păr rar care cade în smocuri neregulate pe o frunte cvasi-inexistentă și o bărbie bombată, ieșită mult în afară. Însă chestia cea mai remarcabilă la el sunt urechile - din materialul uneia singure s-ar putea confecționa absolut lejer 10 perechi de dimensiuni normale. Dacă e capabil să și le miște, tipul are asigurat postul de ventilator în orice loc, împrejurare sau țară din lume, îți spun!

- Dragoș Ureche, se recomandă el, întinzându-mi totodată un fel de pește fără solzi pe post de mână. Consilier prezidențial pe probleme de securitate.

- Toni Bega, zic și îi strâng obiectul.

Pălește, își mușcă buzele și își smulge mâna din a mea. Apoi începe să și-o maseze cu cealaltă surată a ei.

- Aveți un clește în loc de mână, mă admonestează Il Consigliere. Și ar trebui să fiţi mai atent cu prietenii dumneavoastră. Eu sunt cel care v-a recomandat domnului Președinte.

- Dragoșe, ești într-o ureche, tată? intervine numitul, aflat într-un nou intermezzo.

Pufnește în râs și-mi arde o scatoalcă peste genunchi:

- Ha, ha, ha! V-ați prins, dom' Bega? Într-o U-RE-CHE, ha, ha ha! Dar scuzați-mă o secundă, vă rog.

Dă cep la o pungă "Romavia" virgină.

Exact când coloana de mașini intră pe porțile Palatului Cotroceni.

* * * * *

E pentru prima oară când talentatul domn Toni B. își strecoară personalitatea și constituția atletică în sutienul instituției prezidențiale, cazate cu o nedisimulată ironie în ogeacul construit de primul rege al României, Carol I, pentru moștenitorii coroanei.

Palatul e clasic, frumos și de bun gust, dar nu am timp să admir decât Holul de Onoare, care aduce binișor cu interioarele pe care le poți admira la Opera din Paris (explicabil, dacă ții cont că Paul Gottereau, arhitectul Palatului Cotroceni a fost emulul lui Charles Garnier), pentru că băieții din garda de corp a Președintelui ne poartă în viteză prin coridoare, pe scări și prin încăperi. Ajungem rapid în aripa cea nouă. Sunt abandonat într-o cameră de așteptare, plată și ternă, în timp ce tot alaiul prezidenţial dispare în aceeași viteză pe o a doua ușă. Au rămas cu mine doi băieți înalți și solizi, îmbrăcaţi în costume sobre, dar lejere, dotaţi cu figuri placide pe care sunt montaţi niște ochelari fumurii (că știi doar cât de orbitor e mândel), care le acoperă jumătate de față.

Mi-am așezat partea cea mai cărnoasă a neasemuitei mele persoane pe o canapea stil rococo, tapițată cu un material care ar putea trece drept mătase dacă n-ar fi atât de plasticos la atingere. În afară de amintitele dulapuri cu ochelari, plasate fiecare lângă o ușă, în peisaj se mai pot vedea câteva scaune și o masă aflate în sincron stilistic cu bancheta pe care m-am parcat.

Zic să-mi scot telefonul din buzunar să butonez puțin la el, dacă tot mă încălzesc la marginea terenului. Mâna nu apucă să ajungă nici măcar la jumătatea distanței, că voinicii sunt cu pocnitorile deja ațintite asupra singurului fiu al mamei mele.

- Ușurel băieți, vreau doar să-mi scot telefonul, dacă nu e cu bănat.

- Domnul vostru-ar vrea să vază pe măritul împărat? îmi dă replica la moment consilierul Dumbo, care iată, se dovedește că nu-i deloc *dumb*.

- La bun înțeles, zic, în timp ce purced să-mi derulez centimetri pe verticală.

Tipuleanul și-a făcut apariția pe aceeași ușă pe care a ieșit în pas alergător suita Președintelui cu câteva minute mai devreme, dar nu intră în încăpere; mă așteaptă în prag, cu ușa deschisă.

La lumină arată mult mai nasol decât l-am văzut în Road Force One, să știi. Are un ten străveziu și violaceu, iar costumul pe care îl poartă trebuie că era mai plin de viață pe umerașul din magazinul de unde și l-a cumpărat. Ca înălțime îmi ajunge până la bărbie, deci are puțin peste 1,60 m. Din trei pași mari sunt lângă el; îmi întoarce spatele și o ia înainte să-mi servească pe post de ghid. Musiu consilier are o chelie foarte nostimă, situată fix în creștetul capului și de formă perfect rotundă, de dimensiunea unui carton care însoțește paharul de bere la restaurantele ori terasele care se respectă.

Nu ne tocim exagerat pingelele. O dată pentru că tot ce înseamnă loc destinat a fi călcat în picioare e covorat la marea artă, iar a doua oară pentru că nu rătăcim prea mult prin meandrele palatului. Capătul de linie este o sală sobră, lipsită de orice fel de zorzoane arhitectonice, inclusiv de ferestre. E mobilată simplu, cu o masă ovală, închisă la culoare, înconjurată de scaune-fotoliu din piele neagră. Fix pe la mijloc, masa e traversată de o fantă de culoare argintie. Un perete al încăperii este ocupat de un ecran uriaș, iar un altul de o tablă interactivă de dimensiuni comparabile cu ecranul. Tabla nu are nimic notat pe ea, cu excepția unui uriaș semn de întrebare desenat cu marker roșu.

Încăperea e populată de Președinte, care e așezat pe unul din fotolii, cu spatele la ecran și de doi tipi tineri, înveșmântați în halate albe, aflați de-a dreapta și de-a stânga Primului Cetățean al Republicii. Unul dintre tipi l-a branșat pe El Presidente la un aparat de forma și mărimea unei tablete de 7 inchi, din care pleacă un mănunchi de fire terminate cu câte un senzor care

a fost plasat pe diverse părți ale corpului august (frunte, gât, piept, abdomen ș.a.). Al doilea individ ține în dreptul gurii Celui Mai Ales Fiu Al Poporului un fel de pâlnie transparentă, continuată cu un tub flexibil care are punctul terminus într-un utilaj ce seamănă leit cu o geantă diplomat fabricată din aluminiu, deschisă la 90 de grade.

Domnul Președinte răcnește în pâlnie, dar fără prea mult ecou. I s-or fi terminat și lui proviziile pe care a reușit să le parcheze la petrecere, mă gândesc.

- Bine ați venit în centrul de comandă al țării noastre, bombasticizează de colo Dragoș Ureche. Cele mai importante decizii pentru România din ultimii 20 de ani s-au luat în acest loc.

Simt cum mi se umezesc boxerii de emoție. Ah, scuză-mă, Boxerii!

- În sfârșit! face de colo Președintele.

Își smulge senzorii împrăștiați pe corp și îi trântește în brațele tânărului întabletat.

- Hai băieți, că n-am nici pe dracu', v-am spus. În schimb acum am TREA-BĂ. Și încă una mare, ha-ha-ha! Hai, viteză, eliberați terenul!

Tipul care supraveghează utilajul sub formă de valiză diplomatică dă să-și împacheteze calabalâcul, dar Jupânul-Șef i-o retează scurt:

- Nu, las-o aici. Îmi place să borăsc în pâlnia asta, m-am săturat de pungile alea CE-RA-TE ca de berea la PET.

Cele două halate s-au dizolvat efervescent pe singura ușă disponibilă (cea pe care mândel a folosit-o pe post de intrare), însoțite de Dragoș urechi-de-elefant. Acesta nu iese împreună cu ei, ci murmură niște chestii neinteligibile către cineva aflat de partea cealaltă a pragului. În spatele lui ușa se închide singură și mi se pare chiar că surprind sunetul unei chei care se răsucește în broască. Hopa!

- Dar vă rog, dom' Bega, luați un loc, mă poftește Președintele.

- Mulțumesc.

Mă așez în stânga Augustului, cu spatele la tabla cea interactivă. Domnul consilier vine și se așează vis-a-vis de mine. A scos de undeva o mapă burdușită cu hârtii pe care și-o potrivește foarte meticulos în față.

Mă privesc amândoi câteva clipe ca pe o curiozitate a naturii, ceea ce sigur, tu și cu mine știm prea bine, chiar este cazul. Tocmai îmi propun să

atac eu problema, când Președintele se apleacă asupra pâlniei, cu un "Scuzați-mă o secundă, vă rog" , să mai aducă o modestă contribuție la colecția aparatului la care aceasta este branșată. Îi face totodată un semn lui Dragoș Ureche asupra mapei.

- Da domnule Președinte, desigur. Domnule Bega, dați-mi vă rog telefonul sau telefoanele, dacă aveți mai multe, precum și orice fel de act sau obiect care are înscris numele dumneavoastră pe el. Carduri bancare, legitimații de membru sau de acces, lucruri în genul acesta.

- Nu credeți că ar fi mai bine să-mi spuneți mai întâi de ce sunt aici? Poate nu sunt persoana potrivită pentru ce aveți de gând și evităm astfel toate aceste…

- Sunteți nu persoana potrivită, ci SIN-GU-RA persoană căreia îi poate fi încredințată misiunea aceasta, mi-o taie Președintele printre două icnete.

Sceptic precum un călugăr budist, îmi scot telefonul și-l pun pe masă, în fața lui Dragoș Ureche.

- Să luați SIM-ul, dacă doriți să-l păstrați, îmi zice el.

Mă execut. Îl așez lângă telefon, pe care l-am lăsat cu acumulatorul scos. Mă caut de portofel și de acte. Ai zice că jucăm rummy pe etalatele. Spațiul din fața domnului consilier se umple de bucățele de plastic de diverse mărimi, forme și culori. Curios, Dragoș Ureche nu ordonează lucrurile pe căprării după mărimi, ci după grosimi.

- Asta-i tot? mă întreabă după ce mă opresc din scotocit.

- Tot, zic.

Atunci știi ce face? Ia fiecare obiect în parte și-i dă drumul în fanta din mijlocul mesei, schimbând locul în care îl introduce în funcție de grosimea acestuia. Abia acum observ că spațiul respectiv e prevăzut cu un fel de dinți metalici. Se pornește un uruit silențios, în genul celui scos de o mașină de distrus documente. În jumătate de minut, din toată grămada de pe masă nu a mai rămas decât acel dreptunghi minuscul care este mini-SIM-ul salvat din vorbafon. Inclusiv telefonul a căzut pradă gurilor cu dinți de fier.

O dată aceste operațiuni îndeplinite, domnul consilier scoate un plic alb din mapă, împreună cu un pix, introduce SIM-ul în plic și scrie pe el cu o grafie atentă și îngrijită "Toni Bega", lipește plicul și îl pune în buzunarul de la piept.

Mă uit la reprezentație ca la felul paișpe de la o cantină a săracilor, desigur. Și stai să vezi, că spectacolul este abia la început, vericule!

- O să am eu grijă de el cât lipsiți, îmi zâmbește duios Dragoșul urechios.

- De unde să lipsesc? mă nedumeresc la el.

Dar nu-mi răspunde. Scoate în schimb din mapa lui două coli de hârtie tipărite la imprimantă, mi le întinde și zice:

- Trebuie doar să semnați. Jos, în colțul din dreapta.

Iau cele două hârtii, să văd ce cuprind. De fapt, e vorba de un singur document, în dublu exemplar. O "Cerere de renunțare la cetățenia română", deja completată cu toate datele mele și antedatată cu 15 luni.

Cred că ridic o privire extrem de bovină din hârtia pe care am parcurs-o, pentru că Președintele se grăbește să-mi explice:

- Nu interpretați greșit, dom' Bega, dar n-avem de ales. Fără treaba asta, suntem legați de mâini și de picioare, pe fundul Mării Negre, cu un pietroi A-TÂR-NAT la gât.

Iau pixul pe care mi-l întinde amabil consilierul Ureche și-mi depun autograful pe cele două bucăți de celuloză.

- N-ați găsit și un certificat de deces printre hârtiile dumneavoastră? îl întreb. Să știm o treabă.

- Ha-ha-ha! face Șef Cel Mare, îmi place de dumneavoastră dom' Bega. Știți să vă păstrați simțul umorului. Asta face bine la psihic și credeți-mă, o să aveți nevoie de ceva IN-CA-SA-BIL în materie. Dragoș, dacă tot am terminat cu pregătirile, ce ar fi să-l introduci pe om în chestiune?

- Desigur domnule Președinte.

Ia cele două bucăți de hârtie și le plantează înapoi în mapă.

- Domnule Bega, începând din acest moment, nu mai aveți nici o legătură cu Statul Român. Ați fost radiat de la Oficiul de Evidență a Populației, ați fost șters din evidențele A.N.A.F., toate bunurile pe care le aveți au fost trecute pe numele mamei dumneavoastră și tot ceea ce înseamnă urme ale existenței din ultimele 15 luni - facturi, tranzacții bancare, convorbiri telefonice, tot! - a fost anulat. Practic vorbind, în acest moment ați încetat să mai existați pentru România. De altfel, în momentul în care veți părăsi Palatul Cotroceni veți fi dus direct la Aeroportul Băneasa

şi veţi fi scos din ţară cu o aeronavă specială, către o destinaţie pe care vă voi comunica-o la momentul oportun. De la aterizare, veţi fi pe cont propriu. Şi da, ar fi bine dacă aţi uita inclusiv limba română. Inutil să mai precizez, cred, că până când nu vă veţi relua locul în societatea românească - dacă şi numai dacă misiunea care vă va fi încredinţată va izbândi - nu veţi putea să intraţi în legătură în nici un fel cu vreunul din membrii familiei, prieteni sau cunoscuţi. Familia va fi informată foarte discret că aţi fost reintegrat în Serviciile Secrete şi că aţi fost trimis în misiune. Depinde doar de dumneavoastră să vă întoarceţi din aceasta.

- Sper să urmeze şi ceva veşti bune, zic. Că până acum mi se pare că doar cea cu Fiscul ar fi cât de cât prietenoasă.

- Ha-ha-ha! face Borât de colo. Bă Dragoşe, ce să zic, ai avut ureche MU-ZI-CA-LĂ cu dom' Bega până acum.

- V-am spus că-mi cunosc marfa, domnule Preşedinte, se umflă în pene numitul Ureche.

- Dom' Bega, ca să revenim la chestiune, dom'le: veştile cele bune din păcate trebuie să mai aştepte. Ţara e în nevoie şi are mare nevoie de un A-JU-TOR pe care eu şi Dragoş considerăm că doar dumneata îl poţi oferi.

- Sunt numai ochi şi timpane, domnule Preşedinte. Şi sper să merit încrederea pe care mi-o arătaţi.

Dintr-o dată ecranul din spatele Preşedintelui prinde viaţă. Omul e de o amabilitate surprinzătoare, se trage puţin într-o parte, ca să nu obtureze priveliştea.

Sunt două recipiente înalte de sticlă, dar o sticlă mai grosolană, cum se fabrica acum 100 de ani sau mai bine; în fiecare din ele este introdus câte un trident - o tijă metalică lungă, bifurcată la capătul dinspre fundul vasului şi terminată cu trei dinţi; tridenţii sunt scufundaţi în întregime în lichid, care diferă la culoare - cel din recipientul din stânga are culoarea uşor gălbuie a rachiului de prune, iar cel din recipientul din dreapta, culoarea alburie a berii albe nefiltrate; capetele tridenţilor ce ies din cele două recipiente se continuă cu un fel de fire metalice, răsucite în spirală şi care sunt apoi conectate la nişte şine miniaturale de tren, îmbinate sub forma unui cerc perfect; pe acest traseu se învârte neîncetat, cu o viteză moderată, un model foarte vechi de locomotivă, care trage după ea trei vagoane.

- Ce ştiţi despre pila Karpen, dom' Bega? mă întreabă Preşedintele.

- Absolut nimic, domnule Președinte.

- Un răspuns foarte corect, dom' Bega. Nici noi nu știm decât un singur lucru despre ea: că acel trenuleț E-LEC-TRIC, pe care îl vedeți în imagine alimentat de pila Karpen, se învârte încontinuu și cu aceeași viteză de aproape o sută de ani.

- Nouăzeci de ani, 3 luni și 12 zile, precizează Dragoș Ureche.

- Bine, dar e imposibil, zic. Perpetuum mobile nu există, contravine legilor fizicii.

- Ei bine, se pare că pe domnul Karpen - Cârpan pe numele lui de oltean din Craiova - nu l-a informat nimeni despre chestia asta, îmi răspunde consilierul.

Imaginea de pe ecran se schimbă. Apare Sfinxul din Bucegi, într-o filmare aeriană.

- Despre Sfinxul nostru presupun că știți câte ceva, îmi spune Președintele.

- Ce am învățat pe la școală, despre formațiunile naturale din Bucegi.

- Perfect, zice Președintele. Ia uitați A-ICI.

Iar se schimbă imaginea de pe ecran. Este tot o vedere aeriană a platoului Bucegilor de sub Vârful Babele, doar că de această dată filmarea e foarte proaspătă. Și anume chiar din această dimineață, după cum ne informează data și ora de pe ecran.

Din peisaj a dispărut Sfinxul.

* * * * *

Rămân cu ochii bulbucați la ecran, pe modelul "e groasă și stă să plesnească".

- Imposibil! bolborosesc. Cum să dispară Sfinxul din Bucegi? A fost aruncat în aer, l-a înghițit pământul, sau cum?

- Nici, nici, îmi răspunde Președintele. A DIS-PĂ-RUT pur și simplu, fără urmă.

- Păi, nu e o pietricică pe care să o iei în buzunar, nu? Și ce legătură este între pila Karpen și Sfinx?

- Exact asta ne întrebăm și noi, intervine Dragoș Ureche. Vedeți dumneavoastră, până acum două zile, pila Karpen zăcea sub o vitrină sigilată la Muzeul Tehnicii și, la fel ca toate chestiile inexplicabile de pe lumea asta, stârnea mai mult oroare decât fascinație. Cum spuneați mai devreme, perpetuum mobile nu există și totuși, trenulețul acela se învârtea pe șine de atâta amar de timp, fără ca asupra pilei care îl alimenta să se fi intervenit în vreun fel în tot acest timp. Chiar domnul Karpen este cel care a instalat pila în vitrină și a sigilat-o acolo. Este scoasă la aer doar o dată la cinci ani, sub supravegherea directorului Muzeului și a unei comisii de la Academia Română. Dar dânșii nu fac decât să verifice contactele și să măsoare tensiunea produsă de pila Karpen. Ultima oară această operațiune s-a întâmplat în urmă cu 3 luni și 12 zile, iar în cei 90 de ani care au trecut de la punerea ei în funcțiune, s-au înregistrat abateri absolut nesemnificative față de media măsurătorilor. Ei bine, pila Karpen a dispărut din muzeu exact cu o zi înainte ca Sfinxul din Bucegi să dispară la rândul său. Și aceasta este de fapt misiunea dumneavoastră, domnule Bega: să aflați cine se află în spatele acestor două dispariții.

Povestea clasică a Mioriței, nu? Pila Karpen îmi aduce pe undeva aminte de Costică, țăranul ăla necioplit din Gorj, care sculpta tot felul tâmpenii pe care nu le înțelegea nimeni. Până când a ajuns la Paris, l-a văzut cine trebuie, iar Măria-Sa Neica-Nimeni de România a ajuns ditamai Brâncuși.

- Cum-necum - intervine Președintele - se pare că cineva, cumva, a pus la treabă pila Karpen și cu ajutorul ei a făcut să dispară Sfinxul din Bucegi. Vă dați seama, dacă au fost DEZ-LE-GA-TE tainele pilei Karpen, vorbim totuși de o tehnologie inventată de un român și care aparține de fapt și de drept României. Nu cred că e nevoie să vă fac o schemă TEH-NI-CĂ, dom' Bega, nu? Nu doar că România capătă o totală independență energetică, dar prin licențierea tehnologiei Karpen am putea deveni de departe cel mai BO-GAT stat din lume. Înțelegeți sper de ce este de o importanță CA-PI-TA-LĂ să punem mâna pe pila lui Karpen.

Încuviințez tăcut spusele Președintelui.

Dragoș Ureche începe să se descheie cu gesturi grăbite la nasturii de la cămașă. Hopa! Nu zici că l-o fi excitat peste măsură discursul Șefului Statului și se apucă de un striptease mic, ca să ne arate maieul cu tricolor?

Nț, poate data viitoare. Acum se străduiește doar să degajeze de la gât o cheiță prinsă într-un lănțișor, cum poartă soldații americani. Cele mai mari dificultăți le înregistrează atunci când încearcă să traverseze cu lănțugul cele două aripioare pe care le folosește pe post de urechi, desigur. În fine, reușește într-un final și-mi prezintă rezultatul operațiunii ca pe o medalie:

- Această cheie vă oferă accesul la depozitul 8474 situat la banca Lombard Odier din Zürich. Parola de acces la depozit este 0321. Vă rog să rețineți aceste cifre, deci…

- 8474 depozit, 0321 parola, Lombard Odier banca. S-a marcat, zic.

- Perfect. În depozit veți găsi acte, bani gheață și tot ceea ce am considerat că v-ar mai fi de folos în misiune. Dacă aveți nevoie de ceva, lăsați o notă scrisă în depozit și reveniți după 24 de ore. Acesta va fi de altfel singurul mod prin care vom putea comunica pe tot parcursul misiunii dumneavoastră, orice altfel de contact este exclus. Atenție când misiunea vă va aduce în România - autoritățile vă vor trata conform statutului dumneavoastră, de străin.

- Și pentru ce toate aceste precauții? întreb.

- Pentru că pe fir e toată lumea bună, zice Președintele. Țările grele din U-NI-U-NE, plus americanii, rușii, chinezii și brazilienii. Și câteva țări arabe, cu buzunare foarte-foarte adânci și foarte-foarte interesate de tot ce mișcă pe parte energetică. Ne-am informat partenerii externi cu privire la cele două IN-CI-DEN-TE și s-a stârnit mare tămbălău. Oficial, S.I.E. se ocupă de anchetă. Cum în mod evident, nu putem să supărăm pe nimeni, trebuie să acționăm extrem de discret, prin intermediul unui independent CA-PA-BIL cum sunteți dumneavoastră.

- Am înțeles. Vreun capăt de ață de care mă pot apuca?

- Absolut nimic, îmi răspunde Dragoș Ureche. Suntem într-o beznă totală.

- Să sperăm că am amnarul care trebuie, zic.

Mișcarea a doua

MENUETTO E TRIO

Aterizez pe aeroportul din Zürich puțin după miezul nopții.

Am plecat din București într-un avion mic, cu doar 6 locuri, în care mândel a fost singurul pasager. De când am părăsit Palatul Cotroceni, nu am mai văzut pe nimeni la față. Atât la decolare, cât și la aterizare, am primit instrucțiunile uzuale prin sistemul de comunicații al aeronavei. Nu a apărut nimeni, nici să mă întâmpine și nici să-și ia rămas bun de la mine. Am avut noroc că micuța pasăre metalică dispunea de un bar bine garnisit cu sandviciuri și beuturi și am putut să-mi fac plinul, că eram lihnit.

Mi-am petrecut cele aproape 100 de minute cât a durat zborul storcându-mi creierii cu afacerea în care mă vârâsem. Ce ți-e și cu viața asta, frățicule! Cu câteva ore în urmă compostam prințese cu piele ambrată și talie cambrată și acum uite, trebuie să alerg prin lume după cai verzi pe pereți. Și asta în condițiile în care habar n-am de la care capăt să încep mirifica misiune, deși în esență lucrurile sunt foarte simple: într-o zi dispare pila lui Karpen, în ziua următoare dispare Sfinxul din Bucegi, cumva cele două evenimente sunt legate, iar cel mai înalt pisc al puterii de la București n-are nici o idee despre cum e posibil una ca asta sau cine ar putea fi bănuit de această operațiune. Ba, dacă-mi dai voie, parcă văd că de nu se învolburau apele prin diversele cancelarii străine, la noi nici nu se băga de seamă. "Sfinxul din Bucegi? S-a pierdut. Și oricum, trebuia demult casat, că avea durata de exploatare depășită".

Să mă întorc mâine în România pentru cercetări? O.K., dar să cercetez ce? Presupun că la Muzeul Tehnicii aș putea să pun niște întrebări, dacă aș reuși să găsesc un scenariu prin care să îi fac pe cei de acolo să îmi răspundă la ele. Dar aș paria o furculiță complet știrbă contra colecției complete "Playboy" că omuleților de acolo le-au frecat ridichea până acum cel puțin 3 rânduri de autorități. Poate să am succes doar dacă mă dau vreun străin, bogat și excentric care se arată interesat să achiziționeze oareșe exponate pe bani greuceni. Cât despre Sfinx, ce aș putea să cercetez, spune și tu? "Bade, dar unde-i Sfixul? Nu știu, domnu', că io nu-s de pe-aici".

Sunt mai mult decât perplex cu privire la chestiune. Singurul lucru cât de cât cert legat de cele două dispariții, este că pila pare a fi singura pistă care poate fi urmărită.

Tocmai când avionul oprește motoarele, îmi apare pe radar o problemă atât de mare și de țăpănoasă, încât îmi vine să fac precum Kremlinul în timpul Războiului Rece: să caut butonul roșu. N-am nici un fel de act la mine, cum o să intru în Elveția? Păi descurchires, dom' Bega, că nu degeaba noi românii am apărut din acuplarea celor mai drepți și mai viteji dintre traci cu cei mai geniali ingineri din antichitate, nu?

Ușa de la avion se deschide cu un oftat. Mă ejectez din scaun și mă îndrept spre scară. La piciorul ei, un Volkswagen Phaeton închis la culoare. Un tip la costum, genul de funcționar care așteaptă cu nerăbdare pensia, ține portiera din dreapta spate deschisă. Cum pare că pe mine mă așteaptă, mă înfig. În mașină doar eu și cu mine. *The doorman* se dovedește a fi *the driver*, pentru că după ce închide delicat portiera, dă ocol mașinii și se instalează la volan. Demarează lin, ca un șofer de taxi hârșâit în meserie.

Am aterizat într-o zonă specială a aeroportului din Zürich, destinată doar aeronavelor mici. Nu se vede aripă de avion de linie prin preajmă. Omul de la volan face slalom, pe culoare doar de el știute. Nu o dată mi s-a părut că urmează să spulberăm câte un avionaș spre care ne îndreptăm în viteză, doar să constat că la mai puțin de un metru de acesta virăm brusc la stânga ori la dreapta. Piruetăm așa cale de câteva minute, după care nimerim pe niște alei înguste, mărginite de tot felul de clădiri joase care seamănă cu orificiile corporatiste în care firește, dată fiind ora, nu par să se întâmple activități. Tot din aceeași cauză probabil, ne intersectăm foarte rar cu vreo mașină. După ce depășim zona înaleiată, ieșim la drumul mare. Unde tătăița de la volan o calcă mai ca băieții. De băieții pensionați din

Formula 1 și stabiliți pe tăpșanurile elvețiene zic. Drumul urcă o pantă lină și ocolește pe departe aeroportul. Îl lăsăm în urmă, cu luminile, pistele și restul acareturilor sale. Caștoc, nu ne-a întrebat nimeni de sănătate.

Îmi dreg glasul și atac următoarea propoziție în dialect local:

- Știți unde trebuie să mergeți?

Omului i-or fi explicat părinții în copilărie că nu trebuie să intre în vorbă cu persoane străine, motiv pentru care nu-mi acordă nici o silabă din cele din dotare. Doar încuviințează ușor dând din cap. Păi bine atunci, să ne relaxăm.

Am mai fost o singură dată la Zürich, demult, pe vremea când lucram încă în Servicii. N-am petrecut decât 12 ore cu totul și nu am văzut prea mult din oraș. Iar acum fiind noapte, chiar nu recunosc decât foarte puține locuri.

Oricum, nu mergem mai mult de jumătate de oră. De la Gara Centrală intrăm pe Bahnofstrasse (strada despre care se zice că e cea mai bogată din lume), ajungem lângă lacul Zürich și continuăm pe Coasta de Aur, adică pe malul stâng, pe un bulevard care merge chiar pe lângă lac.

La nici 500 de metri după ce am intrat pe bulevard, mașina face niște joc de glezne să schimbe direcția de mers, apoi oprește. Șoferul repetă iar manevra de la aeroport, dar în sens invers. Să ți-o spun pe-a dreaptă, mie unuia, chestia cu să-ți deschidă altcineva ușa câtă vreme ești în putere mi se pare de o mare tâmpenie. Etichetă-cretinetă!

Îmi depun tălpile pe caldarâmul zürichan. Am aterizat în fața unui coteț cu patru etaje. O plăcuță discretă mă informează că în clădire își au domiciliul domnii Lombard, Odier, Darier, Hentsch & Cie, distinșii fondatori ai băncii private cu același nume. Îi mulțumesc tătăiței pentru șofereală ș-o fereală. Omul, dacă nu e mut sadea, atunci nici cuvinte prea multe nu are în vocabular, pentru că nu face decât să zvâcnească o dată scurt din căpățână. Dar mă știi cât de generos sunt, ia de colea traducerea: "A fost o onoare să pot să fiu de folos cu măruntele mele abilități unui Cineva ca dumneavoastră, care se naște poate nici măcar o dată la o mie de ani, domnule Toni Bega". Textual cum îți spun.

O dată formalitățile pa-pale îndeplinite, îmi îndrept pasul cel elastic și fizicul cel fantastic spre intrarea în imobil. E închis, firește, dar am printre numeroasele mele dotări și o cheie, sper că n-ai uitat, da? Mi-o strecor în

lăcașul special amenajat în acest scop (sau ad-hoc, în limba strămoșilor noștri romani) și bingo! ușa îmi cedează din prima. Mă introduc. Urc câteva trepte și nimeresc într-un hol mic și îngust, ca de *boutique-hotel*. La capătul lui se află un birou în formă de semilună, sculptat dintr-un lemn prețios. Un nene cu cel mult 40 de crestături pe răboj, proaspăt bărbierit și îmbrăcat la mare artă, de zici că tocmai ce a fost scos din cutie și i s-a dat țipla jos, mă așteaptă în picioare.

Îi dau mai întâi binețe, apoi îl informez că am o treabă la depozitul 8474. Nu manifestă nici măcar un gram de mirare că m-am prezentat la ora asta să-mi număr gologanii, îmi spune doar să aștept câteva momente, că va veni cineva să mă preia.

A exagerat destul de tare cu cătevaul ăla, fiindcă abia ce-și isprăvește propoziția și de pe o ușă laterală pătrunde în spațiu un individ olecuță mai tânăr decât colegul de la recepție, dar la fel de impecabil înțolit ca acesta. Mă ia sub aripa lui și mă conduce prin uzină. Coborâm niște trepte, luăm un lift, purcedem cu el în direcția subsolului și ajungem mintenaș în fața unui perete. În fața lui, un fel de stativ muzical, dar care nu susține o partitură, ci un dispozitiv de mărimea unei coli de hârtie, a cărui suprafață este aproape în întregime ocupată de un ecran. Doar în partea stângă are o margine lată de circa 3 centimetri, prevăzută exact la mijloc cu un lăcaș. Înfig cheia în el, moment în care ecranul prinde viață. Apar un chenar și o tastatură numerică. Îmi introduc parola, dar nu se întâmplă absolut nimic. Mă prind totuși că trebuie să zic ceva și din cheie, dacă tot nu există un buton "*Execute*" (*enter*, pentru profani). Repet faza cu parola și învârt cheia în contact.

Peretele se deschide silențios - o jumătate o ia în sus, iar cealaltă în jos. Tencuiala e doar la șto, fiindcă de fapt și de drept e vorba de un perete din oțel, cu o grosime despre care șublerul meu ochiometric mă informează prompt că se învârte în jurul a 150 de centimetri, cu o marjă de eroare de plus/minus 3%.

Se ivește o sală de formă dreptunghiulară, foarte scundă (are maxim 2,5 metri între podea și tavan) și nu mai mare decât un teren de tenis. Intrăm. Prind cu coada ochiului cum gura cea monstruoasă se închide în spatele nostru.

Pereții din stânga și din dreapta sunt ocupați în totalitate de niște ușițe de 20x30 cm, în centrul încăperii adastă două scărițe înalte de 1 m, iar pe

peretele opus celui care ne-a poftit înăuntru se văd trei uși. Și tot ambientul de care îți zic arată ca și cum ar fi fabricat din oțel de cea mai bună calitate. Ai zice că am intrat într-un uriaș seif.

Aflu și la ce folosesc cele două scărițe, întrucât însoțitorul meu le înhață pe amândouă din mers și se oprește spre fundul încăperii. Le așează una lângă alta, se cațără pe cea din stânga și mă poftește să mă urc pe cealaltă. Ușița cu numărul 8747 se află chiar sub tavan. Are două orificii. În cel din dreapta îmi introduc eu cheia, în cel din stânga ciceronele meu. Răsucim amândoi în același timp. Cu un clic! ușița prinde viață și iese din zid, dovedindu-se a fi fața unui paralelipiped care își face apariția din perete. Cutia iese afară cam 50 de centimetri, apoi se oprește din culisat. Însoțitorul meu o apucă zdravăn și o extrage complet din lăcaș. E lungă de circa un metru și are un mâner pe fața dinspre tavan. Încostumatul o înhață de numitul mâner, coboară de pe scară și se îndreaptă spre cele trei uși de care ți-am pomenit. O alege pe cea din stânga și o deschide fără să apeleze la inventarul lui sau al meu. E o cameră mică, fără ferestre, mobilată cu o masă și două scaune. Din oțel și ele. Tipuleanul îmi plantează cutia pe masă, îmi arată un buton în perete și-mi spune să-l folosesc pentru a-l chema în momentul în care mi-am terminat activitățile, iese și închide ușa. Nu există cheie în broască, ci o pârghie care blochează clanța. O acționez, mă asigur că nu poate intra nimeni peste mine, apoi dau ocol mesei și mă așez cu fața la ușă. Întorc cutia cu partea care făcea pe ușița în perete înspre mine. Îmi introduc cheia în fanta din dreapta. Partea dotată cu mâner se desprinde din margine și o împing ușori cu mâna, să dezvelesc conținutul pe care îl ascunde.

Dau de Peștera lui Ali-Baba în formulă concentrată.

* * * * *

Până pe la jumătate cutia e căptușită cu teancuri de bancnote. Franci elvețieni, euro și dolari, în proporții aproximativ egale. Cam jumătate de milion de valută forte.

Titluri de valoare la purtător emise de Banca Centrală Europeană, care după grosimea teancului și valoarea unui titlu (cifra unu urmată de cinci zerouri) însumează lejer 5 milioane de euro.

O cutie de bijuterii plină pe sfert cu diamante de diverse mărimi. Nu-s specialist, dar grămăjoara de carbon de înaltă puritate valorează cu siguranţă câteva milioane bune de coco. Între 7 și 9, aș zice.

Deasupra teancurilor de bancnote și titlurilor de valoare sunt împrăștiate niște pașapoarte. Belize, Elveția, Federaţia Rusă, Luxemburg, Noua Zeelandă și încă trei sau patru alte țări. Toate cu portretul și datele mele reale, dar cu nume fanteziste. Jürgen Klisman cum îți sună? Dar Piotrî Ilici Berbantov? Ori Juan Miguel dos Carlos Luis de Fantasmagores?

Permise de conducere pe aceleași nume ca în pașapoarte.

Un pistol plat de calibru 9 mm, cu amortizor, împreună cu două cutii cu gloanțe. O altă drăcie, de forma și dimensiunea unei brichete Zippo, dotată cu un fel de trăgaci, care habar nu am ce… Stai așa, că are un post-it lipit de ea. Aha, cică e un lansator de săgeți soporifice, zice nota scrisă de mână în prea-frumoasa noastră limbă de sorginte latină.

O perucă.

Prrr, căluții mei! Poftim?

Da vericule, așa cum citești. O perucă împodobită cu un frumos păr castaniu, moale și ondulat. Nu știu cine a pregătit acest mic pachețel, dar persoana respectivă ori s-a uitat la prea multe filme cu șpionski, ori n-a fost informată că circumferința craniană aparținând "Gânditorului de la Begania" e ceva extra spre nețărmurit, motiv pentru care își găsește cu greu șapcă pre potrivă-și.

O pereche de cărți de joc măsluite. Oricum ai da cărțile, rămâi întotdeauna în mână cu chintă roială la asul de treflă.

Cheia de la un Audi, de care este agățată o bucată de carton cu datele de contact ale unei parcări.

Și cam atât, am răscolit cu luare-aminte tot conținutul.

Iau pașaportul luxemburghez, cu permisul de conducere aferent. Mă numesc Mathias Mongenast, dacă te interesează, dar uite, ție îți dau voie să-mi spui Meme. Mă mai încarc cu câte 50.000 de biștari din fiecare model de bancnotă, lansatorul de săgeți miniaturale, cheia de mașină și pachetul de cărți de joc. Restul inventarului îl aranjez înapoi în cutie, pe care o închid fain-frumos și apoi apăs butonul care anunță că-s gata să fiu luat cu lopata. Desferec și ușa, să nu existe confuzii.

Tipuleanul care m-a introdus în problemă cred că a stat de planton lângă cămăruță, că își face apariția instant. Nu mă întreabă de niciunele, ia cutia de mâner și se înhamă la ea.

Refacem operațiunile de la venire, în sens invers. Mă abandonează la recepție. Îi servesc o hârtie de 100 de francezi gestați (și gestionați) de Schweizerische Nationalbank în laba dreaptă. Și-o înfige fără să clipească în buzunarul interior de la sacou, mă salută și apoi ia un furtun și-și spală conturul din cadru.

- Îmi puteți recomanda un hotel bun și ceva mai retras? croncăn spre tovărășelul care așteaptă în picioare în spatele biroului cel curb să-i acord atenția mea întreagă și nedisimulată.

- Dolder Grand, afirmă el plin de siguranță.

- N-am nimic împotrivă, zic. Suni tu la ei, stimabile, să vezi dacă pot trimite o caleașcă să mă ia de la voi?

- Vai de mine, se tânguie amploiatul, dar ce părere vă faceți despre noi? Vă trimitem cu una din mașinile noastre. O secundă, *bitte*.

Nu-i văd mâinile, pentru că sunt ascunse în spatele biroului cel prețios, dar îl bănuiesc că în timp ce-și exersează gramatica cu mine, degetele îi aleargă pe tot felul de butoane, taste sau ecrane. Că iar se laudă cu secunda aia. Nu trece mai mult de o jumătate de clipă și ușa care dă spre stradă se deschide din exterior. E un nene în vârstă, dar bine conservat, îmbrăcat și el la costum, însă mai puțin spectaculos decât colegii lui de la front-office. În stradă se vede o mașină parcată în fața imobilului, cu portiera din spate deschisă.

Aufiderzenesc cu recepționerul și dau să-i înmânez și lui o hârtie de o sută, dar ce să vezi, de data asta nimeresc la repezeală teancul de euro, chestie care la rata de schimb curentă îi majorează cu 20% unghiul sub care se înclină.

Mașina care mă așteaptă e un Mercedes S-Klasse mai nou decât cel în care m-am dat câteva ore mai devreme, aflat pe inventarul Președinției. Adică na, "nou" e un calificativ depreciativ, pentru că mașina arată și miroase ca și cum tocmai a ieșit de pe poarta fabricii din Stuttgart și se află la cursa inaugurală.

Șoferul mă privește prin oglinda retrovizoare. Bun, deci elveții au rezolvat mare parte din problemele organizatorice, dar mai au de lucru la

chestia cu telepatia, pare-se.

- Dolder Grand Hotel, îi comunic cu vocea-mi ușor baritonală, dar mult mai perfect bărbătească decât Gillette.

Zice că jochei, pocnește din bici și căluții germani de sub capotă se pun pe tropotit.

Rămânem pe aceeași parte a lacului și nu mergem mai mult de 10 minute. Urcăm un deal, pe niște străduțe întortocheate și înguste. Aproape de vârf întâlnim un castel cu trei turnuri semețe, feeric iluminat, desenat din linii drepte și unghiuri ascuțite, completat într-un mod fericit de o construcție foarte modernă și extrem de șerpuită. Oprim în fața castelului, pe un peron imens. Un majordom în smoching și cu joben se află deja în fața intrării. Îmi deschide foarte ceremonios portiera. Las o bumașcă pe scaunul din față pentru șofer, îi fieldanchenesc și-l gutănabănduiesc, apoi mă las purtat de majordom. Îl anunț că n-am bagaje, mă asigură că asta n-a fost niciodată o problemă pentru el și mă ghidonează spre recepție. Observ la intrare un birou *concierge* și-mi fac o notă mentală să nu uit să-i însărcinez mâine pe locatarii lui cu niște comisioane.

Interiorul hotelului e puțin cam prea opulent pentru gusturile mele, dar îmi doresc cu ardoare un duș și un pat. La recepție cer o cameră la un etaj cât mai aproape de nori, cu vedere spre lac. Cererea mi se aprobă și o tânără se ia de mânuță să-mi prezinte ambientul și să mă conducă în cameră. Îi comunic că-s obosit și vreau în scutece, deci ar fi senzațional dacă o lăsăm pe mâine cu prezentările. Îi ofer în garanție zâmbetul meu numărul 44, care le ciufulește doamnelor instinctul matern, așa că e întru totul de acord cu mândel, ora e înaintată și tralala. Baletăm pe un coridor dotat cu tablouri scumpe și covoare deloc ieftine. Lift. Etajul 7. Cameră. Tânăra dă să mai îmi explice diverse chestiuni tehnice, dar îi urez noapte bună atât de duios încât o simt cum se umezește.

Camera e mare cam cât o garsonieră. Un pat imens. Un birou mic într-un colț. Un televizor Bang & Olufsen pe un perete. Mă duc spre geam și trag perdeaua. Luminile orașului Zürich se oglindesc vesele în oglinda lacului cel omonim. Frumos. Poetic, chiar.

Duș rapid, spălat pe dinți cu periuța de unică folosință din dotarea băii (5 stele elvețiene, ce părere îți faci frățicule?) și țuști în cârpe.

Fiți buni și cântați-mi un cântec de leagăn.

* * * * *

Fac ochi într-un ciripit gureș. Vine dinspre geamul pe care aseară l-am lăsat deschis. Că fie vremea cât de rea, aerul trebuie să intre pe fereastra mea. Desperdelez zona cu pricina și dau de două păsărele care se ceartă pe ideea de pervaz care ornamentează fereastra. Nu-s ornitolog și nu-ți pot zice cum se cheamă ele, dar sunt un tip superb de talentat (superb și talentat?), așa că ți le pot zugrăvi cu amândoi ochii: sunt puțin mai mari decât vrăbiile, au o coadă cam o dată și jumătate lungimea corpului, ciocuri portocalii, un penaj negru și o pată albăstrie pe spate.

E puțin trecut de ora 7 și se anunță o vreme de nota 10 plus. Cel puțin pentru Zürich, om vedea în cazul meu cum stă treaba.

Pun mâna pe telefon - care-i tot Bang & Olufsen, modelul curbat din aluminiu - și-mi dau binețe cu o tăntică de la recepție. Mă interesez dacă pot să alerg pe undeva. Zice că fie în *gym*-ul din SPA-ul hotelului, fie prin parcul din împrejurimi, dacă prefer alergatul în aer liber. Îi spun că-mi place viersul ei, dar am o mică problemă. Îmi dă asigurări că scopul ei în viață este să înlăture orice norișor care ar avea curajul sinucigaș să se înțească pe bolta mea cerească. N-am cele potrivite pentru activități sportive, cum anume s-ar putea remedia aceasta deficiență? mă interesez. Zice că mi-aș putea cumpăra cele necesare din galeria cu buticuri șic din incintă. Care sigur, se deschid abia la ora 10, dar dacă Stăpânul poruncește… Tu mă știi, n-am petrecut degeaba cele 9 luni în uterul Maminei, plus cei 8 ani de acasă: îi spun că nici pomeneală de poruncă, e vorba de o mică rugăminte. Cică mă clopoțește ea când pot coborî la locul faptei.

Profit să-mi servesc un dușulache rece ca naiba. Că apa rece de la Zürich e muuult mai spre zero decât cea de la București. Mă obișnuiesc totuși destul de repede cu ea și rămân ceva vreme sub săgeţile de gheață.

Râțâie feletonul și mă duc să răspund. Primesc de știre că buticarii au deschis prăvăliile și-mi așteaptă aurul ca și când. Și că să dau pe la *concierge* sau pe la recepție ca să fiu condus înspre.

Din țoalele pe care le am, îmi plantez pe costumul lui Began doar boxerii. Culeg o pufoșenie de halat și o pereche de pufoșenii de papuci din dulapul mascat în perete, îmi înfig teancul de franci helveți într-un poznar și plec la șoping. Vii și tu, sau rămâi să citești meniul de la room service și să te chiombești în minibar?

În lift îmi pot admira în voie splendoarea, întrucât unul din pereți e acoperit în întregime de o oglindă. Fiindcă sunt bine dezvoltat pe verticală (și perpendiculară), halatul se oprește două degete deasupra genunchilor, lăsând să se vadă fibra de calitate premium a picioarelor tonibegane, forjată în cei peste 40.000 de kilometri alergați până acum. Îmi întunecă puțin superbenia papucii, fiindcă sunt cu vreo 3 numere mai mici decât ce mi-ar trebui mie, dar per ansamblu zic că dau destul de bine în peisaj. Pentru emisiunea "Din ciudățeniile popoarelor", vreau să zic.

Când liftul ajunge la destinație, constat că am aterizat în holul cu biroul *concierge*, așa că mă îndrept în pasul ștrengarului spre cei doi tipuleni care-și masează reciproc plictiseala acolo. Cât sunt ei de elvețieni și toate alea, tresar amândoi. Splendoarea-n alb care sunt, plus țopăielile la care mă dedau, cred că mă transformă în ochii lor în Iepurele Alb în drum spre Țara Minunilor, iar ei parcă nu s-ar da totuși duși din Țara Cantoanelor.

- Șoping, zic foarte scurt și la obiect.

- Alt rusnac nebun, îi șoptește cel mai în vârstă celui mai tânăr. Condu-l tu la magazine, Dieter.

Numitul Dieter bagă capul între umeri, iese din spatele biroului și-mi face semn să-l urmez. Continui în pasul ștrengarului. Nu de alta, dar papuceii la care m-am combinat îmi lasă călcâiele pe afară și decât să merg pe vârfuri…

- Moskva? face o timidă încercare de conversație Dieter.

- *Nein*, Luxemburg.

- Ah, vorbiți germană?

- Din copilărie, ca și tine.

- A, nu, că eu prima dată am vorbit romansch. Germana am învățat-o mai târziu.

Urcăm niște scări, traversăm un coridor din sticlă și intrăm în clădirea buclată despre care ți-am povestit la venire că se află într-o simbioză perfectă cu vechiul castel care este Dolder Grand. Coborâm la nivelul parterului și pătrundem într-un spațiu care seamănă cu o expoziție de artă, întrucât atunci când intri, dai bot în bot cu un șir nesfârșit de sculpturi și tablouri. Atâta doar că pe stânga și pe dreapta oparalelor artistice sunt tot felul de spații care vând de la bijuterii la iahturi și avioane.

- Aici sunt magazinele, îmi traduce evidentul Dieter.

Îi înfig o bumaşcă format mare în labă şi pornesc în cercetare. Ochesc un lăcaş în care sunt expuse diverse hăineturi. Îmi iese în întâmpinare un dudui brunet, efeminat, parfumat, pomădat, cu o mustăcioară à la Errol Flynn sub nas, înţolit într-un pantalon negru strâns pe picior şi o cămaşă alburiu-rozalie strâmtă, cu mânecile suflecate până la cot şi cu primii doi nasturi de la guler desfăcuţi, astfel încât să se vadă o eşarfă de mătase care seamănă cu un steag al Elveţiei mototolit. La mâna stângă tipuleanul poartă o conservă Hublot, pe care dacă ar dona-o unui stat insular din Pacific, i-ar tripla brusc PIB-ul, iar pe faţă îşi arborează pavilionul de sărbătoare când dă cu ochii de fizicul avantajos al lui măndel.

- *Buongiorno, mio caro*!

Miocardul meu palpită, te-ai prins! Îi răspund pre aceeaşi dulce limbă dantealigherească:

- Păsărel, nu vreau să faci o comoţie de emoţie, dar sunt *straight* ca şinele de tren la capătul de linie.

- Aşa un băiat arătos ca tine, dragule? Nici măcar *bi*, sâmbetele şi duminicile?

Îi pun 10 kile de muşchi cu os pe umărul drept, ambalate sub forma carabei mele stângi şi-i trec în revistă nişte puncte energetice cu vârful degetului mare. Zici că s-a apucat să interpreteze de unul singur "Anotimpurile" lui Vivaldi, îşi schimbă expresia şi trece prin diverse stări după cum îmi mişc eu policarul:

- Iubire, aş sta cu tine la poveşti până mâine dimineaţă. Şi nu doar despre sexualitate şi chakrele pe care trebuie să insişti ca să te integrezi în Nirvana, conferenţiez pe ce subiect vrei tu, că sunt citit ca un absolvent de Academie ce mă aflu. Dar am venit cu un scop foarte precis aici şi am agenda plină de chestii care abia aşteaptă să fie bifate. Trecem la treabă fără să punem la suflet şi fără să facem botic, ce zici?

Mă aprobă entuziast, aşa că îi dau drumul din lasou. Îi spun că mi s-au rătăcit bagajele şi am nevoie de veşminte de toate felurile, ciorapi, lenjerie, ba chiar şi de un echipament complet pentru practicarea sportului meu preferat, alergatul de nebun. După ce se informează asupra mărimilor pe care le trambalez cu mine prin Univers, se apucă să-mi facă trusoul. Şi te anunţ că omul e profi până în vârful coccisului (voiam de mult să introduc

acest minunat cuvânt în proza mea minunată și iată!): întocmește o garderobă demnă de un băiat de băiat care-și duce viața între Monte Carlo și Gstaad. Două costume de seară și două de zi, accesorizate corespunzător și asortate la marele fix cu tot ce trebuie (cămăși, cravate, curele și cu bune, pantofi), niște haine lejere, de zi cu zi, boxeri, ciorapi, batiste, în fine, o zestre completă. Pe parte sportivă mă înzestrează din cap până în picioare cu Puma, deși i-am spus că sunt fan Nike. Dar cică Puma e *very in* de când a fost cumpărată de grupul PPR, cei care dețin printre altele brandurile Gucci și Yves Saint Laurent și că Nike a rămas PPP (prea pentru plebei).

Îl rog să-mi facă rost și de două valize în care să pun tot inventarul, orice numai Louis Vuitton să nu fie. Zice că-i pare rău, dar în afară de Louis V. nu mai are decât Burberry, dar modelele lor nu-s atât de potrivite pentru ce îmi trebuie mie. Și că să mergem să-mi aleg, poate se găsește ceva pe gustul meu. Mă duce într-un alt altar al luxului și ochesc un model simplu, care nu are împrăștiate logouri chiar și în interiorul încuietorii. Bine, simplitatea costă ceva monedă, de vreme ce o privire aruncată pe etichetă mă informează că o singură valiză face la cursul de azi mai mult decât Loganul pe care-l forjează nea Gigi la taximetreală.

Și cu acestea, pot să declar închisă sesiunea de șopinhauereală.

- Hai să facem socotelile, amice.

Dureroasa care rezultă din introducerea articolelor în casa de marcat are aproape un metru lungime, iar la capătul liniei totalul arată o superbă colecție de cinci cifre. Mă descotorosesc de mai bine de jumătate din hârtiile pe care Guvernatorul Băncii Naționale a Elveției a dat în scris că-s de valoare. Îi las de o ciungă și vânzătorului, îl rog să trimită materialul în camera mea, iar eu plec cu echipamentul de sport la subraț să-mi fac alergarea de dimineață.

N-am întrebat pe unde nimeresc la *gym*, dar dau peste un vizitiu care mână de la spate un cărucior plin cu diverse chestii micdejunoase. Cer detalii despre traseu și mi le oferă cu lux de amănunte, de unde trag concluzia că omul e ușor nevorbit în dimineața aceasta.

Respect indicațiile primite și ajung cu bine (rimează cu mine) la recepția SPA-ului. Unde se află în plină desfășurare un spectacol grandios.

Un rus mic și grăsos, de forma unei mingi de rugbi, păros ca o cămilă și cu jumătate din Tezaurul României împrăștiat la gât, la încheieturi și pe

degete, face spume la o recepţioneră mignonă, cu ochi migdalaţi. În dreapta rusului, o zeiță. O idee mai înaltă decât măndel, cu păr de culoarea cânepei pârguite care-i cade valuri pe umeri și cu niște forme care ar băga în rut chiar și un orb. Grăsanul are un slip cu mânecuțe, de culoarea oului de rață, care lasă să se vadă niște fleici lăsate și deloc apetisante, pe când mândreţea de lângă el nu arată privirilor decât niște ațici, rătăcite pe geografia ei precum uedurile prin deșert.

Rusul zbiară în limba-i slavă, iar recepţionera strecoară din când câte un cuvânt în elveţiană, de unde rezultă niște neînțelegeri de toată frumusețea. Zic că-i momentul propice ca publicul să deguste oarește magie tonibegoasă. Îmi montez zâmbetul de băiat cumsecade și mă duc să proptesc recepția lângă rus. Îi întrerup triada folosindu-mă cu îndemânare de frumoasa limbă a lui Pușkin:

- Bună dimineața! Probleme?

Rămâne cu vorbele buluc în aer. Întoarce capul spre mine, ocazie nemaipomenită să admir o față buhăită, niște ochi tulburi și încercănați și un nas turtit, de fost boxer:

- Știi germană? mă întreabă, mascând destul de prost un accent ucrainian.

- Ca pe apă, zic.

- Apă? Câh! se scutură el îngreţoșat. Mă rog, explică-i vitei ăsteia că apa la jacuzzi e prea caldă. Eu și Maşa vrem apă rece ca gheața în bazin.

Mă interesez la tânăra de la recepție dacă e posibil să se dea curs cererii domnului cel bădăran. Face două gropițe și-mi zice că dacă superbul cuplu este dispus să aștepte zece minute, se aranjează. Îi traduc blănosului, care pleacă bombănind că la câte parale sparge pe zi în hardughie, ar trebui ca toată lumea să învețe rusește. Aruncă peste umăr un "*Davai, Maşa*", apoi se exprimă că poate o să bem un pahar dacă ne mai ciocnim unii de alţii prin incintă. Nu apuc să-i răspund nimic, fiindcă deși nu-s deloc genul emotiv, îmi taie literalmente respirația Maşa. Fără sacul de cartofi care să bruieze imaginea, acum am șansa să mă benoclez frontal la splendoarea ei. Cum dispun de o memorie fotografică la purtător, m-am scos în ceea ce privește serile lungi de iarnă (trimite-mi un plic timbrat și contra unei taxe unice de 34 de coco îţi expediez și ție poza ei). Miss Univers, zici? Pfff, bună poate doar să-i servească Maşei pe post de suport pentru periuța de dinți, vericule!

După ce dispare din cadru, îmi ard o palmă zdravănă, ca să pot focaliza din nou. Înregistrez doar periferic mulțumirile pe care mi le adresează recepționera. O întreb de chestiunile organizatorice, îmi dă toate explicațiile de care am nevoie (vestiar, dușuri, săli, saună, piscină, prosoape etc.) și drept urmare, mă duc să scot untul din neuroni.

* * * * *

10 kilometri de asudătură sunt numai buni să pună ordine în cele mai vrăjmașe gânduri. Nu dau sfaturi decât pe bani, că de-aia îmi câștig icrele negre din consultanță, dar dacă vrei o părere de la un om care-ți vrea binele, iat-o: ești apăsat(ă), fă mișcare; ești supărat(ă), fă mișcare; ești trist(ă), fă mișcare. Nu trebuie să scoți kilometrul sub 5 minute ca mine, e suficient dacă depui ceva efort. Și nu-i asculta pe doctori, că orice fel de mișcare e bună (cum ar fi plimbările), că tot ei sunt ăia care-ți explică doct și cu țigara în gură cât de nasol e fumatul, nu? Ca să-ți facă bine la neuroni și, pe cale de consecință, la trup, mișcarea trebuie să producă sudoare. Da știu, e nasol, asta presupune efort. Dar uită-te și tu: chiar și Dumnezeu, cât e el de Șmecher, Creator-Șef și Director General, a trebuit să pună osul la treabă șase zile ca să facă lumea.

Ce croșetez cât alerg pe bandă, întrebi? Păi uite, de exemplu m-am apucat să sap prin memorie după contacte de pe vremea când prestam pe ogorul Serviciilor. Trebuie să-mi încep cercetările de undeva și diverșii tipi pe care i-am cunoscut de-a lungul anilor sunt plantați în așa fel încât să observe chestiile interesante și cu potențial care apar la un moment dat pe radare. Plus că e și o chestiune de orgoliu, concurez pentru potul cel mare cu foștii mei colegi și dacă nici asta nu e ocazia potrivită să i-o trag știi-tu-cui, înseamnă că oportunitățile au început să apeleze la chirurgia estetică.

După ce adaug cei 10 km pe răboj, vizitez sauna turcească și apoi stau zece minute sub dușul cu apă rece. Mă retrag glorios în cameră să-mi pun la punct ținuta pentru ziua care stă să înceapă.

Cobor la micul dejun îmbrăcat ca un prinț care și-a făcut banii din trading. Care de altfel, mi se pare o ocupație numai bună pentru Mathias Mongenast. Mă opresc pe drum la *concierge*, unde îl însărcinez pe Dieter cu achiziția unui telefon (vreau tot modelul BlackBerry care a căzut pradă dinților cotroceniști) și a unei cartele pentru voce și date. Mă asigură că mă rezolvă cât o să mă îndeletnicesc cu micul dejun.

Micul se dovedește în fapt a fi marele. Puțini meseni, enorm de multă mâncare. De pildă, numai diversele feluri de pâine ocupă două cvartale.

La una din mese îl zăresc pe rusul de mai devreme. S-a înveșmântat într-un frumos trening cărămiziu, care îl apropie și mai mult de imaginea unei mingi ovale. E singur. De zâna lui zic, pentru că altfel are pe masă în fața lui o sticloanță de un roșu intens. Îi fac un semn discret de salut, dar el se apucă să hăulească:

- Alooo, haide să ciocnim un păhăruț, tipule.

Mai mult ca să-i închid gura, mă duc și mă așez la masa lui.

- Uite, mă ia el direct, am descoperit votca asta de când tot bat Elveția. E făcută chiar aici, n-ai fi zis că nemțălăii sunt în stare să facă și altceva decât ceasuri sau ciocolată, dar să știi că e bună rău.

Îmi toarnă într-un pahar o doză care ar ucide un șoarece de câmp, iar lui își servește cam tot aceeași cantitate, dar într-o ceașcă adâncă.

Închinăm și apoi jap! peste cap dintr-o sorbitură. E foarte bună votca ("Xellent" scrie cu alb pe butelca roșie), nimic de zis, dar pe stomacul gol și după alergat, deloc prietenoasă. Simt un cutremur în regiunea zigomatică, propagat cu repeziciune în tot craniul. Îndepărtez gura paharului de sticlă, fiindcă amicul solicitase și aprobase supliment.

- Nu-s prieten din copilărie cu votca la fel ca dumneavoastră. Ce mi-ați oferit mai devreme e porția mea obișnuită pe doi ani. Și nici n-am apucat să pun ceva în gură.

Ridică din umeri și-și toarnă lui și porția mea.

- Du-te ia-ți de mâncare, tipule, apoi vino înapoi. Să mai povestim și noi de una și de alta.

Ce subiect comun de discuție am putea avea, spune și tu? Bine, Mașa, de acord, ar fi de maxim interes pentru măndel, dar mă îndoiesc că și pentru Gelatina-Sa. Așa că mă dezdoi ridicându-mă de la masă și mă duc să fac piața.

Iau numai proteină din cea mai fină (o să-ți scriu o dată un roman în rimă, să vezi atunci haloimăs!), că e bună atât pentru fibra musculară cât și pentru facilitarea absorbției alcoolului. Mă plantez iar în fața lui Alo Baba și cele 40 de grade.

- Eşti O.K., tipule, îmi spune la fel de abrupt, de parcă ne cunoaştem de când lumea şi pământul.

Bun, tu şi cu mine ştim prea bine că aşa e, dar nu crezi că musiu are una prematură? La concluzie mă gândesc, firește. Încep să balotez la calorii, că stomacul a început deja să plângă după chestii solide. Îi dau replica în pauze, fiindcă Mamina m-a învățat că nu-i frumos să vorbești cu gura plină:

- Nici nu ne-am prezentat unul altuia.

- Leon Guzunov.

Hm, nu sună chiar necunoscut numele ăsta, Guzunov. Oare mi-a mai traversat cândva auzul?

- Mathias Mongenast, îi trimit mingea înapoi peste fileu.

- Ce nume e ăsta? Eşti franţuz?

- Luxemburghez, zic.

- De când e Luxemburgul o ţară? face el, dezvelindu-şi printr-un rânjet colţii solizi, dar înecaţi într-o peliculă gălbuie.

- Oho, zic, de mai bine de o mie de ani. În 2013 chiar o să se împlinească un număr rotund de ani, şi anume 1.050, de la întemeierea Castelului Luxemburg, cel care a fost sâmburele…

- Lasă, că ai înțeles unde bat, îmi taie elanul enciclopedic nea Votcăreanu. Și cu ce te ocupi, tipule?

- Trading.

I se aprind nişte beculeţe în ochii cei tulburi.

- Ca să vezi, la fel ca mine.

- Hm, nu știu ce să zic. Probabil dumneavoastră sunteți în tradingul de materii prime; eu sunt în finanţe.

- Tot comerţ se cheamă că e, nu? Iei dintr-o parte, dai în cealaltă, gheşeft facem.

- Mai mult sau mai puțin, îi răspund. E ceva mai complicat decât atât.

- Lasă, zice Leon, nu-mi explica. Mie îmi plac lucrurile simple.

La cât bănet poartă pe el, n-aș zice.

- Și cum de vorbești așa de bine rusă, tipule?

- Cehov e de vină.

- Scriitorul?

- Chiar el. L-am citit din scoarţă în scoarţă pe la 15 ani şi mi-a plăcut atât de mult, încât am vrut neapărat să învăţ rusește, să pot să-l degust în original.

Mă privește cu o urmă de respect şi-mi întinde creanga peste masă:

- Bravo tipule. Ti-am spus că ești O.K. Leon Guzunov are nas la oameni.

Îi strâng pachețelul de crenvurşti. Cât o fi el de pufos în rest, să ştii că are o mână fermă şi aplică o presiune deloc de neglijat pe metacarpienele mele.

- Mulţumesc.

- N-ai pentru ce. Era mai mult un compliment pentru mine.

Iar îmi arată colţii cei gălbejiți.

- Auzi tipule, printre cunoştinţele tale sunt vreunii interesaţi să cumpere invenţii?

Mă înec cu cafeaua din care abia ce am luat o înghiţitură. Şi într-un exces de zel, transform faţa de masă din albă, în albă cu picăţele cafenii.

- A intrat pe partea greşită, zic, după ce mă opresc din expectorat.

Vin doi băieți care se apucă gospodărește să ne schimbe aşternuturile aşternute sub farfurii şi tacâmuri.

- Ce spuneaţi?

- Dacă nu ştii pe cineva care să cumpere invenţii.

- Adică patente? Tehnologii?

- N-am foarte multe detalii, tipule. Un amic al unui amic al unei cunoştinţe are pe cineva care cică a inventat o drăcovenie revoluţionară şi m-a rugat pe mine să găsesc persoane interesate. Ceva cu producerea de curent electric.

Eşti şi tu puţin năucit, nu? Adică, O.K., sigur că Toni B. şi tot restul, dar cât bulan să ai să fii intromisionat într-o afacere tenebroasă şi smintită (Sfinxul din Bucegi, frate?) la care să nu ai nici un capăt de aţă de care să te prinzi şi să te trezeşti că exact capătul ăla de aţă te caută cu lumânarea aprinsă? Ă?

Procesez cu viteza luminii:

- Întâmplător, da. Am un prieten la Geneva care de asta se ocupă. Plasează patente celor care plătesc cel mai bine.

Se scotocește prin buzunar și scoate un portvizit din aur bătut cu diamante. Îmi întinde o carte de vizită care pare că e făcută din foiță de aur. Pe ea scrie simplu "Leon Guzunov, Comerciant" și un număr de telefon cu prefix de Mama Rusie.

- Spune-i să-mi dea un telefon, tipule. Să vedem ce gheșeft putem să facem.

Își consultă ornicul masiv din aur alb de la mână.

- S-a făcut târziu, trebuie să mă duc să o iau pe Mașa de la masaj. Ne mai vedem noi pe aici. Hai, salutare!

Se ridică greoi de la masă, culcă sticla de votcă așa cum îți culci regele la șah când cedezi partida și se tirează cu pași târșâiți. Rămân un timp privind fix intersecția X-ului din Xellent.

* * * * *

Mă duc la *concierge* să văd ce a rezolvat amicul Dieter cu telefonul. Nu aflu, pentru că nu-l aflu pe om la locul amintit. Colegul lui mai vârstnic mă informează că mai tânărul său coleg încă nu s-a întors de la comisioanele de pe teren. Îi las vorbă că mă găsește pe afară, pe terasă, la un Cico și o gură de aer. Fiindcă e om trecut prin viață, care a văzut multe și încaltea a auzit la fel de multe, nu mă întreabă ce-i aia "Cico"; mă asigură doar că va transmite negreșit și fără greșeală mesajul meu mai departe.

Terasa de care i-am zis și îți spun oferă o frumoasă perspectivă asupra orașului și lacului Zürich. În depărtare se văd Alpii, cu mătreața de rigoare pe creștet. Dacă aș fi pozar de vederi, aș avea cel puțin două locuri care propun niște tablouri vandabile. Îmi aleg unul din ele și-i comand tinerei speranțe (e tânără și speră la bacșiș) care se înfiripă la masă un ceai verde din producția curentă. Se înființează înapoi într-o clipă cu o cutie din lemn de mahon în care sunt așezate pe o catifea simandicoasă diverse cutiuțe cu felurite tipuri de ceai verde. Simplu. Organic. Cu acai. Trio de ceaiuri verzi. Combinație de ceai verde și ceai alb. Cred că ți-am mai spus, vericule: ceaiul la pliculeț e ca sexul cu prezervativ - sigur, dar fără gust. Dar în fine, nu poți acum să pretinzi tuturor ceai verde după tipicul și rețeta japoneză, nu? Aleg varianta organică.

Chit că nu sunt deloc în vacanţă, nu pot să nu mă bucur câteva clipe de privelişte, de linişte, de aerul proaspăt şi de soarele care nu se dovedeşte nici un pic avar cu mângâierile.

Apare Dieter cu o pungă pe care scrie Swisscom. Zice că a bifat toate chestiile de pe listă şi că nici n-a cheltuit tot bănetul pe care i l-am oferit. Îi propun să păstreze restul şi mă apuc să ingineresc la cutiile, cutiuţele şi pliantele pe care le-am primit.

Zece minute mai târziu sunt dotat cu număr de Elveţia şi cu un serviciu activ de BlackBerry. În caz că simt nevoia să împroşc omenirea cu e-mailuri, firește.

Cum să procedez cu Leon Guzunov, ce zici? Scot cartea lui de vizită din buzunar şi mă joc cu ea, încercând să prind raze de soare pe care să le redirecţionez în părţile mai umbroase ale terasei. Să-l sunăm, om vedea mai apoi cum se desfăşoară trebile. Comut pe modul francofon şi-mi iau vocea şi tonul unui alsacian pe care l-am cunoscut cândva. Rezultă dialogul de mai jos, pe care, ca de obicei, ţi-l redau în traducerea şi adaptarea lui măndel:

- Alo, domnul Guzunov?

- Da.

- E O.K. să-i dăm bătaie în franceză?

- Da, da. Franceză e bine.

- Bun. Am numărul dumneavoastră de la domnul Mathias Mongenast. Mi-a spus că aţi avea de vânzare o invenţie din domeniul producţiei de energie.

- Da, este corect.

- Biroul nostru se ocupă de plasarea invenţiilor către potenţialii beneficiari. Comisionul nostru standard este de 15% din redevenţele generate de invenţie, dar putem să discutăm pe marginea lui, dacă potenţialele beneficii sunt de o anumită anvergură.

- Uşor, tipule. Nu mă lua aşa repede, că n-am servit decât foarte puţină votcă până acum. Şi în plus de asta, chestiunea e mai complexă, invenţia nu-i a mea, sunt doar un intermediar ca şi tine.

- Înţeleg. Şi atunci cum facem?

- Te găsesc pe numărul ăsta de pe care mă suni?

- Categoric.

- Lasă-mă să dau niște telefoane și-ți dau de veste, tipule. Cum îți zice ție, că n-am reținut?

- Jürgen Klisman. De la Klisman și Partenerii, Geneva.

- Bine, salutare!

Asta a fost tot.

Cer nota, o plătesc și evacuez lăcașul. La *concierge* solicit un taxi care să mă ducă în oraș. În 5 minute portarul-majordom deschide ușa și mă poftește la mașină. Care este un Rolls-Royce Phantom II, albastru închis. Îi dau șoferului adresa parcării unde mă așteaptă mașina a cărei cheie este la mine în buzunar și mă afund în decorul arhaic al Rolls-ului.

Garajul se află pe lângă Gara Centrală, într-o clădire care din exterior arată ca un bloc de locuințe obișnuit. Las două bancnote în grija șoferului - una pentru cursă, iar cealaltă pentru bătrânul Rolls.

Mă interesez la un tip unde îmi pot găsi utilajul. Mă îndrumă spre lifturi și-mi spune să urc la etajul doi, iar acolo să-i întreb pe colegii de la fața locului. Ceea ce eu și.

Sunt condus la boxa unde șade Au… oleo! Știi ce model mă așteaptă cuminte la cutie, vericule? Audi R8 GT! Exact, fiara aia care are la bază platforma lui Lamborghini Gallardo. Fluier încetișor primele măsuri din "Oda bucuriei", ceea ce reprezintă nu doar un omagiu adus inginerului german al sunetului pe nume Beethoven, ci și o dovadă vie a patriotismului european care mă animă.

Mă instalez la postul de pilotaj. Și nu-i deloc o exagerare, crede-mă, în momentul în care pun contactul se aprinde bordul ca la o navetă spațială. Iar sunetul motorului e muzică pură: are un timbru jos și serios, nu ascuțit ca la Ferrari sau Lambo. Pun sistemul de navigație cap compas la adresa Lombard Odier și restul găștii. Conduc agale. O dată pentru că 560 de căluți au nevoie de autostradă ca să se poată dezlănțui, iar a doua oară pentru că nu mă grăbesc niciunde și e o dimineață frumoasă.

Găsesc loc de parcare chiar în față. Și înțeleg și de ce, pentru că se înființează mintenaș un băiat lângă mine, care pretinde să-mi ia bidivii în grijă și să mi-i aducă înapoi după ce-mi isprăvesc treburile. Îi dau cheia și

intru în bancă, mirându-mă că s-au gândit la o chestie atât de americană cum e *valet parking*-ul.

Sunt alți tipi în uzină decât cei de azi-noapte, ceea ce e firesc, când te gândești cât costă o singură mână de lucru în Elveția. La două, ai dublat deja valoarea statului de plată a unei fabrici de mărime medie din România și nu cred că ai avea tragere de inimă spre plata de ore suplimentare.

Omuleții sunt la fel de eficienți ca aceia pe care i-am cunoscut la primul contact cu serviciile unei bănci private elvețiene. În mai puțin de 2 minute sunt închis în cămăruța pe care o știi, față în față cu inventarul seifului. Iau pașaportul elvețian și permisul pe numele Jürgen Klisman. Mai umflu câte un teanc de 50.000 de euro și dolari, astfel încât am acum fonduri de 100.000 din fiecare, plus restul de monetar elvețian. Las în cutie un bilet în care povestesc pe scurt despre întâlnirea cu Leon Guzunov și firul pe care se pare că individul îl ține în mână. Solicit date despre rus, dacă figurează cumva prin arhive cu ceva realizări în palmares și informez totodată destinatarii mesajului că s-ar putea să fie nevoie ca în Geneva să apară o societate de intermediere în proprietate intelectuală sub numele "Klisman și Partenerii".

O dată îndeplinite operațiunile la bancă, îmi recuperez șareta și o parchez prin apropierea centrului vechi, aflat nu foarte departe. Bântui puțin pe străduțele înguste și pitorești, apoi mă duc să mă parchez la rândul meu la coada lacului.

Să mă uit la apă, la munți, la oameni și la vapoarele care vin și pleacă. Și să aștept telefonul de la Leon Guzunov.

* * * * *

Mi-e dor de ai mei. Nu atât pentru că sunt departe de ei, cât mai cu seamă pentru că nu știu când o să îi pot revedea. Cine știe cât va trebui să bântui după pila Karpen și Sfinxul din Bucegi. Și după o explicație valabilă.

* * * * *

Vine prânzul. Și cum vine, așa se și duce.

Sunt tot pe malul lacului Zürich și n-am încă nici o veste de la Guzunov.

Valul de hârciogi care a ieșit pe mirișteă să-și astâmpere foamea s-a retras înapoi în cotloane. Cum mi-a scăzut și mie glicemia, îmi fac socotelile că n-o să fie o problemă să găsesc o masă liberă la ora aceasta.

Mă scufund iar pe străduțele de pe malul drept al râului Linth, cel care are onoarea să alimenteze lacul Zürich cu materie primă. Ochesc o locantă cu specific italienesc, dar ghinion! E închisă și se redeschide abia spre seară. Și observ că asta e cutuma aici, după ce au servit prânzul, restaurantele iau câteva ore de pauză. Trebuie să mă mulțumesc cu un dönner kebap, pe care-l cumpăr de la un chioșc. Mă instalez apoi la o cafenea plasată chiar pe malul apei.

Sunt la al doilea espresso, când telefonul se pune pe dăngănit. La început nici nu-i dau atenție, pentru că nu sunt obișnuit cu melodia pe care mi-o interpretează. Privirea ursuză a unui nene de la masa alăturată îmi atrage atenția asupra faptului că pe mine mă caută sunetul care-l deranjează pe el.

E Leon Guzunov. Reîncarc modulul cu vocea și franceza alsaciene:

- Jürgen Klisman aici.

- Tipule, mâine la ora 12:00 poți să vii la Zürich? Gagiul cu invenția de care ți-am spus organizează o licitație la Dolder Grand.

- Licitație? Cum așa?

- Zice că e mare interes pentru trebușoară și s-au arătat mai mulți doritori să o cumpere. Așa că vrea să scoată cât mai mult mălai printr-o licitație deschisă. Te bagi?

- Voi fi acolo.

- Vezi că e o garanție de participare de 5 milioane de dolari sau echivalent în euro, franci elvețieni sau lire sterline. Cash. Că nu vrem să ne încurcăm cu tot felul de neisprăviți. Pentru cel care câștigă licitația, banii ăștia se vor constitui într-un acont. Celorlalți li se vor da banii înapoi pe loc.

- Am înțeles. Nici o problemă.

- Bine, tipule. Când ajungi mâine la Dolder, întrebi de Leon Guzunov și o să te conducă oamenii unde trebuie. Hai salutare!

Bun, deci e simplu: până mâine la 12 trebuie să fac rost de altă față.

* * * * *

Bag cartele perforate în sistem de zici că s-au deschis pentru o oră arhivele celui de-al Doilea Război Mondial și e *all-you-can-eat* în materie de informații.

Am un simțământ că nea Leon nu-i deloc străin de ideea cu licitația. Ba o zbatere a pleoapei drepte mă anunță că s-ar putea să fie chiar inițiatorul ei. Sunt curios ce informații se vor găsi despre el prin arhive, dar până mâine dimineață, când mă voi prezenta din nou la bancă, nu am cum să-mi satisfac setea de cunoaștere în ceea ce îl privește.

Mă întreb totodată dacă vor fi și participanți "oficiali" la licitație, sau toată lumea își va trimite buzduganul în palatul căpcăunului sub formă de motani încălțați. Și sigur, dacă printre licitatori vor fi sau nu emisari de la București.

Dar acum mă presează rezolvarea problemei cu ascunderea chipului cel prietenos al lui măndel sub înfățișarea lui Jürgen Klisman. Care, dacă vine cineva de la o altă masă să mă întrebe, aș zice că ar trebui să fie un tipulean sărit binișor de 40 de primăveri și cu un portret radical diferit de al meu. Altfel o să-i dau idei lui Leon Guzunov și cam de pe vremea lui Petru cel Mare, jumătate de Europă a învățat pe pielea ei cum e când intră rușii la idei.

Pun mâna pe telefon și formez numărul unui contact local de pe vremuri. Un românaș stabilit de mai bine de 30 de ani în Zürich, care-și completează veniturile cu diverse servicii aduse Serviciilor.

- Domnu' Nelu? Ziua bună. Aici Trandafir de la Moldova.

Sub acest indicativ mă știe omul, nu te uita pătrat la mine, că mă ia cu amețeală concentrică.

- Trandafireeee! Ce mai faci măi băiatule, că n-am mai auzit de tine de un secol!

- Am nevoie de un mic ajutor, domnu' Nelu. Sunt în Zürich, putem să ne vedem astăzi, cât de repede?

- Arde așa tare?

- Cu vâlvătaie, zic.

- Bine mă, Trandafire. Cam într-o oră sunt liber. Pe unde ești?

Îi dau coordonatele să mă localizeze și mă pun pe așteptat. Iau și o zeamă de hamei, să treacă timpul mai cu spor.

Nu trec mai mult de 40 de minute, motiv pentru care n-am apucat să sug decât jumătate din sticloanță, când îl văd apropiindu-se de masa mea și făcând spre mine gesturi largi, care semnalizează că nici măcar 30 de ani de Elveția nu dau pe brazdă un român verde. Hai, vino aici, lângă mine, să-l vezi și tu mai bine.

Domnu' Nelu are 55 de ani, o față ciupită de vărsat, fericit completată de un nas enorm, borcănat și ciuruit de zici că a fost special luat la țintă de virușii varicelei, ochi mici și negri care se află tot timpul într-o mișcare browniană, păr care-i încercuiește semicircular calota pe care și-o ferește de razele soarelui cu ajutorul unei șuvițe pieptănate dintr-o parte în alta. E înțolit într-un costum cenușiu din trei piese, i se zărește un lanț gros de argint care însoțește un ceas probabil din același metal pe care-l poartă la vestă, iar în mâna dreaptă are un baston subțire, de culoare neagră, cu măciulie în forma unei litere L răsturnate, tot din argint.

Mă ridic în picioare să-l întâmpin. Deschide larg brațele și mă țocăie pe amândoi obrajii.

- Trandafire, nu te-ai schimbat deloc!

- Nici dumneavoastră, domnu' Nelu, îl încurajez.

- Ești amabil, dar am mai încărunțit ceva de când nu ne-am mai văzut. Cât să fie? 6-7 ani?

- Cam pe-acolo, da. Ce mai faceți, toate bune?

Ne întrerupe un chelner care se interesează cu ce ar putea să fie de folos domnului. Domnul zice că n-ar refuza o cafeluță, dacă există modelul fără cofeină. Există.

- Eh, cu viața asta din ce în ce mai scumpă, mă Trandafire. Uite, când ne-am văzut noi ultima oară, cafeaua aici costa 3 franci. Și acum e 5.

Pișicherul bătrân! De când s-a stabilit într-un centru mondial al finanțelor, nu-i mai stau gândurile decât la bani.

- Ce coincidență, domnu' Nelu! Fix la un ajutor pentru fondul dumneavoastră de pensie mă gândeam și eu când v-am sunat.

Face ochii mari:

- Hai, nu serios?

I s-a mai atrofiat și lui simțul umorului, ce vrei? Nu merge și cu porcul în ogradă și cu untura în pod.

- Cât se poate de serios. Am niște portrete de-ale lui Alberto Giacometti, care abia așteaptă să fie atârnate pe pereții conturilor dumneavoastră.

- Niște portrete ale cui?

Îi arăt o bancnotă de 100 de franci și-i atrag atenția asupra desenului de pe verso:

- Alberto Giacometti. Un mare sculptor suprarealist elvețian.

Domnu' Nelu nu recunoaște figura, dar e familiar cu înfățișarea cifrelor arabe. I se aprind imediat ochișorii:

- Bun băiat, dacă a ajuns pe suta de franci. Păi bine, Trandafire, spune care e necazul și vedem cum pot să te ajut.

Îi expun problema cu schimbarea înfățișării și cu adaptarea în consecință a pașaportului.

- Hm, prima parte e ușor de rezolvat, am exact persoana care trebuie. Cu pașaportul e mai complicat, ia arată-mi să văd ce ediție ai.

Nu fac decât să-l scot din buzunar, că-mi face semn să-l vâr la loc.

- Cum e mai nasol, zice. Modelul cel nou, cu date biometrice. Stai să vorbesc cu niște băieți.

Își scoate purtătorul de vorbe din buzunar și se apucă de făcut conversații în italiană cu diverși. Abia după al patrulea apel îmi zice:

- Se face, dar o să fie gata doar dimineață. Și te costă zece miare. În euro.

- Să zicem cinsprezece, cu tot cu osteneala tipului care o să-mi furnizeze imaginea cea nouă și răsplata pentru ajutorul dumneavoastră neprețuit, domnu' Nelu?

Batem palma. Chem ospătarul și plătesc, în timp ce domnu' Nelu dă un telefon să anunțe scurt pe cineva că vine cu un mușteriu "la atelier".

- Luăm un taxi, sau sunteți cu mașina? mă interesez.

- Mergem pe jos, zice domnu' Nelu. Nu e departe locul de aici.

Traversăm râul pe podul de lângă Primărie și urcăm o străduță pieptișă care se numește Elsässergasse. Casă lângă casă, cu două sau cel mult trei niveluri. Unele din ele au la parter câte un magazin, restaurant sau cafenea. Oprim în fața unei clădiri cu trei etaje, în fața căreia este amenajată o parcare de biciclete. Intrăm pe o ușă masivă de lemn. Domnu' Nelu o ia

înainte să deschidă calea. Urcăm pe niște scări de piatră până la ultimul etaj. Pe fiecare palier se găsește câte o singură ușă. Cea de la etajul trei e vopsită într-un albastru intens și are geamurile păzite de un grilaj de fier cu un model complicat.

Domnu' Nelu gâdâliă butonul soneriei. Se deschide unul din geamuri, iar în spatele grilajului se ivește fața palidă și suptă a unui bărbat care ne aruncă o privire scurtă, apoi ne deschide.

Pătrundem într-un hol întunecos. Tipul încuie ușa în spatele nostru și ne face semn să-l urmăm, fără să ne adreseze nici un cuvânt. Holul ne varsă într-o cameră joasă, care urmărește apele acoperișului sub care se scaldă. Într-un colț e amenajat un mic studio fotografic, iar pe un perete se află niște echipament care gravitează în jurul unui Mac Pro cuplat la două monitoare imense.

- Giovanni, rupe tăcerea domnu' Nelu, dânsul e persoana de care ți-am spus. Are nevoie de o înfățișare nouă.

Giovanni nu zice nimic, se duce să butoneze la utilajele lui.

- E mut, îmi șoptește domnu' Nelu. Dar e un mare meseriaș, o să vezi.

Tipul înhață un aparat foto și îmi arată direcția studioului foto. Mă conformez și mă așez pe scaunul aflat pe un mic podium supraînălțat.

Giovanni aprinde un reflector, îmi aranjează poziția pe scaun și se apucă să fotografieze din toate unghiurile posibile cea mai nobilă parte a persoanei mele alese, învârtindu-se ca un titirez în jurul meu. Da vericule, îmi fotografiază inclusiv ceafa și moalele capului!

Când consideră că are material suficient, îmi face semn să-l urmez înapoi la uzina de imagine. Mă instalez pe o canapea, lângă domnu' Nelu.

Giovanni își conectează scula de luat imagini la sculele de prelucrat imagini. În scurt timp, cele două ecrane se umplu până la refuz cu chipul lui mândel, văzut din față, din profil, de la ceafă, de sus, de jos, de lângă, dintr-o parte, din cealaltă parte. Artistul își alege materialul care i se pare cel mai prima-ntâi și plantează toate pozele respective pe o formă tridimensională care reprezintă conturul căpățânii mele. Pe care nu știu cum și când a scanat-o, frățicule! După ce îmi reconstituie astfel portretul în 3D, duce imaginea rezultată pe monitorul din dreapta, iar pe cel din stânga readuce macheta tridimensională a măreței mele terminații. Se întoarce spre noi cu un semn de întrebare în priviri.

- Haide Trandafire, să-i spunem cum ai vrea să arate moaca ta cea nouă.

Îi dau indicațiile în română, iar domnu' Nelu le traduce în italiană. Știu că știi că știu italiană, dar de ce să-i încărcăm inutil bagajul de cunoștințe omului, spune și tu? Plus că întotdeauna e bine să-ți păstrezi niște iepuri în joben, că nu se știe niciodată când îți iese lupul în cale și o să fie nevoie de o diversiune să-i abată atenția.

Ei bine, din aproape în aproape și sub ochii noștri se întâmplă miracolul: se înfiripă Creația. Și nu-i deloc o exagerare majuscula din cuvânt. La capătul unei ore, pe ecranul din stânga își face apariția o persoană cu totul nouă: fața unui tip de 45 de ani, cu riduri discrete la coada ochilor, tuns periuță, cu un păr gri-argintiu care străjuiește o frunte înaltă, o gură senzuală împodobită de o mustață rară, à la Clark Gable și cu o bărbie despicată ca a lui Cary Grant. Asta cu bărbia a fost ideea lu' domnu' Nelu și trebuie să recunosc, completează fericit portretul.

După ce face ultimele retușuri compoziției și se declară mulțumit, Giovanni îi dă print. O cutie de forma unui cub cu latura de un metru și cu fețe transparente, aflată lângă monitoare, se animă. Și tot felul de mecanisme ciudate încep să forfotească și să dea viață tridimensională imaginii de pe ecran.

În nici jumătate de oră îmi țin în mână noua față. Nu, nu-i bine spus, pentru că nu e doar fața singură, ci capul, cu totul - figură, urechi, nas, păr, gât - totul! Giovanni mă invită din nou pe scaunul de pe podium și îmi montează noua înfățișare, trăgându-mi-o peste cap. Materialul e foarte subțire, foarte elastic și e prevăzut chiar și cu pori. Mă ia cu niște călduri la început, dar ce să vezi, îmi șterg transpirația de pe fruntea cea nouă. Giovanni potrivește fiecare moleculă la locul ei. Tot ce înseamnă piele este acoperit de noua față. Din vechiul eu au rămas doar globii oculari și orificiile nazale. Restul e nou nouț.

După ce isprăvește, artistul îmi prezintă o oglindă să mă admir în ea. Sunt cu 10 ani mai în vârstă, dar atât de bunăciune, încât presimt că voi fi declarat pericol public. Latura mea feminină mă informează prompt că sexul frumos o să rupă hainele de pe mine și o să se transforme în sex sălbatic.

Cer niște detalii legate de întreținere și le primesc sub forma unui set de instrucțiuni scrise în limbile de largă circulație internațională. Le parcurg

rapid. Există o singură contraindicaţie: sauna, fie ea umedă sau uscată. În rest, pot să utilizez faţa cea nouă la fel cum îmi utilizez faţa pe care mi-a dat-o de zestre Mamina. Pot chiar şi să mă bărbieresc, câtă vreme folosesc un aparat electric şi nu unul cu lame. Întreb şi de chestia cu alergatul, iar italianul îmi răspunde în scris via unul din monitoare că nu-i nici un fel de problemă, materialul este unul special, făcut să respire la fel ca pielea şi glandele sudoripare îşi vor face fără probleme datoria. Chestie pe care o observasem şi eu puţin mai devreme, în mic. Termen de utilizare? Cică dacă nu am vreo reacţie alergică la material (care se manifestă în cel mult 24 de ore de la "instalare"), masca rezistă până la degradarea ei fizică. Adicătelea minimum 3 luni, în condiţii de exploatare normale.

Cum nu se vede nici o urmă vizibilă la baza gâtului, unde se termină pielea sintetică şi începe pielea organică (şi ce organ, doamnelor!), sunt curios de modul în care îmi voi putea scoate adevăratul portret la lumină atunci când va fi cazul, sau îmi voi termina trebuşoara. Giovanni îmi pune un scurt film demonstrativ despre cum poate fi dat jos prezervativul de pe cap dintr-o singură mişcare, pornind de la o aluniţă de dimensiunea unui bob de cafea situată cam la punctul în care ceafa devine spate. Îmi pipăi locşorul cu pricina şi într-adevăr, pot să urlu "este!", asemenea unui ginecolog blazat în faţa propriei erecţii.

- Domnu' Nelu, băieţilor cu paşaportul nu le-ar trebui niscaiva poze cu noua mea înfăţişare?

- Că bine zici, Trandafire! Giovanni, nişte poze de paşaport pentru domnu', să le luăm la pachet.

Click-clack, pa-pa Kodak!

Îl iau pe domnu' Nelu deoparte şi îi servesc cele 15 beţe cum ne-am înţeles, plus paşaportul lui Jürgen Klisman cu vechiul meu portret. Apoi mă duc să-l aştept afară, până îşi termină socotelile cu Giovanni. Apare repede, semn că lista de preţuri e agreată de ceva vreme între cele două părţi.

- Păi Trandafire, cred că am tot ce îmi trebuie pentru partea a doua a operaţiunii. Sună-mă mâine dimineaţă, după 8, să ne vedem să-ţi dau noul paşaport.

Achiesez. Chestie care, aşa cum am învăţat de la Teoria Generală a Dreptului la Academie, transformă ideea cu pricina în curent de opinie sadea.

- Auziți, dacă se poate și un permis de conducere pe lângă pașaport, ar fi super. Dacă nu, nu. Uitați aici permisul vechi.

- Se poate, cum de nu. Dar te mai costă un miar jumate, Trandafire.

Plătesc cu sec și ne despărțim. Domnu' Nelu își ia bastonul la plimbare în josul străzii, iar eu rămân nițel dezorientat să mă gândesc la ce e de făcut în orl care urmează. Bag o geană la pendulă, e aproape 6 pe-me. O iau aiurea pe străzi. Dau peste o terasă veselă, la care se consumă în draci bere la halbă și cârnați la carton.

Ochesc un loc liber și mă instalez pe o bancă de lemn la o masă și mai lungă. Se cântă și se vorbește tare din toate părțile. Mă fac cu greu înțeles de un chelner în vârstă, vădit obosit de drumurile dese pe care le face între bucătărie și clienți. Dar nu trece minutul și îmi pune în față halba și cârnatul pe care i le-am comandat.

Din fericire, îmi este destul de foame și înfulec cârnatul în viteză. Tocmai clătesc cu o gură de bere mușțarul cel iute care l-a întovărășit, deci mă înec doar cu bere și nu cu chestia cea cărnoasă când văd imaginea care-mi face ochii zdrențe și creierii fundă.

Două mese mai departe, tanti Mitza și nea Gigi se veselesc de zici că sunt la bâlci, n-au gâlci și pot mânca înghețată cât încape.

* * * * *

Îmi reprim instinctul de a țâșni să-i îmbrățișez din două motive mari și late: unu, sunt însoțiți de doi băieți blonzii cu privire albastră și doi, îmi aduc aminte că am ieșit în public cu noua mea efigie.

Studiez scena cu atenție. Draga mea de mătușă și neagigeanul meu de vecin și preten sunt degajați și dezinhibați (de bucuria orgasmică a revederii am băgat atâtea conjuncții copulative, te-ai prins!) de parcă ei ar fi apropitarii, care încurajează din mijlocul evenimentelor publicul locantei să consume *like there is no tomorrow*. Tanti Mitza are cinci halbe în față, din care consumă pe rând. Ține la beutură dânsa ca un catâr de podgorie, că și-a făcut mâna cu tequilla pe vremea când bucătărea în America Latină. Nea Gigi are și el o halbă la îndemână, chit că-i aproape plină (el nu bea, că-i "antialcolist", dar știe de când a fost în concediu de nuntă în Cehoslovacia că berea nu-i băutură, ci aliment), însă sunt pe puțin 10 cartoane de cârnați care zac decimate în fața lui. Cei doi indivizi care îi însoțesc pe oamenii

dragi mie se învârt cu grație în jurul vârstei de 30 de ani, au câte o sticlă de apă minerală în față și dacă nu-s pe statele de plată ale Serviciilor românești, înseamnă că Toni B. nu e cel mai spectaculos mamifer care a pășit vreodată pe a 3-a planetă de la Soare.

Am un set nou de nedumeriri pe care le pot adăuga la colecția mea de întrebări care (ca re nu e nici o altă notă) încă (în că se găsește vocala ă) nu au răspuns. Prima dintre ele sună așa: de ce? De ce să-i implice Serviciile taman pe tanti Mitza și nea Gigi în afacere, de vreme ce un membru ("Toni, dar nu ți-e puțin rușine să folosești articolul nehotărât în acest context?"), pardon!, membrul cel mai de vază al familiei noastre fusese deja antamat în aceeași afacere? A doua răsună în felul acesta: care? Care e logica să trimită niște profani la fața locului? Și nu în ultimul rând (ci exact în al treilea) auiește și armonia anaciclică următoare: cum? Cum își propune onor țărișoara mea dragă să pună fundul pe ceea ce îi aparține cu ajutorul celor doi?

Sper că ești de acord cu mine că sunt niște întrebări numai bune să-ți spargi creierii cu ele. Păi bine atunci, ți le las ție în grijă, că Jürgen Klisman are un chef nebun să se spargă în figuri. Poate de unde îi dă târcoale criza vârstei mijlocii, gândește mintea mea în capul lui.

Pornesc o cântare de mai mare dragul. Un lied german vechi, care ar smulge lacrimi și unui beduin ce n-a mai văzut apă de o lună încheiată. Mi se alătură o voce de la masa alăturată, apoi încă una, apoi… ai ghicit, încă patru. Spre sfârșit cântă toată terasa, iar poporul se leagănă la nguros și la unison de la stânga la dreapta și viceversa (doamna vicelui lui verso), cu halbele în mâini. Chiar și tanti Mitza și nea Gigi lălăie, chiar dacă nu înțeleg boabă din cântec și-s amândoi afoni ca piatra vânătă.

Abia ce se sfârșește viersul germanic, că de la o anume masă începe un vânjos "M-a făcut muica oltean". În ciuda coatelor pe care le primește de la tovărășelul plasat în stânga sa și a chinurilor la care își supune laringele, nea Gigi nu se dă bătut. Ba cântă chiar cu un asemenea entuziasm, că la "măi Leano" îl îngână toată terasa. Bine, cu un fel de "mălao", dar orișicâtuși, se cheamă că nea Gigi a avut publicul la degetul mic ori ba? Se! Plus că la final primește aplauze la terasă deschisă, de se umflă olteanul meu în piele precum curcanul în gușă.

Fie din cauză că însoțitorii cu ochi albaștri sunt din alte regiuni istorice ale României și nu apreciază imnul oltenesc, fie pentru că nu-s adepții

manifestărilor de … (masă, mase, mese; îți alegi tu ce cuvânt îți convine, iar restul mi le pui la pachet), tipii se agită să plătească nota și să evacueze locul.

Mă achit și eu de cele cuvenite chelnerului-bunic, apoi mă iau după delegația româno-română. Unul din cei doi băieți le oferă niște explicații cu gesturi reținute lui tanti Mitza și nea Gigi, care-l ascultă foarte atent și fără să-l întrerupă, dar nu-mi ajunge nimic la ureche, fiindcă păstrez oarecșce distanță de ei, pentru evitarea oricărui pericol.

Coborâm spre chei. Locurile pe care le străbatem s-au animat mult și fiind zona de maxim interes turistic din Zürich, presupun că nu cu elveții dac-bedac. Traversăm Lemmat-ul pe podul de lângă Wasserkirche, apoi ne pierdem pe străduțele din spatele bisericii Fraumünster. Tanti Mitza și nea Gigi cască gurile și ochii încolo și încoace, mergând cam alandala și lovindu-se de trecători. Cei doi băieți care îi au în grijă par relativ pierduți în spațiu. Caută ceva anume, dar oricât își consultă hărțile (individual) și retinele (reciproc), pare că nu se dumiresc. Fac cu toții la dreapta pe o străduță care cârmește brusc pe lângă sediul unei bănci. Îi dau și eu bice, după ce las să mai treacă niște cetățeni. Mă izbesc de nea Gigi, fiindcă s-au oprit tuspatru imediat după colț.

- Iote bă și la lunganu' ăsta! Ce făcuși tăticu, îți uitași ocheții pe nopteră acasă?

Mă scuz în germană, încercând să-mi maschez cum pot mai bine vocea:

- Mă iertați, nu v-am văzut.

- În șold sau neînșold, treaba e că fuseși cât p-aci să mă faci afiș.

Continui dialogul surzilor:

- Îmi pare rău, nu înțeleg.

- Gigi, tu nu vezi dom'le că omul nu e din aceeași telenovelă cu tine? intervine tanti Mitza. Habla español, señor? mă interoghează plină de speranță.

- Nu înțeleg, regret. Vorbiți germană?

- Vezi mă Mitzo, ăștia râd de noi că încă nu ne dădurăm jos din copac, da' cum îi iei din scurt, zice că doici. Ce doici, bre, de unde doici? Că n-avuserăm toți norocu' la voi ăștia, să fim crescuți cu doică să ne șteargă mucii…

Noroc că i-o retează unul din cei doi băieți, care mă interpelează într-o germană stâlcită, că altfel mă pocnea un râs de nu văd pe unde scoteam cămașa:

- Domnule, știut unde stradă Münsterhof?

- Nu sunt din Zürich și nu cunosc străzile după nume. Aveți vreun punct de reper?

- Stradă lângă biserică Fraumünster.

Îi arăt turnul înalt al bisericii pe lângă care trecusem cu doar câteva minute mai devreme.

- Aceea este Fraumünster. Haideți, vă duc până acolo, să mă revanșez cumva că am intrat așa vijelios în domnul.

- Mulțumesc, ești foarte frumos.

Hm, aveam ceva bănuieli în direcția asta, dar acum uite, se transformă în certitudine de vreme ce mi se comunică acest adevăr taman la Zürich.

Ne încolonăm, cu mândelovici și cumătrul care solicitase indicații în frunte, urmați de tanti Mitza și nea Gigi, apoi de colegul cumătrului.

- De unde sunteți?

Se codește să-mi dea un răspuns franc. Aș că îmi trântește un răspuns liră:

- Italia, mărturisește el.

- Păi de ce n-ați zis așa de la început? o dau pe italiană. Ne înțelegeam mult mai bine.

Tipul roșește puternic. Îl citesc că n-a înțeles o iotă din ce i-am livrat mai devreme. Hei, dar ce fel de material au început să recruteze Serviciile.ro, spune și tu? Că nu stăpânești la marele fix niște limbi (străine, nebunaticilor!) pot să înțeleg, dar să-ți ia foc șoriciul în halurile astea, zău că nu pricep nici să mă pici cu ceară.

Îl salvează din încurcătură faptul că intrăm pe strada Fraumünster (așa ne anunță plăcuța de pe zidul unei case) și se apucă să zbiere în românește către cei aflați în spatele nostru:

- Uite mașina de la hotel! Fuga, să n-o pierdem!

Și o iau cu toții la galop. Aleargă spre un autoturism mai dezvoltat la caroserie (aduce la conformație cu un microbuz) oprit într-o alveolă

decupată în trotuar, la vreo 50 de metri mai în față. E un model cum se făceau pe la începutul secolului XX, cu postul de șofer descoperit, plasat în fața cabinei pasagerilor. Tocmai semnalizează că ar vrea să se înscrie în trafic, dar cei patru ambasadori ai culturii și civilizației mioritice îi fac semne disperate (mergea și disparate, să știi de la mine) să aștepte. Întreprinderea le reușește. Se îmbarcă. Mașina iese din locul de parcare și începe să gâfâie, trecând chiar pe lângă mine.

"The Dolder Grand" citesc pe una din portiere.

* * * * *

Bun, deci am intuit corect. Tanti Mitza și nea Gigi au fost trimiși la înaintare, să participe la licitația de mâine. Atât doar că nu îmi este deloc clar în ce calitate. Oricum, cei doi nătăfleți care îi însoțesc n-o să-mi sară doar mie în ochi că-s niște purtători de stindard oficioși ai unei anumite organizații. Dar pe de altă parte, nici nu mă aștept ca doar alor noștri să le fi venit ideea asta. Presimt că la ora asta colcăie o faună foarte interesantă la Dolder Grand.

Nu știu cum să procedez apropo de hotel. Să mă înfig acum, fără nici un act la mână, sau să aștept până dimineață când mă voi fi împroprietărit cu un pașaport nou-nouț?

Mă duc să-mi iau trăsura mai întâi. Din șa ai altfel de perspectivă asupra lumii, o știm încă de la Alexandru cel Mare. E ceva animație în parcarea unde am lăsat Audi-ul. Și dacă retinele mele încă nu au ieșit la pensie, chiar mașina mea se află în centrul atenției. Grăbesc pasul, să văd care-i wasistdasul.

Sunt patru amazoane care se rup în figuri pe Audi. Două sunt cocoțate pe acoperiș, iar altele două, pe capotă. Stai puțin să mă dau câțiva pași mai în spate, ca să-ți pot zugrăvi în culori cât mai michelangeloase fresca. Bun așa, fii patent:

Toate patru fetele arată ca niște manechine de la Victoria Secret. Sunt înțolite de parcă tocmai au coborât de pe scena unui cabaret care a pus în scenă "*Cats*", dar într-o versiune extrem de sexoasă. Fiecare tipă poartă un body negru, închis cu șiret în față în așa fel încât să-i dezvelească pe trei sferturi sânii. De body sunt sunt prinși cu jartieră ciorapi negri, care se termină în partea de sus într-o dantelă fină, iar în partea de jos se continuă

cu niște pantofi de culoare neagră, cu toc înalt și subțire. Pe cap au un fel de cordeluță cu două urechi ascuțite de pisică, iar de chiloței au agățată câte o coadă lungă și subțire, în forma literei S. Ah, da și un ultim detaliu: toate patru sunt blonde cu ochi verzi. Și după cum se poate vedea cu ochiul liber, sunt la proba pe perechi a Campionatului de Sărut Lasciv cu Public. Că asta fac dânsele, își degustă rujul de buze, care pare ceva ultra-delicios, de vreme ce depun atâta entuziasm în activitate.

Patru bunăciuni care fac pe pisicile în călduri pe un Audi R8 GT, ești de acord cu mine că e un spectacol, nu? Ei bine, la Zürich scena n-a strâns mai mult de cincisprezece curioși și tare îmi este că paisprezece dintre ei sunt turiști. Păi frățică, la București s-ar fi lăsat cu o nouă revoluție. Sexuală, de data asta; și poate cea din urmă.

Mă înfirip lângă ușa șoferului și desferec încuietorile din cheie. Mă abordează un nene mărunțel, glabru și cu o strungăreață la dinții de sus cât Cazanele Dunării:

- A dumneavoastră e mașina, domnul meu?

- Ale dumneavoastră sunt fetele care o împodobesc, domnul meu? îl contra-întreb.

Zâmbește cu gura până la urechi:

- Ei, nu se pune problema chiar așa. Eu le sunt doar manager.

Cât am schimbat aceste cuvinte, fătucile au pus punct show-ului, s-au dat jos de pe audimobil și ne-au înconjurat din toate părțile. Fără softcore s-a blegit și curiozitatea privitorilor, așa că mare parte din ei s-au lăsat păgubași; au mai rămas doar vreo 2-3 gură-cască ochi-holbează.

Ți-am spus că-s o bunăciune de 45 de ani la nou-mi chip, deci cele patru fete mă înlănțuie și se lipesc precum ventuzele de mine. Și n-are nici una mai mult de 22-23 de ani, frățicule! Aer! Aer! Aer!

- Bună fetelor! Să înțeleg că astăzi am câștigat premiul cel mare?

- O-ho-ho! face de colo mărunțelul. Veți avea parte de cea mai fabuloasă săptămână din viața dumneavoastră, în compania Cvartetului Fantasie.

- Bine, dar eu n-am participat la nici un concurs, loterie sau ceva în genul, orăcăi pe jumătate sufocat de afecțiunea celor patru zâne.

- Dumneavoastră poate că nu, dar mașina pe care o conduceți, da. Vedeți, această parcare din Zürich este unică în lume. Orice mașină cu o

valoare de peste 100.000 de euro care staţionează aici intră automat într-o tragere la sorţi săptămânală, în care sunt oferite premii dintre cele mai spectaculoase, demne de proprietarii maşinilor. Premiul de astăzi este o săptămână de vis la hotelul de 5 stele Dolder Grand, în compania Cvartetului Fantasie. Acum un sfert de oră a fost tragerea la sorţi şi maşina dumneavoastră a ieşit câştigătoare.

Dacă n-aş avea un braţ al unei amazoane încolăcit în jurul gâtului care îmi ţine falca în loc, sunt sigur că ar fi trebuit să mă aplec să o ridic de pe jos. O săptămână la Dolder Grand, i-auzi ia!

- Dacă îmi spuneţi numele dumneavoastră, sun imediat la sediu să comunice hotelului pe cine să aştepte. Jürgen Klisman? Perfect, mă scuzaţi o clipă.

Scoate un telefon cât un card de credit din buzunar şi începe să mitralieze în el. Un bun prilej să fac cunoştinţă cu Cvartetul Fantasie, nu crezi?

Mă scutur ca un armăsar deranjat de un roi de muşte prea insistente:

- Fetelor, alinierea, că vreau să ne cunoaştem. Mângâierile rămase mi le puneţi la pachet, o să le consum la cină.

Chicotesc pe patru voci şi mă despresoară. Au toate aceeaşi înălţime, un metru şi şaptezeci şi doi de centimetri. Sunt tunse la fel, cu părul care le vine puţin deasupra umerilor. Seamănă toate patru ca patru picături de apă. Şi sunt frumoase de-ţi pică ovarele în ciorapi.

- Eu sunt Jürgen, frumoasele mele lalele. Dar voi puteţi să-mi spuneţi Jü.

- Tina.

- Rita.

- Nina.

- Zita.

Ce să-ţi spun? Că nu văd nici o posibilitate concretă de a le deosebi pe una de cealaltă? Bine, pe de altă parte, ele semănând aşa de bine între ele, nici nu văd ce motiv aş avea să ştiu care-i una şi care-i cealaltă. Decât dacă, sigur, Rita e cea care ştie să calce cămăşi, iar eu o voi solicita pe Tina în acest scop.

- Sunteţi surori?

- Gemene! vine răspunsul dinspre NiRiTiZi.

Hugh Hefner? Vax!

- Haideți, că totul e pregătit la Dolder și vă așteaptă, se înfige mărunțelul în dialog ca peștele la râmă. Aveți rezervat apartamentul Maestro. Cea mai frumoasă cameră de hotel din lume.

Are cămara cu superlative bine garnisită omulețul și nu-i e frică să umble la provizii, iată.

- Și care-i programul?

- Nu există nici un program. Dacă vreți să vă petreceți săptămâna închis în cameră, e treaba dumneavoastră. Dacă vreți să jucați golf la Dolder sau să stați toată ziua în SPA, e la fel treaba dumneavoastră. Tot ce înseamnă masă, casă și distracții la hotel este plătit. Cumpărăturile de la magazinele din hotel sau tot ce înseamnă cheltuieli în afara hotelului, sunt în sarcina dumneavoastră.

- Sună bine. Trebuie să vă semnez undeva pentru cele patru grații?

Iar își desfășoară semicercul între cei doi lobi ai urechilor:

- Nu, stați fără grijă, totul e aranjat.

Îl trag pe mărunțel ușor într-o parte:

- Ce fel de cvartet e acest Fantasie?

Mă privește sincer uimit:

- Cum, n-ați auzit de noi? Dar suntem cea mai tare trupă de *escort-girls* din Europa!

* * * * *

Îți dai seama că n-am avut cum să purcedem la drum spre Dolder cu Audi. Nu doar pentru că are numai două locuri tărăboanța, dar mai cu seamă din cauză că pentru locul aflat la dreapta lui măndel s-a stârnit ciorovăială mare între sânii Cvartetului Fantasie. Pe motivul care dintre cele patru minuni să aibă plăcerea de a împărți cu mine cei doi metri cubi de aer din interior și care să ne urmeze într-un taxi.

Nea managerul (căruia fetele îi spun Papa Hans) vine cu ideea să punem mașina pe o platformă, iar eu și întregul cvartet să împărțim un taxi. Dar iarăși se agită spiritele, fiindcă una dintre fete ar trebui să ocupe locul de

lângă șofer, chestie care ar priva-o pe nenorocoasă de viermuiala de pe banchetă.

- Un serviciu de limuzine n-aveţi printre contactele dumneavoastră? îl întreb pe Hans. Plătesc eu, firește.

- Ah, sunteţi un zeu, domnul meu! Ce idee, ce idee! Sigur că da, sun imediat.

Zece minute mai târziu sunt instalat cu toate cele patru nimfe într-o limuzină lungă cât o zi de vară. E neagră pe dinafară și roșie pe dinăuntru, combinație care le îmboldește pe fete să se zbenguie grupa mare. După limuzină se ține îndeaproape un camion Mercedes care poartă în spinare R8-ul.

Aproape că ocolim tot Zürichul ca să atacăm Dolder Grand din partea cealaltă. Pesemne străduțele care urcă dealul spre hotel nu pot acomoda gabaritele utilajelor pe care le-am antamat noi. Profit pe drum să dau drumul la puțină conversație, că simt pe interior niște întrebări care vor să fie scoase la aer.

- Voi sunteţi elveţience? Sau doar v-aţi stabilit în Elveţia din motive fiscale?

- Suntem din Freiburg, un oraș din sudul Germaniei, dar părinţii s-au despărţit când eram mici și au hotărât să ne trimită la școală în Elveţia. Suntem aici de cât, Rita?

- Paisprezece ani, răspunde respectiva. Eu sunt matematiciana din familie, râde ea spre mine.

- Super! Auzi, dar apropo de cifre, e bănoasă este meseria asta a voastră?

- Păi uite, ca să-ți faci o idee: ne-am lansat imediat după majorat, acum 5 ani, după ce l-am cunoscut pe Papa Hans la un eveniment la care noi eram *hostess*. De atunci el a devenit pentru noi ce a fost Brian Epstein pentru The Beatles. În fiecare din acești 5 ani, manageriat de Papa Hans, Cvartetul Fantasie a câștigat între 1 și 2 milioane de franci pe an. Avem fiecare din noi aproape 2 milioane de franci în bancă.

- Oho! Aţi putea să vă retrageţi deja.

- Nuuu! zic toate patru într-un glas. Doamne ferește, ne place prea mult ceea ce facem!

Și sar pe mine, să-mi dovedească și practic spusele. Dar ce să vezi, n-am parte decât de o scurtă smotoceală, întrucât limuzina se oprește și cineva deschide din exterior portiera. E majordomul de la Dolder. Căruia i se împleticesc binișor privirile când cele patru zâne ies pe rând din limuzină, mi-e să nu rămână sașiu bietul om. După ce plătesc limuzina, îi plantez majordomului cheia de la Audi în lăboanță și-i dau indicațiile să fie coborâți cei 560 de cai din camion, să fie duși în garaj, țesălați, îngrijiți și tot tacâmul. Nu-i capabil decât să mă aprobe cu mișcări dezarticulate din cap, gura i-a devenit un simplu accesoriu pentru limbă.

Îmi fac intrarea în Dolder în mijlocul nimfelor din Cvartetul Fantasie. Și nu știu dacă superbenia mea, frumusețea și dotările de excepție ale fetelor, sau în fine, ansamblul care suntem noi cu totul produce acest efect, dar… DAR!!!

În holul unde este plasat biroul *concierge* se află un grup compact de cetățeni. Probabil se pregătesc de o ieșire organizată și își așteaptă vizitiul și caleașca. DAR!!! Când ne facem noi apariția, un domn se face mărunțiș pe jos, urmat îndeaproape de o cucoană grăsuță, între două vârste și nu foarte comestibilă. Ceilalți spectatori (care îi includ și pe cei doi *concierge-boys*) rămân cu ochii holbați și gurile căscate, de zici că asistă la prima descindere oficială a unei rase extraterestre pe Terra. Deplasarea noastră prin spațiu (cârmim la dreapta spre recepție) e însoțită de un concert de vertebre care pocnesc precum dopurile de șampanie neliniștită.

La recepție sunt un tip și o tipă. Tinerei, îngrijiți, strânși în uniforme șic, de calitatea întâi. DAR!!! Când apare grupul nostru de comă-n do major, tipuleanul eructează mai întâi un nechezat isteric și apoi se apucă să-și înfulece cu poftă cravata, iar tipesa ia la rând culorile curcubeului și când ajunge la roșu zice "piua!" și iese pe o ușă plasată convenabil pe peretele din spatele recepției, dând ca o descreierată din toate cele patru membre.

În fața recepției este un bar dotat cu un șemineu, fotolii și canapele impunătoare răspândite în jurul unor mese joase, cu tăblie din marmură. Spațiul e aproape pustiu, probabil oaspeții hotelului au ales terasele exterioare. DAR!!! După ce oamenii de la recepție își fac numărul, auzim un zgomot monstru în spatele nostru. Ne întoarcem să vedem ce se întâmplă. E un nene într-un colț al barului care și-a luat capul în mâini și-l izbește cumplit de marmura mesei. Și trebuie că își păstrează economiile

sub formă de investiţii în rubine, întrucât craniul său sigur e realizat din acest material, dacă nu crapă.

Da, vericule, ţi-o zic pe-a dreaptă! Producem ceva panică în ogeac. Şi cum mai devreme fetele, de unele singure, nu reuşiseră să stârnească asemenea tsunami visceral, oricât de modest ar fi măndel, n-are cum să evite concluzia evidentă că fabuloşenia lui a potenţat reacţiile publicului.

Clincănesc vreun minut în soneria de bronz instalată la loc de cinste pe recepţie. În cele din urmă îşi face contrariat apariţia, de pe o uşă aflată pe hol, un domn între două vârste, cu înfăţişarea unui lord englez şi cu un început de cuperoză pe obraji, pe ecusonul căruia scrie simplu "Direktor". Omul citeşte dintr-o privire scena şi te anunţ că lui personal i se fâlfâie la marele fix de materialul extatic din care suntem confecţionaţi zânele şi cu mine. Adică mine şi cu zânele, cum ziceam. Îşi ia avânt şi-i trânteşte o asemenea palmă tipului de la recepţie, încât acesta se prăbuşeşte pe o parte, exact cum cade din picioare un plop uscat.

- Bună ziua, ni se adresează generic, după ce îşi readuce torpila lângă lansator. Îmi cer scuze pentru angajaţii mei, se pare că au o zi mai proastă astăzi. Cu ce vă putem fi de folos?

Îi telegrafiez povestea pe scurt. Încruntă din sprâncenele stufoase, în care şi-ar putea face cuib nişte rândunele care ţin la siluetă:

- Apartamentul Maestro? Sigur că da, vă aşteptam, domnule Klisman.

Reapare în cadru şi tânărul recepţioner. În loc de cravată îi atârnă nişte zdrenţe neregulate la gât, iar obrazul stâng a luat forma palmei pe care a încasat-o. Dar cel puţin acum pare lucid.

- Mă scuzaţi prea-iubiţi oaspeţi şi mult-stimate domnule director.

Lucid, dar nu în apele lui, iată. Cred că i s-au amestecat niţel vorbele în morişcă. Mult-stimatul de domn director îl priveşte cu nişte ochi de gheaţă:

- Dânşii sunt pentru apartamentul Maestro. Dă-mi te rog cardurile de acces. Până mă întorc, după ce îi conduc pe domnii (vede el dublu, sau n-are ochi pentru împărţirea pe sexe?), vreau să te găsesc la post impecabil. Şi recuperează-o pe Helga, altfel v-am concediat pe amândoi.

Nu aşteaptă să primească vreun răspuns. Ia cardurile care i-au fost întinse şi ne spune foarte ceremonios:

- Vă rog să mă urmaţi. Vă voi conduce în apartamentele dumneavoastră.

* * * * *

N-a greșit deloc Herr Direktor când a folosit pluralul. Așa-numitul "apartament" Maestro e o nebunie de 400 m.p., întinsă pe două niveluri. E situat la ultimul etaj și e poziționat de-a stânga și de-a dreapta turnului cel mare din clădirea veche a hotelului. Constă dintr-un living, două dormitoare, bibliotecă, dining și două terase care dau spre lac. Cu puțină imaginație și suficientă bunăvoință, locșorul ar putea caza toate familiile din blocul meu din Aviației.

- Fetelor, program de voie până la cină. Apropo, voi nu aveți vreun bagaj sau ceva? Eu recunosc că n-am venit pregătit să rămân în Zürich, eram doar în trecere prin oraș. Vreau să mă duc până la magazinele din hotel să văd ce găsesc pentru garderoba mea.

- Papa Hans e cu partea organizatorică, nu-ți face griji. O să ne trimită tot ce ne trebuie de acasă, îmi explică una dintre zâne.

- Nu vrei să te însoțim? mă întreabă alta. Uite, Zita e un adevărat talent la modă, e stilistul cvartetului.

Una din fete îmi zâmbește drăgălaș și-mi face semn cu mâna.

- Nu, rămâneți să vă faceți frumoase, zic.

Mă îndrept spre ușă, dar nu apuc să ajung la ea, fiindcă se deschide singură și lasă să-i treacă pragul o întreagă procesiune. Cei dintâi sunt doi *bellboys* care transportă cu ajutorul a două cărucioare patru bucăți de cufere. Da, frățicule, cufere din acelea cum ai văzut prin albumele foto vechi - fabricate din lemn lăcuit închis la culoare, înalte, înguste, cu capac rotunjit pe mijlocul căruia este aplicat un mâner. După *bellboys* urmează un șir de cinci ospătari în fracuri albe, cu joben și mănuși deopotrivă de albe; fiecare împinge câte un cărucior. Trei dintre acestea sunt ocupate cu diverse produse de-ale gurii, iar celelalte două cu diverse produse de-ale laringelui. De fapt, nu zic bine, doar un cărucior este aprovizionat cu diferite băuturi, pentru că al doilea este tixit exclusiv cu sticle de șampanie "Veuve Clicquot".

- Uite că v-au și venit bagajele, fetelor. N-o să întârzii mult, promit.

Și evacuez incinta. Să fac o mică vizită camerei lui Mathias Mongenast, te-ai prins!

E doar un etaj mai jos, o iau la picior pe scări. Găsesc totul aranjat la milimetru. Echipamentul în care mi-am făcut alergarea de dimineață este spălat, călcat și frumos împachetat în dulap. Toate cumpărăturile din ziua precedentă sunt în cele două valize, nu am scos din ele decât ce am pe mine. Strâng puținele lucruri care nu sunt deja în valize. Eliberez seiful de povara inventarului pe care-l plasasem în el. Las acolo doar pașaportul și carnetul de conducere care aparţin lui Mathias Mongenast și care poartă gloriosul meu chip. Ba, aș putea adăuga fără teamă că greșesc, poartă adevăratul meu chip.

Restul timpului, până se scurge ora pe care mi-o rezervasem "cumpărăturilor", îl petrec butonând telecomanda șmecheroasă Bang & Olufsen care dă comenzi LCD-ului dotat cu DVD, dar și luminilor sau draperiilor din cameră. Comenzi pe care toate acestea le execută fără crâcnire.

Mă înham la cele două valize și o iau în direcţia liftului.

Ajung în timp record la apartamentul Maestro. Dacă ai curiozităţi de genul acesta, notează te rog că numele i-a fost acordat în cinstea lui Herbert von Karajan, cel care a inspirat amenajarea "celei mai frumoase camere de hotel din lume" cum s-a exprimat Papa Hans. Și uite, dacă tot ți-am oferit din untul cunoașterii, pe care să-l întinzi pe pâinea curiozităţii, aș vrea acum să te revanșezi și tu un strop.

Să-mi explici adică de ce ușa vastelor mele apartamente e încuiată. Și de ce nimeni nu se anunţă din interior să deschidă, oricât încerc să mă fac auzit. N-ai idee nici tu? Păi bun, și ce facem?

Sunt cam încurcat cu cele două valize și nu știu cum să procedez. Nu m-aș duce până la recepție, că poate dau idei cui nu trebuie despre cum m-am învârtit de doi crocodili care arată exact la fel ca aceia procurați de un anume Mathias Mongenast. Dar un telefon aș putea să dau, nu? Văzusem undeva numărul de telefon de la Dolder… aha, sigur că da, chiar pe cardul de la camera lui Mathias Mongenast.

- Bună seara, Jürgen Klisman aici. De la apartamentul Maestro, da. Sunteţi drăguţ să trimiteți pe cineva până sus cu un card? Am ieșit puțin din cameră și am uitat să iau unul cu mine.

Două minute, cică.

Un minut și cincizeci și șapte de secunde mai târziu își face apariția un valet care poartă o tavă. Pe tavă, un șervet, cu un colț ridicat. Sub șervet, un card. Valetul se înclină să mi-l ofere. Îl iau cu o mână, iar cu cealaltă îi dau la schimb o băncuță de circulație internațională.

Descardez ușa.

Spectacol e puțin spus. Stai puțin, să trag aer în piept și cerneală în stilou, ca să am material să-ți pun în fața ochilor.

Parcă m-aș fi teleportat într-un club de noapte din New York, în care se desfășoară o petrecere decadentă de bogătași. E un negru care cântă la pian (ți-am zis că apartamentul e dotat cu un pian, nu?), popor care se rupe în talente dansând, chelneri care circulă de colo-colo cu tăvi încărcate de pahare, *joint*-uri care schimbă mâinile mai repede decât își schimbă oamenii politici opiniile, baloane cu forme bizare care plutesc aiurea prin peisaj. Și totul este învăluit într-un aer care miroase a cocktail de nebuni - parfumuri, fumuri, praf de *coca*.

Cvartetul Fantasie s-a spart în două duete. Care au împărțit audiența în două părți aproximativ egale. Primul duet s-a instalat pe pianul la care doinește de mama focului negrul de care îți spuneam un pic mai devreme. Cel de-al doilea duet s-a instalat la jumătatea scării care duce spre bucata de apartament situată în turn. Ce fac fetele, întrebi? Ei bine, execută un fel de striptease.

Și zic "un fel de" doar pentru că în loc să se despoaie individual, ca orice *stripper* cu doctoratul obținut la academia vieții, dânsele se denudează una pe cealaltă. Chestie care stârnește niște fiori aproape pipăibili în audiență. Iar audiența cu pricina nu-i nici pe departe exclusiv masculină, să știi. Ba chiar aș zice că femeile reprezintă o oarecare majoritate. Singurele figuri pe care le recunosc sunt conu' Leon Guzunov cu Mașa lui bunesă. Dânsa e mult mai stârnită de spectacolul biciuitor de hormoni decât bătrânul broscoi, ceea ce sigur, nu doar ridică niște întrebări, ci concomitent oferă și niște răspunsuri. Iar dânsul face fețe-fețe. O fi pe genul gelos, mai știi?

Îmi introduc în gură cele două degete mici (precizare pentru yoghini: de la mână) și trag un țignal care sparge trei pahare, o butelcă, lentilele de la două perechi de ochelari și o diafragmă. Pe cea din urmă nu am văzut-o, dar urechea mea fin muzicală (cea stângă, că dreapta e afonă) i-a prins sunetul inconfundabil. Se face liniște, amazoanele mele rămân în niște poziții de-a

dreptul răsculătoare de obiecţii dinspre pudibunzi şi de dorinţi dinspre restul, iar "Everybody in the Casa Mare" întoarce capul spre mine. Mi se acordă întreaga atenţie existentă pe stoc, care nu a fost băută, fumată sau îngurgitată. Dau drumul la presiune din fundul plămânilor, ca să ating chiar şi cele mai nesimţitoare timpane din asistenţă:

- Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc din inimă pentru participare, dar a sosit motanul acasă, ceea ce reclamă imperios încetarea dansului şoricelelor pe mese. Sunt sigur că locantele Dolder Grand vă aşteaptă cu uşile larg deschise, deci daţi-i bătaie, să prindeţi un loc cât mai bun. Şi dacă aţi preţăluit cât de cât spectacolul din această seară, o donaţie în contul unei organizaţii de caritate alese de dumneavoastră va fi intens apreciată.

Cât am perorat acest discurt (nu mi-l corecta, co-rectore, te roagă Toni B. din rărunchi şi rarmătuşi) Cvartetul Fantasie m-a împresurat corp la corp, aşa că oamenii şi oamenele pun mânuţele pe radiere şi se apucă să se şteargă de pe lista de invitaţi. Facem pa şi pusi la toată lumea. Înainte să iasă, Leon Guzunov pune pentru o clipă frână şi am un moment impresia că ar vrea să mă întrebe de una sau de cealaltă. Dar se mulţumeşte doar să mă măsoare din cap până în picioare cu ochii lui tulburi, apoi îşi continuă drumul, cu senzaţionala Maşa călcându-i pe urme şi făcând bezele fetelor.

După ce iese şi ultima persoană, zăvorăsc uşa şi lansez energic în eter următoarea propoziţie eliptică de predicat:

- Fetelor, şedinţă!

O iau pe scări, spre livingul de la etaj. Mă instalez într-un fotoliu al cărui veşmânt trebuie că a fost croit din pielea unei cirezi întregi. Nina, Tina, Rita şi Zita vin şi se instalează în faţa mea, pe nişte blănuri de urs polar care formează din loc în loc un fel de insule pe duşumeaua placată cu lemn închis la culoare.

- Puteţi să-mi explicaţi cele întâmplate? Lipsesc 3.600 de secunde şi gata, aţi şi pus-o de o paranghelie?

N-au nici o treabă, fetele cochetele şi despuiatele. Îmi explică doar ca să nu mor prost, nu se justifică nici măcar un milimetru (gram?):

- Ne-am gândit să-ţi facem o surpriză.

- După ce ai plecat, i-am rugat pe chelneri să anunţe oaspeţii din hotel că dăm o mică petrecere.

- Cu ocazia anului bisect.

- Și a lunii noi.

- Credeam că o să apară câțiva curioși.

- Dar cred că a venit tot hotelul, ai văzut și tu.

- Un băiat știa să cânte la pian.

- Și s-a încins destul de tare atmosfera.

- Eu cu Nina ne-am urcat pe pian să dansăm, că era cam înghesuială.

- Iar eu cu Zita, pe scări.

- Și din una în alta, ne-am trezit că începem să ne dezbrăcăm.

- Poate de unde avem un fel de deformație profesională.

- Ei, deformație! Mie pur și simplu îmi place să stau goală.

- Și mie, da.

- Oh!

- Apropo!

- Că bine zici!

Și uite așa mă trezesc dintr-o dată față în față cu patru nimfe care n-au mai păstrat pe ele decât epiderma și o cantitate neglijabilă de puf pubian. Și nu știu cum să-ți spun, dar dezbrăcate sunt de o mie și una de ori mai frumoase decât înveșmântate. Poate pentru că așa se vede cu ochiul liber perfecțiunea liniilor și mai ales a curbelor.

Trebuie să-mi adun toate resursele de voință ca să pot să așez un cuvânt în spatele altuia, astfel încât să emit următorul orăcăit:

- Vreau să mă consultați înainte de a avea inițiative de genul ăsta.

Se pun în patru labe și înaintează încet spre mine.

- Sigur.

- Cum zici.

- Dorințele tale sunt…

- … ca legea pentru noi.

Și mă cotropesc din patru direcții, simultan.

Bineînțeles că urmează niște chestii absolut fabuloase, dar n-am primit dezlegare de la editor să menestrelesc scenele cu pricina. Ca să nu mai zic

de faptul că porno e o meserie de sine stătătoare. Onorabilă sau discutabilă, părerile sunt împărțite și importă mai puțin acum. Sigur e doar că nu-i meseria lui Toni B.

* * * * *

Ceasul deșteptător interior se pune pe zbierat puțin înainte de ora 7 dimineața. Sunt într-unul din cele două dormitoare. Singur, pentru că azi-noapte, după ce Cvartetul Fantasie adormise buștean, m-am extras dintre mijloacele sale ca să mă refugiez în celălalt dormitor. În general, am probleme de acomodare când e să împart patul cu altcineva. Iar cu patru de altcineva mi se păruse de-a dreptul imposibil. Și nu atât din cauză că n-am fi avut cu toții loc pe aceeași saltea - paturile din cele două dormitoare sunt de mărimea unui camping mai mic - dar mândel se odihnește cel mai bine dacă are loc de manevre nocturne. Odihnă care este esențială, dacă ne gândim că astăzi va avea loc licitația organizată sau mijlocită de Leon Guzunov.

În baie observ că mi-a crescut ceva barba de când n-am mai cosit-o. Și cum nu am fierăstrău electric la dispoziție, nici nu am cum să scap de ea. Îmi cercetez fața cu atenție în oglindă. Mă rog, fața lui Jürgen Klisman. Impecabilă, nu s-a clintit nici o miime de milimetru de pe niciunde. În timp ce mă îndeletnicesc cu analiza facială, îmi fac programul: alergat, un drum până la bancă, întâlnirea cu domnu' Nelu pentru pașaport, apoi licitația de la ora 12. În funcție de cum se va desfășura ea, o să adaptez și improvizez din mers.

Pun un halat pe mine, îmi iau echipamentul la subraț, pescuiesc unul din carduri și o iau în direcția SPA.

E pustiu la *gym* ca în deșertul Sahara la ora amiezii. Doar un băiețică își face de lucru cu o cârpă printre echipamente. Mă duc la vestiar să îmi montez pe fizic ținuta corespunzătoare practicării atletismului. Când mă întorc gata de acțiune, băiețică a dispărut. Îmi iau un prosop, două sticle de apă și o pereche de căști, apoi mă instalez la o bandă de alergat. Îmi aleg ca acompaniament sonor selecția zilei de muzică clasică. Sunt două bucăți: "Divertisment pentru doi corni și cvartet de coarde" de Wolfgang Amadeus Mozart, urmată de "Dans macabru pentru vioară și pian" de Saint-Säens. Mișto compilație!

Pe la jumătatea "Dansului macabru", cine crezi că se instalează la un aparat de lucrat grupele de mușchi aflat în raza mea vizuală? Maşa, frăţicule! Bine, ce-mi livrează căştile în canalele auditive nu-i deloc înălţător, chestie care vine să se bată cap în cap cu poziţiile în care rusoaica îşi face exerciţiile. Şi cum plus cu minus dă zero, îmi pot vedea liniştit de alergat.

Când cobor de pe bandă, să mă benoclez la peisajul rusesc fără teama că mă pricopsesc cu o incomodă Coloană a Finitului, ia-o pe Maşa de unde nu-i. Nu zici că după ce şi-o fi exersat mușchii s-a dus la masaj să şi-i relaxeze? În fine, mă mir doar că n-au mai apărut şi alţi mușterii în incintă. Tu, dacă erai dintre omuleţii care au în grijă ograda, n-ai fi dat alarma că la *gym* se întâmplă chestii dătătoare de fibrilaţii şi n-ai fi vândut bilete la intrare? Că eu cam da.

Mă înfig la duşuri. Tocmai îmi însăpunesc toate articolele din constituţie, când mă încolăcesc nişte braţe pe la spate. Degajez clăbucul din ochi şi mă răsucesc, să văd care e problema.

E Maşa.

Cu o dorinţă cât China în ochi.

* * * * *

Nu pot, vericule, zău! Oricât de simpatic îmi eşti şi oricât ţin la tine, nu pot să-ţi pun discul ăsta. Fă-i petiţie editorului, dacă crezi că te supun unor privaţiuni sălbatice.

Tot ce pot să-ţi spun este că nu-i rămân dator doamnei şi o servesc. De două ori.

* * * * *

Sosesc în cameră reconfortat în toate sensurile posibile. Le găsesc pe cele patru zâne din Cvartetul Fantasie dând în continuare jir la porci. M-am prins şi eu deja, dânsele nu-s de deloc, dar deloc!, genul diurn.

Îmi iau telefonul şi cheia de la seiful 8747 al băncii Lombard Odier. Las un bilet nimfelor, în care le spun că am puţină treabă până în jur de ora 14:00 şi că, în caz de se trezesc până atunci, să se bucure de dotările Dolder

Grand până mă întorc de pe drumuri. Subliniez sintagma "fără surprize" din propoziție și mă tirez.

Amicul Dieter de la *concierge* îmi servește prompt cheia de la R8. Două minute mai târziu, sunt la volanul bestiei și baleiez molcom pe străduțele care coboară dealul Dolder. E aproape de ora 9, animalul e satisfăcut și toarce (de mine zic, nu de Audi), dimineața e înnorată, însă are mândel un soare pe interior ceva de groază, care compensează pe deplin starea vremii.

Îl clopoțesc pe domnu' Nelu.

- 'Aidi 'niața, domnu' Nelu, Trandafir de la Moldova la aparat.

- Trandafiiir de la Moldovaaaa / Te-aș iubiii dar nu știuuu vooorbaaa! aud din partea cealaltă.

Mi se pare mie, sau e cam cu chef domnu' Nelu pentru ora asta matinală?

- Păi v-o zic eu: este sau nu este? Aceasta-i întrebarea.

- Cine să fie?

- Haideți, domnu' Nelu, zău așa! Întrebam de pachet. Dacă este gata.

- Ce pachet să fie gata? Și mai cu seamă, cine sunteți dumneavoastră?

Hait! Omul sper că e mai glumeț decât norma legală în cantonul Zürich, că după ton se preface destul de bine că e îngrijorat.

- Trandafir de la Moldova, zic rar, apăsând pe fiecare cuvânt.

- Credeam că sunteți de la vreun post de radio și e un concurs la care trebuie să cânt "Trandafir de la Moldova" la aparat.

- De ce, sunt radiouri românești în Elveția care fac concursuri de genul ăsta? întreb mai mult decât curios.

- A, nu, păi am un post de telefon în România și înaintez convorbirile de acolo către încoace, pe mobil. Că mai am neamuri în țară și ținem legătura, că așa am fost noi crescuți, să fim uniți.

- De acord, e fascinant, zic. Dar asta nu rezolvă deloc problema mea. Ce se întâmplă cu pașaportul și permisul de conducere de care am discutat ieri?

- Cred că mă confundați, domnule. Habar nu am despre ce vorbiți.

Și îmi închide telefonul în nas.

Geaba îl pistonez cu o rafală de apeluri. Nu mai răspunde.

Dacă ai o explicaţie pertinentă (fie, le primesc şi pe cele impertinente), fii bun(ă) şi scrie-mi la begastar@tonibega.ro, să mă luminezi şi pe mine. Bun, s-au dus pe Apa Sâmbetei şaisprezece miişoare şi jumătate de euro din bugetul sărăcuţ al ţărişoarei mele cele drăguţe (cred că merg cu şocul tras de mă dedau la atâtea diminutive!), dar totuşi! O asemenea de schimbare! Adică scuză-mă, dă-mi voie să reformulez, te rog, ca ideea să fie mai pregnant reflectată. Oase Men ea de schimb are! Ieri îmbrăţişală, azi răceală? De ce? Şi mai ales, de unde?

Cu gândurile acestea roind precum bondarii în jurul stupilor, parchez în faţa băncii Lombard Odier. Se înfiinţează tipul de la *valet parking*, schimb amabilităţile obişnuite cu personalul băncii şi în scurtă vreme sunt instalat în cămăruţa cea oţelită, cu lădiţa pe care o ştii în faţă.

Aş vrea mult să-ţi pot raporta că găsesc un dosar baban despre Leon Guzunov, precum şi o explicaţie cu privire la prezenţa lui tanti Mitza şi a lui nea Gigi în Zürich. Dar nu dau decât de nota lăsată de mine ieri.

Mă gândesc că n-o fi apucat legătura să se prezinte până la ora asta la bancă, deşi îmi amintesc exact că Il Consigliere pronunţase termenul de 24h între comunicări.

Iau din teancul de titluri de valoare echivalentul a 5 milioane de dolari, cât reprezintă garanţia de participare la licitaţie. Nu mai rămâne mare lucru din el, dar acesta nu-i un motiv. Să-l. Umflu. Pe tot.

Îndoi frumos hârtiile pe mijloc şi mi le introduc în buzunarul de la piept. Îl soneresc pe omul de pe partea cealaltă a uşii, să-i semnalizez că am terminat cu manevrele la caseta de valori. Nu cu mult mai târziu patrulez prin faţa băncii, în aşteptarea tipului care se ocupă de maşini. Sper să fi avut o urgenţă şi să fie la toaletă, că altfel nu e scuzabilă întârzierea în Ţara Ceasurilor Răsare.

Peste cinci minute, mă înfig din nou în bancă, fiindcă individul încă nu a apărut.

- Sunteţi amabil să-i spuneţi persoanei care se ocupă de *valet parking* la dumneavoastră că aştept un Audi R8?

- Dar cum, se miră insul de la recepţie, nu era în faţă când aţi ieşit?

- Nu prea, zic.

Îl bănuiesc că iar s-a jucat la butoanele sau ecranele lui, ascunse privirilor clienţilor, fiindcă pe uşa care dă înspre stradă îşi face apariţia un nene plăpând, înţolit la cămaşă albă şi pantalon negru.

- Franz, domnul spune că nu i-ai adus maşina. Un Audi R8.

- Staţi puţin, intervin, nu dânsului i-am lăsat cheia maşinii. Era un tip solid, îmbrăcat la costum şi cu un chipiu pe cap.

- Doar eu sunt la maşini, domnule, face Franz cu o voce pierită. E drept că nu v-am văzut când aţi venit la bancă.

- Aveţi acces la înregistrările camerelor din exterior? îl întreb pe recepţioner.

- Chiar asta căutam acum, zice. Da, iată-vă. Hm, mă tem că n-am veşti tocmai bune pentru dumneavoastră, domnule.

Scoate un ecran şi-l pune pe marginea supraînălţată a biroului său în formă de semilună. Iată-l pe Audi cum trage în faţa băncii şi pe mândel cum coboară cu pasul sprinten din măgăoaie. Tipul cu chipiu se desprinde din colţul clădirii şi vine grăbit spre mine. Îi întind cheia de la maşină şi intru cu paşi mari în bancă. Tipul se instalează în maşină şi o taie în viteză pe bulevard, deşi presupun că parcarea băncii trebuie să fie undeva foarte aproape.

- Vedeţi, a plecat cu maşina dumneavoastră, parcarea noastră este în spatele clădirii, îmi confirmă recepţionerul. Sunt profund dezolat, domnule, va trebui să anunţăm Poliţia. Şi dacă vă putem pune la dispoziţie o maşină cu şofer de-a băncii, cu cea mai mare plăcere.

- Să lăsăm Poliţia deocamdată, poate mi-o fi făcut vreun amic o farsă. Mi s-a mai întâmplat. Mulţumesc pentru maşină, nu-i nevoie, o să fac câţiva paşi pe jos.

- Cum doriţi, domnule. Sper într-adevăr să fie vorba de o farsă, domnule, şi relaţia dumneavoastră cu banca să nu aibă de suferit.

Mi-a recitat pe nerăsuflate prima propoziţie de la pagina nouă sute optzeci şi unu a Manualului de Comunicare în Caz de Apariţie a unui Incident cu Potenţial Generator de Naşparleli cu Impact. Mai are patruzeci şi două de bucăţi pe stoc, dar pe rând, copii, să ajungă la toată lumea, da?

Ne dăm şi ne luăm reciproc bineţe, după care el se întoarce la preocupările lui, iar eu mă duc să iau nişte asfalt sub tălpi. Purced agale pe

lângă lac, în direcţia cheiului unde adăstasem ieri la soare, în aşteptarea telefonului de la Leon Guzunov. Găsesc în drum o mică terasă şi parchez sub o umbrelă. Cer un espresso şi mă pun pe încins cazanul cu aburi.

Haide, ia-te de mânuţă şi vino să vezi la lucru cel mai magnific creier de la Leonardo da Vinci încoace.

* * * * *

Sunt în plin exerciţiu de forări cu o tânără căprioară, când mă sună Preşedintele ţării. Nu-i răspund, fiindcă în viaţă trebuie să-ţi stabileşti clar priorităţile. Ba chiar închid şi telefonul, fiindcă e un tip mult prea insistent. Două ore mai târziu mă prinde la telefon şi mă anunţă că e la Bruxelles, dar că vine spre Bucureşti şi trece să mă ia de acasă, fiindcă are o trebuşoară pentru măndel de o importanţă colosală pentru ţară. Sunt mai mult decât surprins, întrucât potecile nu ni s-au intersectat niciodată, nici măcar când prestam pe plantaţia de bumbăceală a Serviciilor Secrete, aflate - cum altfel? - sub pulpana largă a regimului semiprezidenţial românesc.

În aşteptarea Preşedintelui, asist la o şedinţă fulminantă de gătit marca nea Gigi. Ciorbă de fasole cu ciolan - fără fasole şi fără ciolan, în schimb cu două chile şi jumătate de mere - şi scoici cu lapte la tigaie. Şedinţa se termină apoteotic, cu bucătăria lui nea Gigi pe jumătate distrusă şi cu mâncare comandată de la un restaurant chinezesc.

Nu apuc să îmbuc mai nimic, fiindcă mă ţârâie Preşedintele că mă aşteaptă în faţa blocului. Mă prezint la întâlnire, dar la locul faptei nu-i decât un ciobănesc mioritic care se dă de ceasul morţii să devină prieten intim cu un pudel în călduri. Lui nu-i reuşeşte, în schimb eu aflu că, potrivit înregistrărilor din bazele de date accesibile Preşedinţiei, locuiesc la un alt număr de pe stradă. Mă duc să mă conving cu ochii mei şi dau de coloana oficială a Preşedintelui aşteptându-mă, cu un ciopor de cetăţeni ieşiţi la geam să vadă care-i treaba. Treaba se dovedeşte destul de cufurită, dar pe partea opusă, întrucât Preşedintele debordează cu mult entuziasm tot drumul spre Cotroceni. În maşină fac cunoştinţă cu Dragoş Ureche, consilierul pe probleme de securitate al Preşedintelui, un tip cu totul şi cu totul abscons, exceptând cele două urechi homerice pe care le-a primit de la ursitoare sau de la un lung şir de strămoşi care de care mai urecheaţi.

La Palatul Cotroceni, după o scurtă așteptare cauzată de sondarea pe parte medicală a Președintelui, sunt introdus în cabina aflată în vârful piramidei puterii de la București. După ce mă descotorosesc de toate chestiile pe care le am asupra mea și care îmi poartă numele, mi se cere mai întâi să renunț la cetățenia română, iar apoi sunt anunțat că ultimele 15 luni din viață mi-au fost șterse din toate catastifele posibile. Mai mult decât atât, voi fi nevoit să dispar din țară. Toată această demență este declanșată de două evenimente întâmplate în două zile consecutive: în prima dintre ele a dispărut pila Karpen, o invenție a unui român care se încăpățânează să demonstreze de 90 de ani și mai bine că a descoperit o sursă practic inepuizabilă de energie; în cea de-a doua a dispărut Sfinxul din Bucegi, un colos de piatră înalt de 8 metri și cu o greutate de câteva sute de tone. Cele două întâmplări sunt cumva legate, iar presupunerea Bucureștiului este că cineva a dezlegat misterul pilei Karpen și cu ajutorul energiei furnizate de aceasta a făcut să dispară Sfinxul. Există informații că toată lumea bună e interesată de afacere - de potențialul ei fantastic, mai exact - iar rolul meu va fi acela de a intra cumva pe fir, în calitate de independent, fără nici o legătură cu România și fără nici un fel de sprijin din partea Serviciilor, care participă în mod extrem de oficial la vânătoare, împreună cu partenerii europeni și nord-atlantici.

Singurul ajutor mi se oferă sub forma unei chei de acces la un depozit constituit într-o bancă privată din Zürich. Care oraș elvețian se dovedește a fi de altfel și destinația mea.

Plec din București și aterizez la Zürich într-un anonimat total, cu o mică aeronavă, fără nici un ban și fără nici un fel de act la mine. Sunt așteptat pe aeroport de o mașină, care mă introduce pnv în Elveția și mă debarcă în fața băncii la care se potrivește cheia primită la București. În depozitul la care am acces prin simplul fapt că îi cunosc numărul și am cheia potrivită, găsesc o adevărată comoară a lui Ali Baba. Cam o jumătate de milion de euro în bani gheață și încă aproape 15 milioane în titluri de valoare la purtător și în diamante, plus pașapoarte și permise de conducere pe diverse nume și sub diverse steaguri, cheia unui Audi și alte câteva mărunțișuri.

Mă servesc cu niște acte de identitate și ceva bani de buzunar și mă duc să mă cazez la Dolder Grand, un hotel recomandat de recepționerul de la bancă.

În prima dimineață în Elveția, îmi fac un trusou de ginerică de la magazinele din galeria comercială a hotelului, întrucât din România plecasem doar cu hainele de pe mine. Mă duc la *gym* să-mi fac cei 10 km de alergare zilnică, prilej numai bun să cunosc un cuplu ruso-rus, format dintr-un nene urât și bătrân și o tipă tânără atât de bunăciune, că rămâi fără aer. Îl reîntâlnesc pe rus la micul dejun, servind votcă la ceașcă. Aflu că se numește Leon Guzunov și că se ocupă de comerț. Eu mă prezint ca Mathias Mongenast, cetățean luxemburghez care se ocupă de trading. Leon Guzunov mă chestionează dacă n-am printre cunoștințe oameni care sunt interesați de invenții, întrucât știe pe cineva care ar avea ceva de vânzare în domeniu. Îi spun că am un prieten în Geneva, Jürgen Klisman, care se ocupă exact de proprietate intelectuală. Rusul îmi oferă cartea lui de vizită, să-i transmit contactul amicului meu.

Mă învârt de un telefon local și îl sun pe rus ca fiind Jürgen Klisman. Vorbim în franceză, fiindcă Leon Guzunov nu servește germană decât sub formă de mecanisme de ceas. Îi spun că mă interesează trebușoara și ne înțelegem să revină el cu un telefon cât de curând are detalii de la tipul cu invenția.

În așteptare, mă duc să recuperez tărăboanța a cărei cheie am găsit-o în depozitul de la bancă. E un Audi R8 GT, o mașină construită pe platforma Lamborghini Gallardo, care bate spre 200.000 de euro, sau echivalent în moneda locală. O iau de căpăstru și o scot la o plimbare prin oraș. Parchez în zona centrului vechi și mă duc pe malul lacului Zürich, să aștept telefonul lui Leon Guzunov.

Acesta vine abia câteva ore mai târziu. Mă anunță că a doua zi la ora 12 va fi o licitație pentru invenția de care am discutat, cu o garanție de participare de 5 milioane de coco. Și că dacă mă interesează, mă așteaptă la Dolder Grand. Zic banco! și mă gândesc de unde să fac rost într-un timp atât de scurt de o față nou-nouță.

Îl sun pe domnu' Nelu, un vechi contact local de pe vremea când lucram în Servicii. Ne întâlnim la o cafea și-i expun doar nevoile, fiindcă neamul îl avem la comun: îmi trebuie un portret nou și un pașaport așișderea. Stabilim că îndeplinirea dorințelor mele costă cincisprezece miare în monedă UE și purcedem spre atelierul care face fețe-fețe. La aparate evoluează Giovanni, un italian mut, dar un artist din stirpea lui Michelangelo. Tipul îmi confecționează și-mi montează peste chipul meu originar & original

portretul unui tip de 45 de ani. Fac poze de pașaport cu noua înfățișare, îi las documentul cel vechi lui domnu' Nelu, de la care am promisiunea că în dimineața zilei următoare voi intra în posesia unui exemplar actualizat, și îmi scot efigia la plimbare prin oraș.

Mă așez la o terasă, pentru un cârnat și un țap de bere. Am surpriza maximală să-i văd, câteva mese mai departe de mine, pe tanti Mitza și nea Gigi, flancați de niște băieți tineri care miros de la o poștă a slujbași în Scârbicii. După un "M-a făcut muica oltean" interpretat la gură de nea Gigi în aplauzele întregii terase, eterogenul grup ridică ancora. Mă iau după ei, curios să văd ce au în program. Mă ciocnesc involuntar de nea Gigi și ajung să-i direcționez către o stație deservită de mașinile de epocă ale hotelului Dolder Grand. Se urcă toți patru într-o astfel de tărăboanță și decolează.

Tot cu un patru am de a face și când mă duc să-l recuperez pe Audi din parcare, întrucât patru nimfe blonde mă așteaptă sărutându-se de mama focului pe capota și pe acoperișul mașinii. Cele patru amazoane sunt membrele Cvartetului Fantasie și totodată parte dintr-un premiu care include o săptămână la Dolder Grand, cu toate cheltuielile incluse, pe care-l câștigă nu mândel, ci Audi R8. Nu câștig eu premiul, dar beneficiez din plin de el: sunt instalat împreună cu Cvartetul Fantasie în cel mai luxos apartament din Dolder Grand, numit Maestro. Plec să-mi recuperez inventarul din camera ocupată de luxemburghezul de Mathias Mongenast, iar când mă întorc la zânele mele, în vastul apartament Maestro se află în plină desfășurare o mare petrecere, la care participă toți oaspeții hotelului, iar fetele sunt de departe *clou*-ul serii. Râdem, glumim, dar nu rămânem în incintă, așa că evacuez petrecăreții. Rămân între zece ochi cu fetele.

(paragraf cenzurat)

În această dimineață, mă înființez devreme la *gym* să-mi fac programul artistic, întrucât la ora 12 trebuie să particip la licitație, iar până atunci trebuie să dau o fugă până la bancă, să iau garanția de cinci milioane de dolari și să văd dacă primesc vreo informație despre Leon Guzunov, apoi să mă întâlnesc cu domnu' Nelu și să-mi primesc noul pașaport. La dușuri, după ce-mi fac numărul de kilometri regulamentar, mă interceptează regulatoarea Mașa, super-bunesa lui Leon Guzunov. (propoziție cenzurată)

În drum spre bancă îl sun pe domnu' Nelu, care se dă brusc amnezic. Nu-și amintește nimic de mine și nici de treaba pentru care l-am plătit ieri. La bancă iau ce-mi trebuie, însă nu doar că nu primesc nici o informație

despre Leon Guzunov, dar regăsesc nota pe care o scrisesem cu o zi înainte, semn că nu venise nimeni să ridice corespondența din singurul mijloc de comunicare ce îmi fusese îngăduit cu Bucureștiul. Iar când să-mi iau mașina la plecare, constat că a dispărut, împreună cu tipul căruia îi lăsasem cheia, confundându-l cu persoana care se ocupă de *valet parking* la bancă.

* * * * *

Cu binecunoscuta mea agerime și cu vizibila mea iscusință, ți-am livrat un rezumat de stă mâța în coadă (în cazul în care n-are hemoroizi, desigur). În afară de fondul problemei (pila + sfinxul = love), ce mă frapează foarte tare la daravelă sunt două chestii mari și late: cum a venit fabulosul premiu fix peste mine și cum a dispărut mașina aducătoare de premiu fix cu prima ocazie.

Am eu așa, ca un fel de *feeling*, că și dacă aș fi parcat R8-ul în altă parte, tot ar fi câștigat dânsul premiul cel mare. Toni B. e unicat, aici sunt complet de acord cu tine, dar totuși, el ar fi fost mai dificil de reperat în mulțime. Pe când Audi R8 GT, câte crezi că mai sunt în Zürich, dacă s-au produs doar vreo 300 de bucăți cu totul din modelul acesta? O.K., poate încă 2 sau chiar 9, dar băieți frumoși ca mărndel… Hopa! Păi stai așa, că nici măcar nu afișam chipul de care și Mamina se miră că i-a ieșit așa bine din prima. Deci s-ar putea ca treb'șoara cu premiul-minune să fi fost organizată tocmai pentru că aceia aflați în spatele ideii habar n-aveau sub ce înfățișare o să apar pe interval.

Oare ce învârteli învârtitoare învârte domnu' Nelu în timpul liber? Că mi se pare prea cusut cu ață albă - el a fost cel care m-a ajutat (vorba vine, că n-a făcut-o din prea-plinu-i sufletesc) să-mi schimb portretul și tot el, la interval de 14-15 ore, "a uitat" complet despre ce era vorba în propoziția pe care o vorbisem. Să fie mâna Scârbiciilor? O fi aflat *my ex-boss* că sunt prin preajmă și a purces la a-și sufleca mânecile să-mi dea niște palme? Hm.

Am zis că-s două chestii care mă frapează, nu? Ei bine, am uitat de una (de la o vârstă, roza…): tanti Mitza și nea Gigi. Nu pot să-mi dau seama cu nici un chip care este rolul lor în această poveste. Nu văd nici un scenariu în care ei ar putea avea vreo legătură cu… Ah, bun, desigur, au legătură cu mine, dar dincolo de asta?

Atât de multe întrebări și atât de puține răspunsuri, prieteni! Mă simt ca omul preistoric, privind prin deschizătura peșterii aterizările și decolările OZN-urilor (întrebați-l pe Erich von Däniken, o să vă explice cu lux de amănunte ce vreau să spun). Dar hei! să nu uităm că mai avem cârcă de pagini în față și sunt precis că ne vor ataca răspunsurile alea ca o haită de lupi înfometați. O precizare pentru prietenii din Anglia: lupii sunt niște mamifere păroase și inteligente, care încă pot fi admirate în România; relații despre această superbă țară puteți să obțineți de la Prințul Charles, cum intrați la Buckingham, mergeți până în fund și apoi o țineți tot pe mâna dreaptă.

* * * * *

Mă benoclez la ceas. Zice că-i unsprezece fără cevașilea mărunțiș. Mai cer un espresso. Îl beau încet, plătesc, apoi mă duc să culeg o mașină dintr-o stație de taxiuri pe care am ginit-o nu departe.

* * * * *

Ajung la Dolder Grand la unsprezece și jumătate fix. L-am rugat pe taximetrist să mai mă plimbe prin împrejurimi, că n-am nici un motiv să ajung primul la licitație. Plus că nu voiam să dau ochii cu Cvartetul Fantasie, mi-ar fi tulburat concentrarea și presimt că o să am nevoie din plin.

Plătesc cursa și-mi deschid singur ușa. Da, trebuie să mă reobișnuiesc cu mișcarea asta. Majordomul-portar e ocupat să se facă util unui cuplu asiatic care-și dă jos prezența dintr-o mașină cu însemnele hotelului.

Mă duc la recepție. Mă întâmpină o altă pereche decât cea care se dăduse în spectacol în ajun. Sunt două domnițe, în jurul a 40 de ani (fiecare, nu per ansamblu), una blondă, iar cealaltă căruntă. Mă gândesc că ori i s-o fi terminat femeii vopseaua, ori așa o fi moda în cătunul ei.

Întreb de Leon Guzunov. Sunt poftit în bar, să aștept până va fi anunțat. Cer un ceai verde chelnerului care mă plachează imediat ce-mi depun fesele într-unul din fotolii.

Trece cam un sfert de ceas până își face apariția, greoi ca un urs, Leon Guzunov. A lepădat ținutele sport în favoarea unui costum gri închis făcut de croitorii de pe Savile Row, după cât de impecabil cade pe el, deși știi că

el are niște forme deloc avantajoase. Nu are cravată, cămașa albă de mătase e desfăcută la primii trei nasturi, chestie care lasă eventualelor priviri rătăcite peisajul unui mirobolant gazon pe care și-l cultivă cu sârg de la gât în jos. Oh, da, iar pe cap tovarășul Leon poartă o pereche de coarne absolut fenomenale, îți spun!

Mă ridic și îi întind mâna:

- Jürgen Klisman. Încântat să vă cunosc.

Parlonzăm ca pe coasta d'azurlie, biensiur. Musiu Guzunov mă lasă cu lăboanța mângâind aerul. Mă măsoară cu privirea și-mi spune doar atât:

- Haideți cu mine, vă conduc în sala de licitație.

Mergem unul pe lângă celălalt, fără să facem schimburi de impresii ori silabe de complezență. Rămânem în zona parterului. Am luat-o pe coridorul care duce spre restaurant, dar după ce ajungem la ușa acestuia, ne mai continuăm drumul încă vreo douăzeci de pași.

"Grand Salon" zice o plăcuță deasupra ușii duble pe care se înfige Leon Guzunov. Îl urmez îndeaproape. Puteau să-i fi zis "Marea Sală de Bal" și tot nu era un nume suficient de potrivit. Spațiul ar putea lejer să adăpostească două meciuri de handbal, simultan. Și ar rămâne suficient loc și pentru tribune, de jur împrejurul pereților. Sala e foarte înaltă, cred că are pe puțin șapte metri între dușumea și tavan. Trei candelabre uriașe de cristal sunt plasate la distanțe egale pe acesta, răspândind o lumină extrem de puternică. Peretele din dreapta celui pe care se află ușa de acces este ocupat în întregime de niște ferestre foarte late și foarte înalte, care dau probabil spre parcul din spatele hotelului. Fiecare dintre ferestre e umbrită de câte o draperie de culoarea pământului, confecționată dintr-un material care pare să aibă o greutate considerabilă pe metrul pătrat. Cu excepția unei mese sub forma unui cerc uriaș, aflată chiar în mijlocul încăperii, aceasta este cu desăvârșire goală.

Să-ți zic și de personagiile care animă încăperea, nu?

Nu? Să intru direct în pâine, zici?

- Mergeți la asistenta mea să verifice garanția de participare, îmi indică Leon Guzunov locul pe care-l fericește cu făptura ei Mașa.

Știu, ai vrea și tu să fii scaunul pe care și-a așezat dânsa partea cea mai prețioasă a persoanei sale, măcar pentru două minuțele, dar crede-mă, e o

listă de așteptare uite-atât de lungă! Mă îndrept cu pasul sigur și măsurat spre delicioasa înghețată la cornet din 3 cupe.

Dânsa mă privește de parcă acum m-ar vedea întâiași dată pentru prima oară. Ceea ce, sigur, dacă e vorba de "prima oară îmbrăcat și în altceva decât epidermă", nici nu e departe de adevăr. Pe masă, în fața ei, se odihnesc o cutie metalică de culoare roșu-aprins și un bloc-notes cu foi galbene, străbătut pe diagonală de un Montblanc care arată ca o acadea poleită cu diamante. Când ajung la o distanță de la care îi pot pipăi parfumul cu o zecime de nară, iau în brațe următoarele cuvintele:

- Bună ziua. Jürgen Klisman, de la "Klisman și Partenerii" din Geneva.

Zâmbetul pe care mi-l adresează ar vindeca de impotență chiar și cel mai încăpățânat mădular, care insistă să-și facă freza numai și numai în luciul pantofilor, îți spun!

- Nu vorbesc franceză, afirmă ea convinsă. Știți rusă?

Clatin din cap, în sensul universal (mai puțin dacă ești bulgar) al lui "nu".

- Italiană? mă aventurez.

Ce mai zâmbet, ce mai freamăt! Și îi iau foc cărnoasele, de zici că are de bătut un record mondial la turația de cuvinte pe minut:

- Oh, italiană, daaa! Nici nu știți de când n-am mai apucat să vorbesc limba aceasta minunată! Cred că de mai bine de o săptămână, de când am fost ultima oară la Milano, la o prezentare de modă la care au participat niște prietene de-ale mele. Nu știu dacă e bine să spun asta, dar iubesc italiana mai mult decât rusa, deși am învățat-o abia de cinci, ba nu, de patru ani! Chiar am ajuns să și visez în italiană, vă rog să mă credeți.

Mă uit la ea cum trebuie să-i fi privit spectatorii pe frații Wright la decolarea primului aparat de zbor mai greu decât aerul: uluit și cu gura căscată. Nu m-am mai conversat până acum cu ea și să mă tai dacă aș fi bănuit că este atât de limbută! Bine, limbută în sensul de locvace, firește, că pe restul sensurilor le-am cunoscut foarte îndeaproape.

- Mașa! o apostrofează de colo Leon Guzunov *pa ruski*. Lasă papagalul și vezi de guștерul ăla.

I-auzi la el, vericule! Vorbește de guștер în casa cerbului lopătar!

- De unde spuneați că sunteți?

- Geneva.

- Și?

- Și atât. De ce, ați fi vrut ceva în genul Frankfurt am Main și pentru Geneva?

Cineva pufnește în râs în spatele meu. Mă întorc să văd pe cin… Ah, încă nu a sosit momentul? Să-i dau bice în continuare cu Maşa, zici?

- Nu, ziceam de "și" în sensul de "și mai departe". Nume, garanție, ietâcî.

- Jürgen Klisman, "Klisman și Partenerii". Garanția în titluri de valoare la purtător. 3,8 milioane de euro, care acoperă cele 5 milioane de dolari solicitate.

Îi prezint menajeria. Mă scrie pe bloc-notes, pe o listă. La numărul 5. Ia hârtiile de valoare, le numără, le pune în cutia metalică și-mi dă în schimb o țidulă de mână format A6, pe care completează doar suma, moneda și felul plății. Hârtia arată ca una pe care ai scoate-o și tu la imprimantă, dintr-un program total nepretențios. Nu are nici măcar o dată sau o semnătură, nu mai vorbesc de chestii precum un antet.

O întorc de pe o parte pe alta:

- Atât? V-am dat 5 milioane de parai în schimbul acestei hârtiuțe?

- Păi, mi-o întoarce buMașaciunea, pentru o oră sau mai puțin, cât va dura licitația, ce ați fi vrut? Oricum primiți banii înapoi pe loc, dacă nu ieșiți câștigător.

Mda, are și ea dreptate în felul ei.

- Probleme? se interesează Leon Guzunov.

- Deloc, zic. Unde pot să iau un loc în spațiu și mai ales, când începe programul?

- De așezat vă puteți așeza oriunde vă convine.

Își consultă oala fără capac de la încheietură:

- Iar de început începem peste șapte minute. S-au anunțat opt participanți cu totul, cine nu ajunge, asta e.

Hai, că nu mai ai pe unde să scoți cămeșa! Trebuie să-ți zic de lume, că tocmai ce produc o răsucire pe călcâie și-i scanez dintr-o privire pe toți participanții la întrunire.

Ai scăpat ieftin: nimeni cunoscut și nimic remarcabil. Sunt patru grupulețe de cetățeni - trei formate din câte doi omuleți, iar al patrulea format dintr-un trio. Am zis "nimic remarcabil", este? Ei bine, s-ar putea să fie ceva-ceva, totuși: toți cei 9 tipi par să fie frați. Nu, nu în sensul că seamănă fizic, fiindcă la kilometrajul de la bord tipii sunt împrăștiați pe o scală cuprinsă între 30 și 60 de ani, iar ca aspect constituie un lot destul variat; ci în sensul că au un aer foarte comun. De parcă ar proveni toți din același sat, sau din aceeași întreprindere. Sunt cu toții plantați în niște costume sobre, în care cea mai temerară culoare e negrul deschis, sunt înmanșetați și încrăvățiți, au mâini îngrijite și tenuri bine l'orealizate, iar jumătate plus unu din ei poartă ochelari.

Dacă Leon Guzunov și Mașa lui ar reprezenta prin poziția pe care o ocupă la uriașa masă rotundă ora 12 pe cadranul unui ceas imaginar, măndel se așează cam în dreptul orei 9. Cele patru grupuscule ocupă aproximativ spațiul cuprins între orele 8 și 4. Peretele cu ferestrele cele uriașe este în stânga mea, și aș crede că e destul de trist, de vreme ce Mașa îi arată doar spatele (și nici măcar cea mai comestibilă bucățică din acesta), iar ușa de acces în incită este fix în fața mea.

Bun, hai că ți-am servit topografia și așezarea personajelor în spațiu, nu mai insist cu detaliile, că Toni B. nu-i alde enreV seluJ. Dar remarci și tu că lipsește tocmai Il Duo Fantastico, tanti Mitza și nea Gigi, da?

Îmi scot pachetul de cărți din poznar și mă apuc să fac o pasiență. Îmi iese cu întâlniri la drum de seară peste o apă mare, ceea ce mi se pare foarte nasol, de vreme ce măndel habar n-are să-și dea pasiențe. Cât îmi etalez cărțile în față, profit să-i studiez discret pe adversarii de licitație. Ți-am zis că omuleții au un aer comun, dar cele patru grupulețe se ignoră cu desăvârșire. N-am surprins nici măcar o privire pe care să o fi aruncat fie și din întâmplare de la unii la alții. Drept este și faptul că au în față monumentul naturii care este Mașa, al cărei magnetism absoarbe totul din jur, precum o gaură neagră (știu ce-ți trece prin cap, dar te dezamăgesc, dânsa e roșcată la origine).

- Să începem, s-a făcut ora 12:00, răsună vocea lui Leon Guzunov.

Se ridică în picioare, își plantează mâinile în buzunarele de la pantaloni și rămâne lângă Mașa, fără să facă vreun gest inutil. N-are darul vorbitului în public, se vede după faptul că nu face nici o clipă contact vizual cu noi, cei prezenți, ci fixează alternativ un punct în tavan și un altul pe peretele din

fața lui. Pe de altă parte, se poate observa chiar și fără telescop că lui personal i se rupe de cum îi apreciază asistența discursul pe care-l ține în frumoasa limbă de pe malurile Senei:

- Invenția pe care o veți putea…

Ușa dublă de la sală se deschide violent, iar cele două laturi ale sale aproape că își ies din țâțâni.

Năvălesc în încăpere cele patru componente ale Cvartetului Fantasie. Sunt îmbrăcate ca niște subrete, dar pe modelul ultra-sexos: ciorapi negri mulați prinși în jartiere pe la jumătatea pulpei superioare, slip negru și minuscul, fustiță înfoiată și extrem de scurtă, corset cu sânii la vedere.

Fetele sunt furioase ca niște tigroaice, dar dau cu ochii de mine și se liniștesc, apoi năvălesc să mă înconjoare. Îmi explică pe patru voci precipitate că au aflat de la recepție că eram la Dolder și cum li se făcuse un dor iremediabil de mine, voiseră să mă vadă, dar au avut mari probleme pe parcurs, trebuiseră să se lupte cu nu mai puțin de trei rânduri de angajați ai hotelului, care n-au vrut să le lase să mi se alăture.

Leon Guzunov privește scena ușor iritat, iar șapte din cei nouă încostumați au limbile scoase și prăvălite pe masă. Ceilalți doi fie sunt miopi, fie au alt gen de bucurii pe parte orgasmică.

Le explic fetelor că sunt într-o foarte importantă întâlnire de afaceri și că dacă vor să rămână, trebuie să fie cuminți. Ca să-mi demonstreze că au înțeles, mă flanchează câte două de fiecare parte și-și iau o expresie serioasă.

- Sunt asistentele mele, îi spun lui Leon în franceză. N-o să deranjeze pe nimeni.

Mormăie ceva neinteligibil în barbă, apoi le face semn celor trei pinguini care au rămas încremeniți în pragul ușii să spele putina.

Leon își caută punctul de sprijin din tavan, îl găsește și-i dă cep din nou:

- Spuneam că…

- Șase-patru, poartă-n casă! îi taie macaroana o voce bine-cunoscută-mi din spatele ușii, care n-a apucat să fie închisă de tot de ultimul dintre valeți.

Se deschid din nou ambele uși. În cadru își face apariția un alai cu totul și cu totul deosebit: un cărucior de bagaje, pe platforma căruia sunt așezați turcește tanti Mitza și nea Gigi, cu o cutie de table între ei; la cărucior se

opintesc din greu cei doi băieți cu ochi albaștri, asupra cărora ți-am atras respectuos atenția la scena cu terasa.

- Mitzo, marț te fac! Ia fii șatentă ici-șa!

- Când o să apuci tu să-mi dai marț, sfârșitul lumii prezis de mayași o să fie deja la episodul o mie două sute nouăzeci și șase, îi zice de colo mândra mea de mătușă.

Leon Guzunov a început să fumege nițel. E deja la a doua întrerupere, votca se bea abia la aldămaș, iar ca bonus, Mașa aruncă priviri pofticioase fetelor din Cvartetul Fantasie.

- Ce-i asta? latră în rusă spre grupul cel gălăgios. Ce căutați aici? Aici e o întâlnire privată, atenție!

- Păi sigur că manie, tăticu, uită-te la tine! îi dă replica nea Gigi, care în afară de oltenește nu vorbește nici o altă limbă de circulație internațională. La pariu că ultima dată când îți legași singur șiretele la pantofi fuse acum treij' de ani, când făcuși armata! Ce mutași, Mitzo?

Intervine unul din cei doi vatmani ai ineditului mijloc de transport. Nu cel care o rupea pe germană și care mi-a făcut puțină conversație, ci celălalt. Care vorbește o rusă cu un puternic accent basarabean:

- Noi suntem pentru licitație. Am vorbit ieri cu dumneavoastră, vă amintiți? Din partea Cavalerilor de Malta.

Leon Guzunov și-a recăpătat figura pe jumătate adormită.

- Sigur că îmi amintesc. Dar vă așteptam la ora 12:00, așa cum v-am spus.

- Ne cerem scuze pentru întârziere, dar Marele Comandor și Marea Doamnă nu și-au terminat jocul și am fost nevoiți să găsim o soluție de compromis.

Ce spui, vericule? Cavalerii de Malta, da? Marele Comandor și cu Marea Doamnă, da? Să-ți stea mintea-n loc, și mai multe nu!

- Îhm. În ce limbă vorbea persoana aceea și ce îmi spunea?

- Malteza veche, e singura limbă acceptată de Marele Comandor. Vă binecuvânta pe dumneavoastră și pe onorata asistență.

- Mulțumiți-i din partea mea. Să veniți vă rog până la asistenta mea să vă verifice garanția de participare la licitație.

- Bineînțeles.

Tipul îi face un semn colegului său, care-și desface de la brâu centura cu marsupiu și i-o întinde. Basarabeanul și-o petrece după gât, apoi se prezintă la Maşa să-și etaleze cărțile. Care se arată sub formă de teancuri în bancnote de 1.000 de franci elvețieni. Îi numără 50 de cărămizi, primește la schimb bucățica de hârtie scrisă de mână și se duce să se instaleze lângă celălalt blonziu, care s-a așezat fix în fața mea și mă privește cu o figură pe care se citește surpriza. Tanti Mitza și nea Gigi au rămas în continuare pe căruciorul de bagaje să zornăie la zaruri.

- Dânșii nu ni se alătură? se interesează Leon Guzunov.

- Numai și numai dacă vor reuși să termine partida, îi răspunde basarabeanul. Dar puteți să începeți fără griji.

Mă privește urât, după ce colegul său îi șopăcăie ceva în gramofonul personal. Omuleții își spun că probabil întâlnirea noastră de ieri nu fusese deloc întâmplătoare. Ceea ce pe jumătate este chiar adevărat.

Leon Guzunov își drege glasul și începe pentru a treia oară să discurseze pe temă dată:

- Invenția despre care vă voi vorbi în cele ce urmează, vă asigur că va schimba în totalitate percepția omenirii asupra lumii în care trăiește.

Mamă, ce adânc a înfipt-o pe asta! Suntem câțiva în asistență care ne foim neliniștiți (neconvinși?) pe scaune. Ca să nu mai zic de faptul că indiferent cum ai da-o, domnul *speaker* a ridicat așteptările publicului la o altitudine greu de controlat dacă nu ai sculele potrivite și Baikonur-ul pregătit.

- De mii de ani omul a intuit că există o forță în Univers datorită căreia tot ceea ce ne înconjoară, există și tot ceea ce există, funcționează. Și de-a lungul timpului a poreclit această misterioasă forță cu diverse denumiri, care de care mai năstrușnice: Ra, Jehova, Zarathustra, Buda, Dumnezeu, electron, materie neagră. Ei bine, acum nu foarte mulți ani, un simplu porcar analfabet dintr-un sat din Europa, a observat un fenomen straniu: porcii pe care îi avea în grijă își dublau peste noapte greutatea dacă erau lăsați să doarmă într-o pădurice de pe malul unui râu. Și mai curios era însă faptul că locul respectiv nu avea deloc același efect asupra lui. Dar într-o bună zi, porcarul a observat că semnele negre de pe hârtia de ziar din care își făcea țigări au prins înțeles, deși el nu știuse până în acel moment nici

măcar că respectivele semne se numesc litere. Bucata aceea de ziar a fost prima lectură în cei 30 de ani câți număra pe vremea aceea. Prima, dintr-un șir impresionant care a urmat. Întrucât locul din pădurice, dacă porcilor le dubla greutatea, porcarului îi dubla coeficientul de inteligență. După ce a citit toate cărțile din mica bibliotecă de la școala din sat, porcarul a plecat în cel mai apropiat oraș. A luat la rând toate bibliotecile publice și în mai puțin de o lună terminase totul de citit. Și tot ce citea reținea, de parcă fusese scris chiar de el. A urmat Capitala țării, dar nu l-au mai interesat decât cărțile din Biblioteca Națională și cele de la Biblioteca Academiei. Pentru că descoperise Universitățile. În lunile în care avea mai puține chestii interesante de citit, absolvea câte trei specializări deodată, iar în celelalte luni, doar câte una. În mai puțin de doi ani, fostul porcar a ajuns de la un analfabet la a fi absolventul celor mai prestigioase instituții de învățământ din țară, cu peste cincizeci de diplome, toate obținute magna cum laude. Și totul începuse de la o pădurice de pe malul unui râu.

Dacă n-ar fi zgomotul de zaruri și ciondăneala continuă în care sunt prinși tanti Mitza și nea Gigi, îți jur că s-ar auzi musca în sală. Nimeni nu mai aruncă ocheade pofticioase spre Maşa sau către cele patru grații în mijlocul cărora e înfipt mândel. Leon Guzunov și-a câștigat cu brio dreptul la atenția spectatorilor, iar aceștia i-au acordat-o integral.

- Sigur că nu a trecut mult timp și a început să-și pună întrebarea fundamentală: de ce? De ce a ajuns să aibă un coeficient de inteligență nemaiîntâlnit? S-a întors la locul de obârșie să studieze chestiunea. Și a făcut o descoperire senzațională: locul din pădurica de pe malul râului era o ușă de acces direct la forța universală, cea care reprezintă combustibilul pe baza căruia funcționează motorul Universului. În amintirea porcilor, de care continua să se simtă legat, a botezat această forță SUSA. Îi rog pe prietenii americani să nu interpreteze greșit, cuvântul vine de la "*sus*", genul din care face parte porcul ca animal. Ce veți vedea în cele ce urmează este prima aplicație practică a punerii SUSA la treabă controlat, în folosul umanității, sub forma unei surse inepuizabile de energie. Și de o putere absolut colosală.

Leon scoate din buzunar o telecomandă și apasă un buton. Din centrul cercului mărginit de masa cea rotundă la care suntem așezați se ridică o mică platformă, pe un braț metalic telescopic. Pe platformă se află un aparat de proiecție. Concomitent, pe peretele unde se află punctul pe care l-a tot

fixat Leon pe parcursul expunerii, se desfășoară dinspre tavan un ecran uriaș. Când brațul telescopic al platformei își oprește ascensiunea, aparatul de proiecție pornește automat. Leon Guzunov apasă un alt buton de pe telecomandă și ia maul uriașelor candelabre care asiguraseră lumenii până atunci. Se face beznă, spartă doar de fascicolul luminos al aparatului de proiecție, care ajunge sub formă de dreptunghi luminos pe ecran. Ne întoarcem cu toţii spre el.

- Hei, ce făcurăți, tăticu? Se luă curentu', sau ce? face nea Gigi.

- Dacă se lua curentul, mai mergea aparatul ăla de proiecție, meșterul lui pește? îi dă replica tanti Mitza. Ca să nu mai zic de faptul că suntem în Elveția, nu în Berceni. Ia hai, cred că o să se dea un film, zic să ne uităm și noi. Și dacă te prind că ai mutat vreo piesă pe șestache, să știi că te trăsnesc de nu te vezi.

Nu te pui cu tanti Mitza nici când ești la tine acasă, darămite în țară străină. Iar nea Gigi e pățit. Marea Doamnă și Marele Comandor se ridică în picioare și își abandonează cutia de table pe căruciorul de bagaje. Vin și se așează amândoi la masa cea uriașă, lângă tovărășelul care i-a prezentat mai devreme în niște cuvinte atât de măgulitor-malteze și fabulatorii totodată.

- Gata, tăticu, îi poți da bice de-acu', face nea Gigi. Da' dacă mă-ntrebi de belete, să știi că n-am neam.

Ai zice că Leon Guzunov a învăţat instantaneu olteneşte, că face o manevră și pe ecran începe să se deruleze un film. La fel ca Marele Zid Chinezesc, e vizibil de pe Lună că e un film făcut de amatori. Cadrele sunt lungi și sunt tăiate foarte stângaci, iar sunetul pare să fi fost înregistrat cu un reportofon nu foarte performant, ținut într-o pungă. Noroc că pe de o parte că filmul e titrat (în franceză), iar pe de altă parte că e interesant.

Începe destul de brusc, cu o înșiruire de mari personalităţi ale omenirii. Aristotel, Euclid, Newton, Da Vinci, Einstein, fiecare cu perioada în care a trăit și cu ce anume a contribuit la progresul umanității. Lista se termină apoteotic cu moaca unui bandit de drumul mare. Ochios, nebărbierit, păr tuns scurt, față colțuroasă și sprâncene așezate pe figură sub formă de rampe de lansare, chestie care dă ochilor o expresie extrem de șmecheroasă. Tipul are cam 40 de ani și, după expresia pe care o are, ai zice că a fost tras în poză foarte devreme dimineața, imediat după ce a fost trezit intempestiv din somn cu un text în genul "Săriți, arde!". Textul de pe ecran spune că

individul se numește Adrian Sotir, ceea ce ne lămurește buștean asupra naționalității sale. Cu excepția țărilor nordice, cred că poate fi de oriunde din Europa. Mult, mult mai caștoacă e profesia tipului. "Scobitor în misterele Universului". Da, frățicule, cum te văd și cum mă auzi. Mă întreb dacă Scobitorul o fi porcarul din poveste, care a pus la treabă SUSA, forța Universului. Hopa! Stai așa, că devine interesant, apare pila Karpen în film! Și al naibii să fiu dacă secvențele nu sunt chiar cele pe care le-am văzut la București! Același unghi de filmare, același fundal și aceeași mână grăbită la montaj. Textul de pe ecran zice că imaginile prezintă un experiment al unui savant european (!), care a stat nebăgat în seamă până când Scobitorul de Adrian Sotir nu și-a aplecat imensul său geniu asupra lui. Trenulețul electric se învârte de câteva ori pe ecran, apoi apare din nou figura pictorească a lui Adrian Sotir. Ia hai, atenție, că omul începe să răspundă la oral:

- Un' zisăși să mă uit? Colo-șa? La ochiu' ăla dă sticlă, mânca-ți-aș portofelu' lu' tine, barosane?

Da, vericule, totul într-o română dintre cele mai neaoșe. Ba, dacă urechea cea muzicală a lui ceacea Toni nu dă rateuri, aș jura pe roșu că omul e de loc (obârșie, pentru iubitorii de arhaisme și arahide) din zona oltenească a Caracalului aflată sub ocupație rrrromă. Faza monstruos de tare e că în franceza care mâzgălește ecranul în treimea inferioară, spusele lui Sotir sunt traduse așa:

- Întotdeauna Universul a fost o ghicitoare pentru mine. Dar de puțină vreme pot spune fără să greșesc că a devenit plastilina mea proprie și personală.

Și stai așa, că asta nu e totul. Din întunericul aflat pe partea cealaltă a mesei, răzbate o voce emisă energic de sub o mustață pe oală:

- Păi ăsta-i Tetelu de la Maglavit! Ce făcuși țigane, devenișsi mare staroste de cinema?

Hai că devine din ce în ce mai interesant, ești de acord cu mine, da? Păcat că se întâmplă concomitent niște chestii: mai întâi se taie filmul și rămânem în beznă. Apoi simt o înțepătură în ceafă și o voce îmi șoptește în rusă: "Tu vii cu noi, frumosule".

După care, mi se rupe și mie filmul.

Mișcarea a treia

ADAGIO CANTABILE

Aaaaaaapăăăăăăă!

Dau oricât pentru o cană cu aaaaaaapăăăăăăă! Dau orice pentru o gură de aaaaaaapăăăăăăă!

Hm, am zis ceva de gură? Nnnnnuuuu, gură nu mai am demult, trebuie că mi-au scos-o când eram mic. Poate încă de atunci când m-a dus Mamina la spitalul de copii să-mi rezolve polipii. Că altfel cum să-mi explic faptul că nu-mi simt limba, nu-mi simt buzele, nu pot să plescăi, nu pot să fac nimic, bucal vorbind?

Deschid ochii. Se produce un scârțâit slab, de parcă pleoapele mele ar fi confecționate din metal ruginit și negresat. Proastă idee oricum, te anunț. Și încă din mai multe puncte de vedere, simultan. Să le iau pe rând, zic.

Primo, îmi intră în ocheane un nisip al dracului de usturardeiar (dacă nu există cuvântul ăsta în DEX, nu-i bai, băi Academie, ți-l dăruiesc). Și cum n-am lichid pe stoc să-l dau pe niscaiva lacrimi degrabă spălătoare de bombeuri oculare, nu-mi rămâne decât să holbez ochii la maximum și să-mi scutur căpățâna cât de tare pot. Fără alt efect în afară de acela că mă ia amețeala, așa că mă liniștesc instantaneu. Și-mi spun că dacă apostolul Pavel a dus-o cu spinul în picior patruj' de ani, în condițiile în care a bătut la pas Imperiul Roman de-a lungul și de-a curmezișul, o putea și nea po'tolu' Toni să reziste patruj' de minute cu niște țărână în prea-frumoșii.

Secundo, realizez că stau într-o poziţie nefirească. Mai precis, cu capul în jos. Nu doar presiunea excesivă pe care o resimt din plin în partea cea mai nobilă a fiinţei mele îmi spune asta, dar şi portretul răsturnat, care mă priveşte dintr-un geam aflat la nici 10 cm depărtare de nasul meu. În fine, nu chiar portretul meu personal, ci cel înfăptuit de sculele nemagice ale mutului de Giovanni şi aparţinând lui Jürgen Klisman.

Tertio, constat că sunt legat fedeleş. Şi din ce reuşesc să văd printre firele de nisip care-mi împăien jenează privirile vultureşti, atârn în exteriorul unei clădiri înalte. Ba chiar foarte înalte, dacă ţin cont de faptul că nişte zgârie-nori care se reflectă în acelaşi geam în care mi-am zărit chipul de împrumut par a avea dimensiuni pitice. Şi nu-i "Fata cu Morganul", cum ar zice nea Gigi, e doar fizică şi puţină matematică. Dacă zgârie-norii cu pricina au în jur de 350 m înălţime, ăsta de care atârnă mândel depăşeşte lejer 700 m, îţi spun.

Quarto, locşorul în care mă aflu seamănă cu Zürichul cam tot la fel de bine cum seamănă un kenyan cu un vietnamez. Şi cum mi s-a rupt filmul imediat după prânz în capitala financiară a Elveţiei, iar acum pare să fie cam tot aceeaşi oră, dar pe alt meridian, mie îmi rezultă că cineva a apăsat pe butonul de *fast forward* şi mi-a decupat cu foarfeca de montaj aproximativ 24 de ore din curriculum vitae. Bine, sigur, dacă nu cumva s-a inventat între timp teleportarea.

Caz în care mă întreb pe ce planetă mă aflu. Dă careva mai mult decât Arrakis?

* * * * *

Şi soarele ăsta, vericule! Ce am urât eu până acum razele degrabă îmbătrânitoare de ten, dar să vezi de-acum înainte hatereală! Cred că fac cerere şi mi-o şi aprob să mă mut dincolo de Cercul Polar.

Şoriciul a început să mi se crocănţească, îţi spun! Părţile cele moi expuse la sulițele lui Ra au început să emită nişte mirosuri apetisante. Mi-e că dacă nu se întâmplă vreo haltă pe drumul spre transformarea lui Toni B. într-o stafidă, o să mă pricopsesc mintenaş cu niscaiva înaripate cu bucurii la cărniţă perpelită.

Dar mă incomodează prea multe chestii pe parte corporală, ca să nu apăs ca dementul pe tasta *escape*. Aşa că mă afund în mirifica mea lume

interioară. Prima pe lista de obiective tonistice, moara de măcinat gânduri, că s-a băgat marfă o-ho-ho, grupa supra-ponderală!

Șezi blând la locul tău, că n-o să încep de la facerea Romei. Ți-am servit un rezumat atotcuprinzător nu cu multe pagini în urmă și crede-mă, nu-i de colea să te scremi întru producția de asemenea giuvaiericale. Uită-te și tu la scoicile producătoare de perle, cât se chinuie pentru o biată sferă de sidef.

Cred că bat puțin câmpii din cauză că mă bate și pe mine soarele ăsta nimicitor în cap, mda.

Hai Toni, concentrează-te, știm că poți!

* * * * *

Nu înțeleg prea bine ce rol joacă Leon Guzunov în toată povestea… ba pardon! în toată piesa asta de teatru. Adică bine, omul a făcut pe maestrul de ceremonii, sigur. Dar ce personaj anume joacă în cadrul general? Să fie el creierul din spatele operațiunii…

Costeluș, este că nenea Toni n-a dat și el un nume la afacerea aici absentă, ca să faciliteze înțelegerea? Adică, știi tu, gen "Afacerea Dreyfus", "Marea Tombolă de Crăciun", "Jaful secolului", "Superteleeurobingo cu premii de în țepe ne-ai", "Lovitură de la unșpe metri" etc. Păi ia hai să băgăm ("tu și cu mineee, ne *simtem* bineee") un *furtun de creiere*. Avem așadar pe de o parte "Pila lui Karpen", iar pe de altă parte "Sfinxul din Bucegi". Cum ai spus? "Pila care sfinxuiește"? Îhm, nu zici nasoale, dar mă jenează un pic icsuieștele ăla. Alte propuneri, stimați cititori? "Pila și Sfinxul"? Da, nu-i rău, sună ca numele unui tablou de Magritte. Se mai anunță cineva? Nu? Că eu aș propune "Sfinxul pilit". Rămâne? Mulțumesc, sunteți niște bucăți una și unul, cu gusturi fine și…

Am cam luat-o iar pe ulei, *n'est-ce pas*? Ba SPA, tocmai de-aia!

Cred că nu doar soarele-i de vină, ci și sângele care-mi bălțește printre neuroni. Ce-aveam eu capul mare până acum, dar să vezi de-acum ce falie o să se caște între mine și restul muritorilor! Va trebui să-mi angajez vreo două-trei ajutoare să mă ajute la deplasări. Pe care, în bună tradiție românească, i-aș putea numi Căpari. Cum ar suna "Căparul Vasile și Căparul Ștefan sunt chemați de urgență la Toni, că vrea să iasă la un fotbal cu băieții", hm? Caștoc, mie-mi zici?

Hai, Toni, fii... marș!... e a lu'… nost'...

* * * * *

Băi, ce naibii sunt semnele astea * * * * *? Cum închid nițel ochii să-mi încordez psihicul, pac! pac! pac! Ia plătește niște atenție… ești gata, sau te iau cu lopata?

* * * * *

Smardoi.

Asta e Leon Guzunov. Un smardoi cu puroi. Un purulent corpolent.

Ah, dacă mi-ar încăpea în labe măcar zece minute! Ba nu, nu, m-aș mulțumi și cu un singur minut. Șaizeci de secunde mari și late. Ce feerie de culori, prieteni! Ce sărbătoare a durerii! Ce orgie a groazei! Leon, Leon...

- M-ai strigat, bronzatule? se aude vocea pomenitului rotunjind cuvintele în rusă, dar cu accente ucrainene la fel de aiurea împrăștiate.

S-a deschis o fereastră un metru mai jos de căpățâna mea. Adică na, zic eu de fereastră, dar în fapt e o chestie din sticlă, de doi pe doi metri, care oscilează pe verticală în jurul unui ax central, în așa fel încât atunci când o jumătate a pătratului intră înăuntru, cealaltă jumătate iese în afară. Leon Guzunov e îmbrăcat în treningul lui cel cărămiziu, are un trabuc fumat pe trei sferturi înfipt în bot, iar într-o mână ține un pahar măroc, plin cu un lichid alburiu (White Russian?). Paharul se îmbrobonează instantaneu când e lovit de aerul fierbinte de afară, semn că e rece și e dotat cu gheață din belșug. Urmăresc cu privirea lacomă două picături de apă care și-au făcut pârtie și s-au luat la întrecere pentru trofeul "Cine ajunge prima la fundul paharului, mai primește o moleculă de hidrogen". Cursa e pasionantă și m-aș linge pe buze, dacă nu mi-ar fi de-a dreptul imposibil depedeve fizic.

Strănepotul lui Beria îmi ghicește direcția privirilor. Ridică paharul spre mine și face să clincăne cuburile de gheață din el. O, ce muzică divină!

- Un cub de gheață dacă ți-aș da de aici, ai zice că l-ai prins pe Bărbos de poala hainei, este tipule?

"Un cub? Ha-ha-ha! Cu un sfert, ba nu!, cu o șeptime de cub de gheață aș face pe OZN-ul, glumețule! Și te-aș îndesa cu tot cu trabuc în paharul pe care-l ții în mână".

Sigur, îi spun toate cele de mai sus, dar și toate cele ce urmează numai din undele psi, așa că dialogul nostru nu-i tocmai exemplu de manual de conversație.

- Din păcate pentru tine, va trebui să te mulțumești numai cu ce-ți oferă soarele. Și cu înălțimea de 750 de metri până la sol pe care etajul 151 din Burj Khalifa ți-o pune la dispoziție.

"Poloboc de untură, doar nu te auto-sugestionezi că tu și cu mine n-o să ne mai încrucișăm niciodată cărările prin cătunul ăsta numit Terra, nu? De acord, perspectivele nu sunt deloc strălucite în ceea ce mă privește, dar… A spus Burj Khalifa, Unsuroșenia-Sa? Adicătelea Dubai? Ai, ia, iai!"

- Nu-ți zic de înălțime degeaba, tipule. Pentru că din două una: ori te termină soarele, ori gravitația. Dacă faci un efort să te uiți la frânghia care te ține legat, o să observi o parte mai subțiată cam cu un metru deasupra tălpilor.

"În afară de soarele cel mai ucigător și de cea mai înaltă clădire din lume, să-nnebunesc dacă înțeleg efortul de mă transborda în Dubai, băi Leoane. Nu te superi că te iau așa, la per tu, coane cu coarne, nu? Te superi? Mi se rupe. La propriu, după câte zici chiar tu. Fiindcă puteai să-mi faci de petrecanie foarte bine și la poalele Alpilor, Leoane, Leoane. Și spune, cornule, cornosule, borțosule, a fost ideea ta proprie și personală, sau jonglezi la rândul tău cu mingile pe care ți le ridică în aer pești mai mari decât tine?"

- Am lucrat-o puțin, înainte să ți-o oferim pe post de pripon. Și la cât s-a subțiat până acum, eu zic că e cu ghici, tipule. Că nu doar pe tine te roade soarele deșertului.

"Teatrul ăla ieftin pe care ni l-ai servit în loc de masă de prânz avea la bază un scenariu prost ca noaptea, Leoane. Și pentru cine era reprezentația, Încornorate? Pentru delegația română, sigur nu. Dacă realizatorul peliculei de mare succes a fost atât de imbecil încât să lase sunetul original, înseamnă că nici nu te-ai așteptat să apară românașii mei pe interval. Și atunci, pentru ce ochi erau pregătirile cele non-artistice, o, tu, frunte apăsată de greutatea unor coarne atât de rămuroase? Pentru mine? Pentru cele patru grupuscule prezente?"

- Îmi pare teribil de rău că trebuie să plec și n-am cum să rămân la spectacolul care vei fi, tipule. Dar sunt sigur că voi afla mâine de la știri

totul, cu lux de amănunte.

"Și de ce ai întrerupt filmul așa de repede, Încornorate? Eram al dracului de curios să văd cum Scobitorul - apropo, să-mi dai un mail cu datele de contact ale persoanei care a generat titulatura asta, că s-a ivit un post liber în Comitetul Nobel - pune la treabă pila lui Karpen și iradiază Sfinxul din Bucegi".

- Deci asta a fost, tipule. Eu zic că în final ești un norocos. Rămâi totuși cu niște lucruri frumoase la care să te gândești până crăpi. Adio, Toni Bega!

Își golește dintr-o dată paharul și închide geamul.

* * * * *

Convoc de urgență o conferință internațională la cel mai înalt nivel. Păi, 750 de metri, vericule, știi că nu mă joc cu vorbele decât în scris. Participă, în ordine alfabetică, domnii Toni Bega, Jürgen Klisman și Mathias Mongenast. Atmosfera e destul de tensionată. Cam ca la întâlnirile israelo - palestiniene. Sau ca la un meci de cupă Dinamo - Steaua jucat în Giulești.

- Domnilor, ia cuvântul dl Toni Bega, situația este cât se poate de maro și prezintă în plus dungi albastre. Am fost deconspiraţi. Misiunea noastră este compromisă.

- Domnule… mă scuzați, nu v-am reținut numele - intervine dl Jürgen Klisman.

- Bega. Toni Bega.

- Așa. Deci, domnule Bega Toni Bega, nu vi se pare că altele ar fi urgențele în momentul de față? Adică sigur, misiuni, dungi albastre și toate cele, dar deocamdată ne dăm duhul aici, domnule! Ne ucide soarele ăsta ca pe niște șobolani!

- Ca să nu mai zicem de frânghia aceea plesnită puțin mai sus de perechea de Bally pe care ați împrumutat-o din garderoba mea personală, intervine dl Mathias Mongenast. Care, dacă am înțeles corect, poate să se rupă în orice moment.

- Auziți, vă rog eu frumos, nici nu vreau să încep să mă gândesc la tâmpenia aia cu garderoba. Simt că o să-mi pleznească mie o venă și terminăm aici și acum, îi dă replica iritat dl Klisman.

- Poftim? se miră dl Mongenast. Dar ce am făcut, dragul meu domn? Cu ce am greșit?

- Mai întâi că nu sunt dragul dumneavoastră nici dacă ar fi ca noi doi să rămânem pe o insulă pustie în calitate de unici supraviețuitori ai omenirii. Apoi, cum ce ați greșit? Păi, dacă nu dădeați iama în magazinele de hotel, poate aveam o șansă. Nu ne recunoștea rusul ăla sadic. E clar că…

- Hai nu, pe bune? îi taie atuul dl Mongenast cu un *jocker*. Adică dumneavoastră sunteți de părere că haina face pe om, nu fapta? Că din câte îmi amintesc, exact domnia voastră i-a îmbârligat gagica rusului. Și nu oricum, ci într-un loc semi-public.

- Și nu oricum, ci chiar cu bis, zâmbește pe sub mustața-i clarkgableiană Jürgen Klisman.

- V-ați gândit că poate rusul v-a văzut cum îi orgasmați proprietatea? Și că exact aceasta este cauza pentru care ne-am trezit în această situație imposibilă?

- Domnilor, ia cuvântul în plen dl Toni Bega, nu are rost să facem trafic cu ipoteze. Piața e foarte jos acum, nu am face decât să o coborâm și mai mult dacă aruncăm în ea cu acțiuni speculative. Vă propun să ne concentrăm numai pe chestiuni concrete.

- Vă ascultăm, domnule Bega Toni Bega, afirmă dl Klisman, în deplin acord cu dl Mongenast.

- Mai întâi de toate, aș vrea să recapi…

- O, dar vă rugăm! Ba chiar insistăm: NU! izbucnesc d-nii Klisman și Mongenast într-un glas. Stăm foarte prost cu timpul și nici momentul nu-i cel mai propice disertațiilor, ați uitat? continuă dl Mongenast.

- Bine, dar… încearcă dl Bega.

- Nimic! i-o retează dl Klisman. Vă spun eu în două cuvinte: ați fost parașutat în Elveția, pe urmele pilei Karpen și a Sfinxului din Bucegi cu câteva zile în urmă. Acum suntem cu toții în Dubai, atârnați ca liliecii în vârful clădirii Burj Khalifa, în plin soare, cu o frânghie care stă să se rupă.

- Dacă se va inventa vreodată un coeficient al prescurtării, ar trebui să vă poarte numele, d-le Klisman. Pe o scară de la 1 la 10, aș zice că rezumatul dumneavoastră a fost de 8 jürgeni.

- Mulţumesc, am notat propunerea dumneavoastră, va fi înaintată forurilor concupiscente. Spuneaţi, d-le Bega Toni Bega, de chestiuni concrete. Să le auzim!

- O să o iau pe puncte, şcolăreşte. Unu: dacă am fost deconspiraţi de Leon Guzunov, sau dacă cineva i-a deconspirat rusului adevărata mea identitate, rezultă că am eşuat absolut lamentabil în misiunea încredinţată la Bucureşti. Lipsa oricărei legături dintre mine şi România era una din condiţiile pentru a reuşi în obiectivul de a recupera pila Karpen, de a lămuri misterul dispariţiei Sfinxului din Bucegi şi de a înţelege legătura dintre cele două evenimente. Doi: aşa-zisa licitaţie organizată la Dolder Grand de Leon Guzunov a fost un bluf. Dar un bluf care a fost plătit cu sec, cu o sumă cuprinsă între minimum 10 milioane de parai (de la mine şi de la delegaţia română) şi maximum 30 milioane, dacă şi restul participanţilor au plătit aceeaşi "taxă de participare". Trei: Leon Guzunov, din gelozie - dacă i s-au povestit, sau şi mai rău, a surprins el însuşi scenele erotomantice dintre mine şi Maşa - la comandă, sau pentru a face un serviciu cuiva, a hotărât lichidarea mea.

- Patru, continuă dl Klisman: dacă Leon Guzunov ştie că sub chipul lui Jürgen Klisman se ascunde Toni Bega, înseamnă că are acces la nişte informaţii extrem de confidenţiale de la Bucureşti.

- Cinci, zice dl Mongenast: de tot ce ni se întâmplă nu este deloc străin Cvartetul Fantasie.

- Oh, Fantasie! zâmbeşte larg dl Klisman, cu nişte luminiţe jucăuşe în priviri. Dar apoi se încruntă brusc: de ce spuneţi asta, d-le Mongenast?

- Simplu, îi răspunde acesta: de când au apărut cele patru zâne în peisaj, totul a luat-o razna! A fost furat Audi-ul, domnu' Nelu şi-a schimbat cu 180 de grade atitudinea, am fost răpiţi şi ni s-a semnat condamnarea la moarte.

Se lasă o linişte grea, netulburată de nici măcar o adiere de vânt, cât de mică. Are dreptate pe undeva Mathias Mongenast, de la Cvartetul Fantasie au început belelele. Cum a spus Leon Guzunov? "Rămâi totuşi cu nişte lucruri frumoase la care să te gândeşti până crăpi". Sigur că putea la fel de bine să se refere la parafarea tratatului româno-rus de la Duschen Duschen, dacă era la curent cu actele şi faptele erotice ale Maşei sale. Dar nu putem exclude nici varianta că se gândea la cele patru graţii, într-adevăr.

- Bun, rupe tăcerea dl Toni Bega, cu sau fără vrăjile Cvartetului Fantasie, suntem în situația pe care o resimțim cu toții. O să încercăm să descâlcim mai târziu misterele universului fantasian. Deocamdată, are cineva la concret vreo idee despre cum am putea să scăpăm cu viață?

- Greu, foarte greu, d-le Bega Toni Bega, măcar mâinile dacă le-am avea libere. Dar am impresia că sunt legate pe lângă corp. Puteți să încercați să studiați puțin legăturile?

- Nu-i nevoie, le-am studiat eu, intervine dl Mongenast. Frânghia care ne ține legați este înfășurată de câteva ori în jurul gleznelor și din ce am văzut, sunt practicate cel puțin patru noduri zdravene acolo. Apoi înfășoară strâns picioarele și urcă până la mâini, care sunt prinse într-un fel de laț la spate, iar de acolo frânghia înconjoară de câteva ori trunchiul și se oprește la o palmă de umeri, unde se găsesc niște noduri de toată frumusețea. Am numărat pe puțin zece.

- E strânsă foarte bine frânghia, pot să vă confirm, zice dl Bega. Am încercat în repetate rânduri să-mi mișc degetele de la mâini, dar nu le simt.

- Și presupun că este exclus să încercăm să stăm în echer, nu? întreabă dl Klisman.

- La ce ne-ar folosi? se interesează dl Mongenast.

- Mă gândeam că dacă tot nu există un căluș în gură și aceasta poate fi folosită, să încercăm să punem dinții la treabă. Suntem foarte aproape de peretele de sticlă, dacă reușim să stăm în echer și să facem apoi cumva să ne sprijinim de geam, ne-am putea încerca talentele de rontăitori la frânghie.

- Genial! face dl Mongenast. Ba, cu puțin efort am putea chiar să ne ridicăm în frânghie doar cu gura.

Amândouă ideile sunt la fel de utile precum o scobitoare pe care te gândești să o folosești ca desfăcător de conserve. Dar tot nu avem altceva mai bun de făcut, nu?

Cinci minute mai târziu, rezultatele sunt notabile. În sensul că ți le notez chiar aici:

a. frânghia de care atârn s-a mai lăsat puțin, deci manevrele mele disperate trebuie că au mai subțiat-o nițel la punctul critic;

b. am tras un cap în geam care m-a făcut K.O.

* * * * *

Valul mă izbește cu forță, în timp ce zbiară ca o orchestră de balene ucigașe. Noroc că l-am văzut venind de departe și m-am pregătit pentru impact, că altfel m-ar fi rupt în bucăți. Mă lupt cu o furtună cumplită de… n-am nici o idee, am pierdut complet socoteala timpului. Poate o zi, poate două, poate nouă. Eram în largul coastelor hawaiiene, plecasem la pescuit dintr-un mic port din O'ahu aflat în apropiere de Turtle Bay, cu o barcă ușoară, echipată cu motor. Și trebuie că m-a lovit un ciclon stârnit de bătaia aripilor unui fluture ieșit din cocon în Kurile. Foarte brusc, foarte violent și fără să-mi lase nici o portiță de scăpare. N-am avut de ales, a trebuit să mă las în voia sorții. Singura mea grijă a fost să pun mereu barca pe val, cu unica vâslă disponibilă. A, da: și să nu adorm de epuizare. Aș putea fi oriunde acum: pe lângă Kamtchatka ori Japonia, pe lângă Australia ori Papua Noua Guinee. Sau, cine știe, poate mă reped ca un turbat în coasta americană. Un singur lucru e cert: n-am văzut atâta apă de când Mamina m-a făcut. Și nu zic doar de cea care fierbe și se zvârcolește sub tălpile mele, nu. "Plouă cu găleata" e o vorbă mult prea palidă să descrie puhoiul de apă care cade din ceruri. E plictis mare în Olimp dacă Zeus a renunțat la fulgere și azvârle cu cisternele de apă în pământeni. Singura dată când am îndrăznit să ridic privirea către ceruri, șuvoaiele care cădeau pe mine au fost cât pe ce să-mi scoată ochii. Altfel, m-am obișnuit cu pumnii pe care-i încasez de la ploaie prin toate părțile. Deși cred că sunt vânăt din cap până-n picioare. Doamne-Dumnezeule, de unde a apărut peretele ăla de apă și de ce barca se duce croită în pântecele lui? Într-o parte, într-o parte, într-o…

* * * * *

- … parte! Încă puțin, încă puțin! Bun așa, ține-l drept acum, mă duc după el.

Nu pot să deschid ochii decât câțiva milimetri, fiindcă pleoapele îmi sunt parcă lipite cu ceară. Și nici nu reușesc să focalizez prea bine, văd tot felul de pete roșii, verzi și galbene. Iar când îmi reușește o poză mișcată, din care se pot distinge totuși niște detalii, mi-e de-a dreptul ciudă pentru efortul depus.

Funcționez tot pe post de glob pentru bradul din beton, oțel și sticlă care este Burj Khalifa.

Vocea pe care am auzit-o îi aparţine cuiva aflat în uşa deschisă a unui elicopter care staţionează în dreptul meu. Iar Zarathustra a grăit în germană, da.

Se petrece următoarea schemă: persoana din elicopter se catapultează spre mine şi îşi încolăceşte mâinile şi picioarele în jurul meu. Concomitent, frânghia de care am atârnat până acum se rupe. Ne prăbuşim amândoi în gol.

Elicopterul se îndepărtează de Burj Khalifa şi începe să urce. Sunt exact ca un bolovan, nu se poate conta pe mine decât pentru a-mi aduce contribuţia la mărimea craterului pe care o să-l producem la impactul cu pământul. Fac două rugăciuni simultan: una cu socotelile finale, iar cealaltă cu speranţa că poate, totuşi, există un plan.

Persoana atârnată de mine îmi verifică legăturile de la picioare. Şi cred că i-a dat cu plus, pentru că nu trece mult timp şi mişcarea de cădere încetează, după o smucitură uşoară. Aproape imediat încep să fiu tras în sus, spre maşina zburătoare, cu viteză constantă. Ce zici, m-au agăţat într-un troliu, să mă folosească pe post de ghiulea pentru demolări? Ori poate e vorba pur şi simplu de un pescuit de rechini din elicopter, iar oamenii au nevoie de niscaiva momeală premium. Ce ne-ce, treaba e că de la un moment dat, mă simt brusc mai uşor. Câteva clipe mai târziu, la vreo 100 de metri sub mine, se desface o parașută. O urmăresc cu privirea tulbure până dispare din raza mea vizuală.

Urc încet, dar implacabil, spre bondarul cu elice. Îmi pare rău că nu sunt într-o formă prea bună. N-am fost niciodată în Dubai şi din frânturile de imagini care îmi trec prin faţa ochilor deduc că în alte condiţii spectacolul ar fi fost interesant.

Simt nişte mâini care mă înşfacă, mai întâi de picioare, apoi de braţe. Sunt tras în elicopter şi depus pe podeaua acestuia, cu faţa în sus.

Dacă nu-i un nou coşmar toată chestia, atunci înseamnă că sunt chiar Nina, Rita, Tina şi Zita cele care mă înconjoară. Cvartetul Fantasie în păr. Şi în priviri îngrijorat-compătimitoare, da.

* * * * *

Nu am decât nişte secvenţe aritmice pe post de amintiri după momentul salvării. Elicopter. Aeroport. Avion. Alt aeroport. Cameră, dar nu de spital,

pentru că în afară de cele patru cvartiste, n-am văzut pe nimeni altcineva.

Fetele îmi dau să beau apă. Cu paiul, să nu mi se facă rău. Apa e amestecată cu tot felul de chestii, cred, fiindcă are un gust senzațional. Îmi trece de câteva ori prin devlă ideea că zeițele îmi dau de fapt ambră. Dar poate îmi este mie foarte sete. Între reprizele de adăpat cad într-un fel de leșin greu și vâscos.

Prin unele părți ale corpului sunt carne vie. Cele patru amazoane mă ung cu tot felul de uleiuri și alifii și îmi împachetează în fașe zonele afectate. Încep să semăn cu o zebră.

N-am putut să scot nici măcar un "*danke*". Simțeam cuvintele pe laringe, dar buzele și limba refuzau să-mi dea ascultare. Îmi ieșea doar un fel de gâjâit din gât. Așa că am renunțat să mai insist în ceea ce privește vorbitul.

Urechile îmi funcționează însă perfect. Și fetele îmi povestesc, cu rândul și în mai multe rânduri, cele întâmplate. Înainte să tai vițelul cel gras și pentru tine, o întrebare: știi cât am stat în undiță, pe Burj Khalifa? 5 zile și 5 nopți, vericule! Deci acum mă înțelegi de ce-ți scriu atât de șoptit, da? Bun, uite ce s-a întâmplat după ce filmul introductiv al lui Leon Guzunov s-a întrerupt:

La câteva secunde după ce s-a făcut beznă deplină în "Grand Salon", s-a auzit un fâsâit, a început să miroasă a ceva ciudat și apoi toată lumea s-a prăbușit într-un somn adânc. Când s-a dat deșteptarea, după mai bine de o oră, sala era în continuare în beznă. S-au pornit strigăte și vociferări în tot felul de limbi, s-au aprins niște brichete și s-au constatat câteva lucruri. Mai întâi fetele din Cvartetul Fantasie au observat că dispărusem din mijlocul lor. Mai apoi, toată lumea a băgat de seamă că Leon Guzunov, Mașa și cutia cu bănetul pentru licitație se făcuseră nevăzuți. După aceea, că tuturor celor prezenți li se umflaseră telefoanele mobile. Și nu în ultimul rând, că unica ușă de acces în sală era încuiată. Noroc de căruciorul de bagaje pe care își făcuseră o intrare atât de spectaculoasă Marea Doamnă și Marele Comandor de Malta, cică. Fiindcă a fost folosit pe post de berbece ca să fie spartă ușa. S-a stârnit vrie mare în Dolder Grand când din Marele Salon de Protocol și Alte Chestii Bengoase au ieșit 17 cetățeni și cetățene aflați în pragul unor crize serioase de nervi. Iar cele patru grupuri de bărbați prezenți la întâlnire - care pasămite erau niște investitori din USA, UK, Canada și Franța - cereau sus și tare să fie despăgubiți inclusiv pentru taxa de participare de

10.000 de franci elvețieni pe care o plătiseră pentru a li se prezenta o concesiune foarte interesantă de câmpuri de metale neferoase din Rusia.

* * * * *

Zece! Mii!! De!!! Franci!!!! Elvețieni!!!!!

* * * * *

Pentru a-mi da de urmă, Cvartetul Fantasie a apelat la Papa Hans, în calitatea lui de om și persoană care dispune de cunoștințe multilateral extinse în diverse organisme, întreprinderi, congregații și țări. Chiar și așa, a avut nevoie de cinci zile ca să afle unde se găsește Leon Guzunov. Fetele s-au urcat în primul avion și au tuns-o în direcția Dubai. Ca să le facă o surpriză, Papa Hans le rezervase o cameră la Armani Hotel, aflat în Burj Khalifa. Pe aeroportul din Dubai au avut de ales între Rolls-Royce și elicopter pentru deplasarea până la hotel. Au ales elicopterul, una dintre ele m-a văzut făcând pe mortul în păpușoi și restul e istorie.

* * * * *

Timpul trece fără să mă salute. N-am idee dacă e dimineață, seară ori noapte. Sau de câte zile mă aflu în locul ăsta, îngrijit de cele patru nimfe. Zac în pat ca o legumă și primesc recunoscător tot ceea ce mi se oferă.

* * * * *

Se prezintă toate patru. Sunt frumoase și în civil, să știi. Au adus și un lighenaș. Vor să-mi facă toaleta?

Mai întâi mă despachetează din feși. Dinspre picioare înspre cap. Gânguresc fericite, de unde pot să deduc că e de bine. Dar ciripitul se curmă brusc când îmi despăturesc fața din cârpe. Tresar toate patru, ca la comandă.

- Jürgen, ce s-a întâmplat cu fața ta? mă întreabă una din ele.

Cum n-am mai vorbit de Ț zile, încep cu niște vocalize pe care le-am auzit când eram copil de la un vecin care presta în calitate de bariton la Opera din Timișoara: "mi-miiiii, prrrrr-uuuu-prrrrr-uuuuu-neeeee, mi-miiiii, sssst-sssst-sssst-trrrrruuuu-gggguuu-reee, mi-miiiii". Nu prea e vocea mea, te anunț. E palidă și dă rateuri.

- Ce... hm... este... hm... cu... hm... fața... hm... mea?

Una dintre fătuci mă aprovizionează la moment cu o oglinjoară pe care o despăturește dintr-o cutie cu capac. Arunc o privire și mă edific atât de magnific, încât mă confund pentru o clipă cu Colosseumul din Roma.

Din rotundul cel reflectorizant mă privește un maglavais, un melanj horror între masca lui Jürgen Klisman și fața lui Toni B. Dar știi cât de nasol, frățicule? Dacă m-ar fi văzut în momentul acela vreun agent de la Hollywood, m-ar fi tocmit pe loc pentru rolul principal din "Frumosul și Bestiarul", îți spun! Nasul se prezintă ca o acuplare nereușită între doi hamsteri, bărbia cea despicată s-a crăcănat atât de bine, încât acum dispun de trei bucăți de forme și dimensiuni variabile, ochii îmi arată ca turnurile Petronas (cu tot cu *skybridge*-ul aferent, da), fruntea zici că e un poligon de încercări pentru *monster-trucks*, iar capul reproduce în 3D un relief de natură carstică. Plus că tot peisajul este condimentat cu o barbă de o săptămână și cu bucăți mai mari sau mai mici de piele artificială care atârnă duios pe ici, pe colo, prin punctele esențiale.

- Incredibil... hm... soarele... hm... de Dubai. Jur că nu mai calc prin vreun deșert în viața mea.

Se apropie toate patru și pun mână de la mână să îndepărteze deșeurile klismaniene și să redea lumii chipul cel strașnic al lui mândel. Te anunț că îmi crește stima (oricum deosebită) pentru femei până la tavan. Cum or îndura ele treaba aia cu depilatul cel puțin o dată pe lună, mă depășește totalmente. Dar sunt bărbat, ce mama dracului! Nu scot nici un sunet.

Leșin doar puțin.

* * * * *

Când revin acasă de pe Marile Câmpii ale lui Manitou, e întuneric beznă și e frig. Iar relația dintre mine și patul cel confortabil în care-mi lingeam rănile provocate prin stăruința lui Leon Guzunov? *Kaput, finito, over*! Acum stau întins direct pe o pardoseală care, dacă nu-i făcută din piatră, atunci musai trebuie că-i dintr-o rudă foarte apropiată a acesteia.

Îmi pipăi puțin fizicul, să văd dacă inventarul e în regulă. Este! Am niște zgaibe pe față și pe mâini, dar în rest, totul pare să fie ocheanu'. Din ce resimt sub burice, aș zice că-s tot în costumul lui Mathias Mongenast, pe care apoi l-a purtat Jürgen Klisman și deloc în cele din urmă, Toni B., deși

în patul ăla fain parcă îmi amintesc că amazoanele mă ţinuseră la corpul gol.

Ceva chestii rămase prin poznare, care s-ar dovedi folositoare în această împrejurare? Pachetul de cărţi măsluite. Bun! Bricheta cu săgeţi soporifice. Bun-bun! Niscaiva bancnote. Bleah!

Oh, şi prins de curea, în teaca lui de piele, ghici peste cine dau, vericule? Elvegigianul însuşi! Voi ăştia, care sunteţi la a doua sau chiar a treia întâlnire cu viaţa şi opera lui Toni B., explicaţi-le noilor noştri prieteni cum elvegigianul este un briceag elveţian care a fost supus la un tuning sălbatic de către nea Gigi, astfel încât pe lângă funcţiile comune (găletuşă şi lopăţică pentru nisip, corn de vânătoare, ukulele sau friteuză fără ulei), dânsul i-a adaptat şi unele ce nici cu mintea nu poţi să duci (toate cele 32 de volume din Encyclopaedia Britannica, rachetă de tenis, submarin nuclear, un echipament complet de ski şi tot felul de alte lucruri care-ţi pot fi trebuincioase în anumite ocazii). Gata, îi dau bătaie cu acţiunea? Giugiuc!

Fac pe cocostârcul. Dar nu întreprind mai mult de trei paşi într-o direcţie oarecare, că mă împiedic de ceva pe jos.

- Ce 'aci, 'ă'icu? Un' te bă'aşi în 'aţă? mormăie o voce din care decriptez nişte accente extrem de familiare.

- Nea Gigi?

Vocea îmi sună foarte ciudat. Ori laringele a stat prea mult pe banca de rezerve, ori fetele-fantasietele mi l-au prelucrat cu ceva şmirghel.

- Da, copilaş, chiar nen-to Gigi e colea. Dar hai să durmim acu'.

- Gigi, cu cine vorbeşti? aud de undeva din partea stângă vocea mătuşă-mii Mitza.

- Tanti Mitzo! Ce faceţi aici, unde suntem?

Frăţicule, intru la idei în mare viteză, îţi spun! Am o voce cu platfus, de tânăr puber care schimbă regiştrii cum îşi schimbă pitulicea partenerii de împerechere. Duc o mână cercetătoare în zona cuibarului, să mă asigur că totul e în regulă acolo jos. Primesc asigurări că da, cofrajul e populat corespunzător.

- Dar tu cine eşti, băieţaş? Şi de unde ştii cum ne cheamă? mă întreabă de colo valoroasa mea mătuşă.

- Nu trage, tanti Mitzo, sunt eu, nepoţică.

- Toni? face ea neîncrezătoare. Haide domnule, ce sunt glumele astea de cabană? Gigi, ia scularea, că se îmbulinează chestiunea. Şi fă lumină, să ne-nţelegem om cu persoană.

Apelatul bodogăneşte ceva cu viaţa de "câine mandalez" (maidanez, pentru nevorbitorii de gigeză), fojgăie, trânteşte nişte chestii, fojgăie din nou, după care aprinde nelipsita-i lanternă-stilou de care nu se desparte nici când face băi de alge la Marea Neagră, în concediul de vară pe litoralul românesc. E japoneză veritabilă, i-a făcut-o cadou pe vremea lui Ceaşcă "un japorez care veni în vizită de lucru' din Cureaua de Nord, tăticu'".

Fascicolul luminos o dată stârnit şi plimbat de colo-colo până să se fixeze asupra lui măndel, degajează din neguri anumite trebi pe care mă învrednicesc să ţi le expum. Chiar acun! Decorul în care m-am întrupat arată ca o pivniţă sadea. Mi-o comunică atât cele două ferestre înguste şi zăbrelite aflate la nici o palmă distanţă de tavan, cât şi zidurile de cărămidă coşcovită care ne înconjoară din cinci părţi simultan. Fiindcă da, desenată în plan, aşa ar arăta schema locului, sub formă de pentagon. Pe latura din fund, sub cele două ferestre pe care ţi le-am introdus, se află un fel de capră din lemn, folosită pe post de suport pentru tot felul de borcane, cutii, pungi, sticloanţe, săculeţi etc. Tot materialul cu pricina a fost însă depozitat sub construcţia de lemn, iar pe aceasta şi-a amenajat un soi de culcuş scumpa mea mătuşă, tanti Mitza. Cam la vreo trei metri depărtare de locul respectiv, direct pe dalele din granit din care-i făcută duşumeaua, sunt împrăştiaţi câţiva saci de rafie sub forma unei saltele de dormit. Din acest sălaş l-am deranjat pe nea Gigi din somnu-i cel de foarte, eu venind din direcţia unghiului ascuţit pentagonez.

După ce se benoclează îndeajuns şi corespunzător la fizicul meu drag lor şi avantajos mie, tanti Mitza şi nea Gigi se prăvălesc asupra mea să-şi exprime oareşce sentimente care le prisoseau.

O dată ce "fluviile la sentiment" (nea Gigi dixit) s-au zăgăzuit, ne aşternem să depănăm poveşti, că avem de dat material, o-ho-ho!, la toate cartierele mai importante. Dar prima dată în *playlist* vine asta:

- Gigi, mai avem bulion, sau l-ai consumat pe tot?

- Mai sunt vreo doo sticle, Mitzo. Da' de ce, te luă cu îngreţoşală?

- Lasă, că o să vezi pentru ce-mi trebuie. Tu pune mai bine mâna şi ajută o femeie neajutorată.

- De-ar fi toate femeile la fel de nea Jutorate ca tine, Mitzo, păi s-ar alege prafu' de neamu' bărbatoresc. Poftim, găsii la sticlă de bere, ți-ajunge?

- Vedem imediat. Ia Chico, dă zeama asta de pătlăgică pe gât, că urechile mele, până la cei 70 de ani ale lor, n-au auzit vreodată glas mai fermecat ca al tău.

Dau din colţ în colţ. Roșiile nu-mi plac decât vii. Fierte sau ketchupate - *horribile dictu*! - mi se par de un *yuck*! depășit în oribilitate doar de ceapa fiartă.

- Tanti Mitzo, știi că nu pot să sufăr…

Înșfac butelca, smulg celofanul care îi învelește gâtul și trag două înghiţituri zdravene din licoare. Nimic nu e mai convingător ca demonstraţiile *live* că ai nevoie de ceva, am învăţat-o cu toţii de la canalele de *teleshopping*. Iar vocea pe care o trambalez în prezent prin spațiu, pur și simplu mă bagă-n boală.

Tanti Mitza cunoaște meserie, nu glumă! N-am ras decât vreo jumătate de unguent "tomnatic" (roșiilor li se mai zice și tomnate, susține nea Gigi) și mi-am dres vocea doar de 2-3 ori, că încep deja să leg vocale de consoane cu liantul unic și irepetabil al vocii mele originale. Ling și restul de suc care-i oferă consistența caracteristică sângeroasei de Maria, apoi mă declar apt să-mi exersez arta conversației. Ne-am așezat cu toţii turcește pe patul improvizat al lui nea Gigi.

- Ce-i locul ăsta, oameni buni și mai ales unde se află el? dau cep dialogului.

- Dacă îţi sunt și ochii înfundaţi, Chico, să știi că am leac și pentru ei, mă împunge amabilă ca întotdeauna draga mea de mătușică.

- Văd că e o pivniță, tanti Mitzo, dar unde anume e plasată ea, e mai greu de văzut. Chiar și cu o doză pentru campioni din leacurile dumitale minune.

- Tăticu, mai mult nu prea știm nici noi. Adică ne trezirăm aici…

- …dintr-o dată. Eram în Elveția, la un turneu de table pentru seniori…

- …într-un hotel din Țuric, frumos ca o icuană și mă antrenam cu Mitza pentru meciuri și ne duseră într-o sală mare, unde la moment se stinsă lumina, se puse un film și p-ormă se loă corentu' de tot…

- …dar mai înainte au dat cu prafuri sau ceva substanţe, că ne-au adormit ca pe prunci…

- …şi când ne trezirăm, tăticu, al dracu' să fiu dacă te minţăsc, da' o balenă de om şi cu o jună primă dispărură cu marafeţii noştri…

- …nu ai noştri, ai României, că eram cu doi băieţi tineri care au fost trimişi cu altă treabă acolo cu mulţi bani…

- …şi era acolo-şa şi patru fete frumoase foc care semăna ca doo picături de apă mirenală care plângea că le dispăruseră şi lor nu ştiu ce…

- …şi care ne-au făcut mai pe seară o vizită în camera noastră de la hotel şi apoi cum-necum, din camera de hotel, ne-am trezit în pivniţa asta…

- …care habar n-avem care e treaba, vine câte unu' şi ne aduce potol şi ne duce să ne facem trebile de două ori pe zi.

E mult mai clară treaba decât o bucată de sticlă preţioasă de la casa Swarovski, este? Bun, cu toate acestea, e nevoie să smulg nişte material suplimentar de la tanti Mitza şi nea Gigi, ca fresca să fie vie şi mozaicul complet. Uite, o să dau cu băţul mai gios, cu subiect şi predicat, că peste ani şi ani Toni B. se va studia în şcoală (cu lupa) şi micuţii vor avea nevoie de puţin ajutor în redactarea unor eseuri de răsunet.

Cu ceva zile în urmă, tanti Mitza primise un telefon de la Asociaţia Foştilor Din Personalul Diplomatic - o organizaţie teribil de influentă, de care poate va mai veni vorba pe îndelete cândva - a cărei Vicepreşedinte al Secţiei Jocuri şi Cursuri dânsa este, prin care era anunţată că la Zürich se organiza sub înaltul patronaj al FRIZA (Federaţia Regală Internaţională de Zaruri - Asociaţie) un turneu de table pentru seniori. Şi că ea era propunerea României pentru participarea la respectivul turneu. Fapt destul de curios, nici un sfert de oră mai târziu, pe tanti Mitza o suna nea Gigi, care primise un telefon similar, dar de la Asociaţia Taximetriştilor Liberi din România, cu aceeaşi poveste despre turneul de table din Elveţia. Iar nea Gigi, ca profan în ceea ce priveşte excursiile în străinătate (până la acel moment ieşise din ţară o singură dată, pe vremea comuniştilor, într-o excursie în fosta Cehoslovacie), o sunase pe tanti Mitza să o chestioneze cu privire la mersul treburilor printre străini. Ceva de genul: mănâncă oameni? au tot două urechi, doi ochi, un nas şi o gură ca noi, sau la ei împărţeala e altfel? o să se poată înţelege în oltenească pe acolo cu oamenii? are voie cu praz în avion? să-şi ia o damigeană de apă de acasă, ca să fie sigur că nu-l otrăveşte

dușmanul de clasă pe care o să-l înfrunte la turneul de table? și deloc în ultimul rând, cam ce crede tanti Mitza că ar merge la un bișniț în Elveția?

N-am detalii despre informațiile pe care le-a furnizat draga mea de mătușă la neliniștile arhi-fizice ale lui nea Gigi. Cert este că a doua zi dimineața s-au întâlnit amândoi pe aeroportul Otopeni. Fiecare din ei era însoțit de un tinerel din regnul "pe umeri stelele-i curg râu", îmi dăduse asigurări nea Gigi, care era convins că li se repartizase fiecăruia câte un "securist" să stea cu ochii pe ei "ca să nu fugă dincolo". Au zburat toți patru în Elveția, lămurindu-se că aveau aceeași destinație. Bine, mai întâi a fost nevoie de mari intervenții ca nea Gigi să depășească atacul de panică. Îl lovise mișelește, pentru că era prima dată când zbura cu avionul, iar el nu avea o piatră de luat în gură. S-au dat de ceasul morții cei doi tineri (unde naiba să găsești o piatră în aeroport?), până când lui tanti Mitza i-a venit ideea salvatoare și i-a cumpărat lui nea Gigi niște bomboane cu coniac, să le țină sub limbă. Iar cum dânsul e "antialcolist" cu diplomă, s-a făcut praf și pulbere. Tânărul care-l însoțea a trebuit să-l care în spate până la avion și tot drumul până la Zürich craiovaman a soilit ca un belfer.

La "Țuric" îi aștepta un domn cu nasul cât un borcan, care vorbea românește și care i-a dus la un hotel frumos, pe un deal. După ce s-au cazat, au plecat să viziteze orașul, că abia a doua zi începeau meciurile din turneu. S-au plimbat cât s-au plimbat, au băut bere (tanti Mitza) și au mâncat "cârnaț" (nea Gigi), după care s-au întors la hotel. Acolo au început să se antreneze serios pentru turneu și au ținut-o în zdrăngănit de zaruri până târziu în noapte. A doua zi au luat-o de la început, dar la un moment dat au apărut cei doi tineri, că trebuie neapărat să participe la nu știu ce întâlnire din hotel. Au refuzat categoric, nici pomeneală să se poată una ca asta, că doar ei reprezintă România și nici nu se gândesc să se întoarcă acasă fără o medalie de căciulă. De unde soluția găsită de cei doi băieți, să îi pună pe un cărucior de bagaje și să-i ducă așa la întâlnire.

Au fost transportați într-o sală mare, unde era o masă ovală (nea Gigi) sau rotundă (tanti Mitza) la care erau așezați mai mulți oameni. Unul dintre băieți a vorbit în limbi străine cu un nene "gras cât o garniță cu untură de porc", dar pe ei i-au lăsat să-și vadă de joc, ceea ce au și prestat cu sârg. Nenea cel "unflat cu ponpa de mașină" a tot vorbit în limbi străine, iar la un moment dat s-au stins luminile și s-a pus un film. Care la început părea film artistic străinez, numai că a apărut în el un țigan din Maglavit pe care-l știa

nea Gigi. Câteva clipe mai târziu s-a oprit filmul și au rămas în beznă. Apoi s-a auzit un fâșâit, s-a simțit un miros "de carbid" (nea Gigi) și au adormit cu toții.

Când s-au trezit erau tot în întuneric, dar au aprins niște brichete câțiva oameni și să vezi drăcia dracului! Grăsimea aia de om care vorbea în limbi străine dispăruse, la fel și femeia junǎ primă care era cu el. Ba dispăruse chiar și un alt om, care stătea între patru fete pe partea cealaltă a mesei. Și tinerii care erau cu ei ziceau mereu ceva de "banii, aoleo, banii". Ușa de la sala cea mare era încuiată, dar lui nea Gigi îi venise ideea să folosească pe post de berbece căruciorul de bagaje pe care fuseseră aduși. Au spart ușa și au ieșit. Oamenii de la hotel au chemat Poliția, dar Marcel și Dorel ("securiștii noștri") n-au vrut să spună nimic. S-au dus cu toţii în camere, iar tanti Mitza și nea Gigi s-au apucat să bată iar zarurile. La un moment dat a ciocănit cineva la ușă. Erau cele patru fete pe care le văzuseră în sala cea mare. Fetele au intrat, le-au spus ceva în limbi străineze, dar ei firește că n-au înțeles nimic, apoi una dintre ele a scăpat ceva pe jos și iar li s-a tăiat filmul. Când s-au trezit, erau deja în pivniță. Unde se găsesc deja de șapte zile și merg pe a opta. Nu au văzut pe nimeni altcineva în afară de insul care le aduce mâncare și îi duce la baie, o namilă de om care nu a scos niciodată vreun cuvânt. Și o ultimă precizare, extrem de importantă: de șapte zile tanti Mitza și nea Gigi joacă table orb.

- Persoana care v-a așteptat la aeroport, era cumva un domn pe la 55 ani, cu fața ciupită de vărsat? întreb.

- Exact, îmi răspunde tanti Mitza. Dar de ce întrebi, Chico, îl cunoști?

Dacă ai o aspirină prin casă, te rog eu *very mucho* să o pui deoparte pentru Toni B. Simt că o să am nevoie de ea.

- Tocmai, că nu-l cunosc. Dar îl știu ca fiind "domnu' Nelu". Iar asta e chestia cea mai puțin surprinzătoare în ceea ce îl privește pe el sau tărășenia de față.

Și le pun discul concertului pe care ți-l cânt și ție (nu mă uiți cu aspirina aia, da?) de ceva vreme. Cu Președintele pe post de capelmaistru și consilierul cel urecheat pe post de prim-solist. Cu pila lui Karpen și Sfinxul lui Buceagă. Cu debarcarea în Zürich, hotelul de pe dealul Dolder, întâlnirea cu domnu' Nelu, schimbarea de portret, carambolul cu niște turiști români în centrul vechi ("Ptiu, bată-te să te bată norocu'! Tu fuseși ăla care

intră în mine pe ștrase? Mi se păru mie că te știu de undeva dupe ochi, tăticu!"), supermașina Audi și cele patru supergrații Fantasie, așa-zisa licitație și răpirea din serai. Cu atârnarea din Dubai ("Ăsta e ăla cu vulgaru' 'talian, tăticu, de-i rupse și-i acoperi de labă pe oameni în cășile lor?" "Nu mă Gigi, ăla e Pompei și te rog eu frumos să nu-l mai întrerupi pe Toni."), prăjirea intensă la soare și discursul de adio pe care mi l-a ținut Leon Guzunov. Cu acțiunea recuperatoare a celor patru amazoane și oblojirea rănilor, apoi decojirea falsului chip și trezirea în pivnița în care ne-am regăsit unii cu alții.

- A dracului isterie, tăticu! Adică asta, istorie, vrusei să zic, rezumă perfect și involuntar nea Gigi chestiunea.

- Mda. Și uite că e departe de a se fi terminat. Oricum, mi se pare aberant ca din tot poporul prezent la Dolder Grand, toată lumea să fi cășunat pe noi.

- De ce, e absolut normal, Chico.

- Cum adică, mătușică? De ce spui asta?

- Păi, e la mintea cocoșului. Noi eram singurii români de pe acolo.

- Hm, nu chiar. Mai erau și băieții ăia doi care au venit cu voi de la București, ai uitat?

- Și ce te face pe tine să crezi că Marcel și Dorel nu sunt și ei aici, pe undeva? Că la momentul în care au venit fetele alea în vizită, erau la noi în cameră.

Da, e posibil să aibă dreptate tanti Mitza cu cei doi pălmași. Nici eu nu aș fi ținut patru omuleți într-un singur loc, în caz că aveam niscaiva trebi oneroase cu ei. Că unde-s mulți puterea crește și dujmanu' nu sporește, păi nu? Dar întrebarea care se pune (și o pun cu voce tare, să mă audă toți vecinii) este:

- Și dacă eram singurii români, ce?

- Chico, fii atent aici, că-mi pare că ai stat cam mult în poziția liliacului de peșteră și asta ți-a cauzat la agerimea ta obișnuită, pe care ai moștenit-o pe linie maternă: pila - românească, da?

- Da, aprob.

- Sfinxul, românesc și el, corect?

- Monumentar, Mitzo! intervine la moment nea Gigi.

- Individul ăla care a apărut în filmul ştiinţifico-fantastic, Adrian nu-ştiu-cum, român şi el, este?

- Păi stai aşa, tanti Mitzo, tocmai aici e buba! Noi trei, plus Marcel şi Dorel, suntem singurii care ştim asta, pentru că l-am auzit vorbind. Pentru restul oamenilor de acolo, Adrian Sotir putea să vorbească orice limbă. Italiană, portugheză, bască…

- Las-o jos p-aia cu Adrian Sotir, tăticu, fiindcă măcăne şi nu e deloc gravidă. Ăla fuse Tetelu de la Maglavit cum te văz şi cum mă vezi. Un neica-nimeni, fiu'-ploii, genunchiu'-broştii de p-acolo. În pauzele când nu e la bulău pentru vreo găinărie, munceşte cu ziua pe la oameni.

- Mersi, nea Gigi, chiar voiam să te întreb de Tetelu ăsta, ce hram poartă. Deci înţelegi cum zic, mătuşică? Doar noi am înţeles cum stă treaba, restul citeau traducerea în franceză. Limbă în care lucrurile sunau cu totul şi cu totul diferit.

Mijesc zorile pe la ferestre. Motiv pentru care geamurile au virat din negru într-o nuanţă de gri-vânăt. Nea Gigi consideră că s-a jertfit suficient pentru binele umanităţii şi al micii comunităţi locale, aşa că stinge lanterna. Ne cufundăm într-un întuneric aproximativ.

- Doar dacă nu cumva… nţ, e prea de tot ideea, face dintr-o dată tanti Mitza.

- Băi ce mă inervezi cu nervii, Mitzo, zău! sare de colo nu-ţi-spun-cine-că-ştii-prea-bine. Ce naibii, că doar n-om fi la congresuri ştinţificotastice, să ai material beton armant, că altfel te taie colegii-n public cu sabia ningea. Haide coană mare, nu fi jenibilă şi spune la băeţii ce-ţi traversă prin bibilică.

Nu se lasă rugată prea mult tanti Mitza:

- Mă gândeam că poate curviştinele alea gemene sunt cele care au pregătit toată salata asta de fructe. Şi că rusul cel gras n-a fost decât de faţadă.

Ea nu mă vede, dar tu da, deci observi în format mare expresia tâmpă care mi se instalează pe chip, aşa-i?

- N-ar avea nici o noimă, tanti Mitzo. De ce m-ar fi salvat ele din undiţa lui Leon Guzunov?

- Mai întâi de toate, unde vezi tu salvare, Chico?

Mda. Când ți le zice tanti Mitza, păi ți le implântă până la plăsele, frățicule!

- Și apoi, continuă implacabila mea mătușă, ție nu ți se pare un basm oriental chestia pe care ți-au spus-o? Adică veneau ele agale cu elicopterul de la aeroport, te-au văzut cum erai tras pe sfoară la blocul ăla turn și ce să vezi, aveau pregătit inclusiv un om cu parașuta, care să execute operațiunea "Salvați Netotul"? Pardon, "Salvați Nepotul"! Eu cred că te-au lăsat intenționat în grija rusului și au intervenit doar atunci când era clar că ăla n-o să scoată nimic de la tine. Să încerce pe altă cale să extragă…

- Ce să scoată, tanti Mitzo, ce să extragă? izbucnesc. Pe Leon Guzunov l-am văzut doar o dată, când mi-a ținut cuvântarea de adio! Care a fost un monolog, nu m-a întrebat absolut nimic. De fapt, pe tot parcursul ședерii mele la Burj Khalifa nu țin minte să mă fi întrebat cineva ceva, oricât de mic.

- Direct, nu. Dar când delirai? Ție nu ți-a trecut prin minte că fix de-aia te-au dus tocmai în deșert, unde se știe cât de tare te tâmpește soarele la cap?

Sincer? Nu.

Dar, vorba romglezului, face sens. Și e ușor de înțeles în felul ăsta și de unde îmi știa Leon Guzunov adevărata identitate. Cât de greu i-ar fi fost să plaseze un microfon asupra mea cât am jucat spânzurătoarea la simplu pe fațada Burj Khalifa? Pe o scară de la 1 la 10, unde 1 înseamnă "extrem de ușor", probabil că -1, mda.

- Bun, e foarte posibil să fie cum zici, tanti Mitzo, de acord. Dar asta ridică niște întrebări care nu-s deloc sexy, ci doar rele.

- Esprimă-te, tăticu. Tot n-avem altele mai bune de făcut la ora asta. Și că tot ziserăți de dejerturi și d-alde d-astea, mi se făcu o poftă de un miar ș-o bucată de nopți, de nu poci să-ți descriu simțământu'.

- Dacă Leon Guzunov și Cvartetul Fantasie - plus Papa Hans, desigur! - erau pe felie, scopul lor a fost exclusiv acela de a-i curăța de bani pe români? După ce s-a răspândit vestea despre dispariția pilei Karpen și a Sfinxului din Bucegi, era clar că românii se vor agita cel mai tare să se agațe de cel mai mic pai care le-ar fi ieșit în cale, deci eram victime sigure. Și atunci, toată mascarada de la Dolder Grand a fost organizată doar pentru a colecta ceea ce îndeobște este cunoscut sub numele "taxa pe prostie"?

- Cu siguranţă, face tanti Mitza.

- Deci să înţelegem că filmul evenimentelor a fost acesta? Papa Hans află prin reţeaua de vaste-i cunoştinţe că în România i-a crescut picioare unei chestii care a făcut să dispară miraculos o altă chestie. Şi că s-a stârnit mare agitaţie în rândul Serviciilor Secrete din toate cele patru zări. Individul deduce că românii vor pune în priză cel puţin o echipă de hăitaşi, drept urmare face următoarea combinaţie cu Leon Guzunov: te duci la Zürich şi dai de veste că ai de vânzare o invenţie revoluţionară legată de producţia de energie. Şi o să apară nişte tovărăşei ca muştele. Organizezi un simulacru de licitaţie, la care inviţi, pentru a păstra aparenţele, şi nişte investitori adevăraţi, dar din alt domeniu, pe care-i aburești cu un morcov pe care scrie "concesiuni de câmpuri de metale neferoase". Faci un aşa-zis film de prezentare, pe genunchi, în care actorul principal e un ţigan român. Român, ca să sune cunoscut targetului tău şi să ofere un parfum de credibilitate că ar putea fi vorba într-adevăr de pila Karpen şi de Sfinx. Colectezi 5 milioane de coco taxă de participare la licitaţie de la delegaţia oficială (sau oficioasă) română şi alte 5 milioane de coco de la un gigel care se nimerise şi el prin peisaj. Adică nu, dimpotrivă, că nu se nimerise, ci fusese cules de însuşi Papa Hans de pe străzile Zürichului.

- Hop-aşa, tăticu! Păi de un' să ştie nemţălăii că tu erai interesant apropou de invenţie? Mai ales că aveai deja haltă faţă decât aia pe care o avusăşi când plecaşi, nu?

- Exact, nea Gigi! Aceasta este întrebarea, vorba colegului Billy Shakespeare.

- Şi acesta este răspunsul, face calm tanti Mitza: de la domnu' Nelu.

Bum! A dat cu bomba cu neuroni în incintă, mătuşă-mea, şi mai multe nu.

- Ulio, muică, zău că e mai tare decât la cinema, zice nea Gigi. Deci cum?

- Păi e logic, Chico. Aşa cum îl ştiai şi tu pe domnu' Nelu ca om care rezolvă probleme, îl cunoşteau şi oamenii ăştiălalţi. Cât era să-l atingă cu nişte bănuţi dacă semnaliza chestii care se întâmplau sub nasul lui? Şi cum domnu' Nelu te ştia dintr-un anumit context, eu zic că te-a dat sigur ca fiind din Serviciile Secrete române.

Mă bucur de nu-ți pot povesti că mi-e rudă de sânge dânsa. 70 de ani bătuți pe muchie, vericule, dar sprintenă la minte mai ceva decât ghepardul la picior!

- De acord, ține. Dar dacă acesta a fost planul pe care l-au pus în executare și le-a ieșit impecabil, de ce să mai aibă treabă cu noi? Că pe bani au pus deja laba.

- Corect, zice un glas în spatele meu. Dar banii pe care i-am luat de la voi sunt un mizilic față de ce bănet am putea să obținem pe tehnologia reprezentată de chestia aia pe care voi o numiți pila Karpen.

Ne întoarcem cu toții privirile spre locul de unde s-a auzit vocea. Mai exact, spre unghiul ascuțit al pentagonului. O umbră se desprinde din perete și înaintează greoi spre noi. Încă nu e lumină suficientă în pivniță, dar aș paria un praf de piper de Cayenne suflat în ocheane contra unui milion de acțiuni Apple că nici în miezul zilei nu-i cu mult mai bine; așa că nea Gigi zvâcnește din deget și stârnește fotonii lanternei sale (ți-am spus că-i japoneză veritabilă?), pe care-i direcționează cu dibăcie pe traseul corespunzător.

E domnu' Nelu.

Mișcarea a patra

PRESTO

Îl ştii pe Toni B., nu? E adeptul deciziilor rapide şi al punerii lor în aplicare instantaneu. Sar ca un tigru bengalez atunci când îi taie calea un şoricel. Atâta doar că ţinta mea nu este vârful celui mai înalt copac din apropiere, ci domnu' Nelu *in personam*.

Dar n-apuc să-mi înfig mâinile în aluatul său, fiindcă mă avertizează:

- De-aş fi tu, aş cam sta liniştit la locul meu. Că ia uite ce se poate întâmpla.

Băi vericule, nu ştiu ce vrăji face, dar nici nu termină de propoziţionat şi tanti Mitza cu nea Gigi încep să se zvârcolească pe jos, urlând de durere ca din gură de şarpe.

- Le-am pus nişte utilaje interesante la încheieturi, care transmit impulsuri electrice la câţiva centri nervoşi importanţi. Şi ia uite aici, îi fac dintr-un singur buton.

Acum îi ia pe rând. Tanti Mitza, nea Gigi, tanti Mitza, nea Gigi... Urlă ca toţi dracii, fiecare pe limba lui.

- O.K., am înţeles, lăsaţi-i în pace, domnu' Nelu. Nici de clipit n-o să clipesc dacă nu-mi daţi voie.

N-am remarcat chestiile de care zice domnu' Ştrulubelu, dar îmi promit *in petto* că le voi studia cât se poate de atent cu prima ocazie.

- Bravo, Toni, aşa te vreau.

Mă așez din nou lângă tanti Mitza și nea Gigi. Sunt zguduiţi rău amândoi.

- Poate ne spuneți și nouă care e șmenozeala, domnu' Nelu, zic, după ce mă asigur că membri tribului began nu necesită intervenţii medicale de specialitate.

- Care e ce anume? Cum ai zis?

- Șmenozeală. Adică treaba. Chestia. Obiectul muncii. Miezul de la varză.

- S-a schimbat ceva "limba noastră-i o comoară în adâncuri scufundată" de când am părăsit România, oftează domnu' Nelu. Șmenozeală, auzi la el!

- Mai am și alte exemple exemplar de excepţionale, să ştiţi. Vă pot face o ofertă excelentă, la 3 cuvinte achiziționate, al 4-lea e gratuit. Leasing sau rate avantajoase.

Cât am schimbat aceste vorbe, domnu' Nelu s-a învârtit de un scaun în genul celor de camping, pe care se așează greoi, sprijinindu-se în baston. Cu noi trei așternuţi la picioarele sale, ai zice că dacă nu e vorba de un cenaclu, atunci sigur e o șezătoare. Nu prea avem lumină, să ne citim operele sau să ne studiem retinele, dar în rest e confortabil.

- O să mă gândesc la propunerea ta, îmi răspunde foarte serios domnu' Nelu. Dar între timp, haide să vedem cum stă treaba cu șmenozeala asta.

- Perfect! Ar fi vreo problemă dacă înainte de toate ne-aţi spune unde suntem?

- Aaa, Toni, mă dezamăgești! Și am auzit atâtea lucruri bune despre tine. Cum să nu recunoști tu aerul patriei noastre dragi?

Na, ia de aici! Și dacă nu ești mulţumit, îţi dau și supliment!

- Neața dus în rom mânia, domnu' Nelu? Cum așa?

- Păi nu-i aici buricul Pământului? Și oare nu de aici, din pământul strămoșesc, ne tragem noi românii seva?

- Poate îţi trăseși tu câte ceva, tăticu. Io în patruj' de ani de muncă nu reușii să pui mâna pe nimic, face Oltenimea-Sa cu o voce ușor nesigură.

- Nu bre, nea Gigi, de altceva era vorba în context, dar nu e momentul chiar acum pentru explicaţii colaterale. Vă ascultăm, domnu' Nelu. Ce treabă aveți cu noi aici, în România?

- Un fleac, Toni. Trebuie doar să ne ajutaţi să găsim modul de funcţionare al pilei Karpen. Fiindcă vedeţi voi, dragii moşului, avem noi pila, dar nu ştim cum anume a fost ea folosită ca să facă să dispară ditamai Sfinxul din Bucegi. Iar fără partea asta din angrenaj, scula e tot atât de valoroasă ca un bilet necâştigător de loterie.

- Nu ştiu de unde a rezultat că noi trei am avea asemenea competenţe, domnu' Nelu, zău. Adică de mine zic, fiindcă oamenii aici prezenţi, pe care i-aţi scărmănat cu atâta amabilitate, au căzut ca nişte fazani în laţ. N-au nici o treabă cu nimic, au fost nişte nevinovaţi participanţi la...

- Un turneu de table pentru seniori, sigur că da. Toni, lucrez cu băieţii noştri cu ochi albaştri de aproape 30 de ani, am auzit cam toate scenariile de acoperire posibile. Iar treaba asta cu participarea la diverse competiţii e un fel de leit-motiv, crede-mă. Deci dacă aceste două persoane au fost implicate în acţiune, înseamnă că există motive foarte întemeiate. Mai mult decât atât, ştiu că domnul aici de faţă îl cunoaşte pe cel care a apărut în filmul de prezentare, deci...

- Tăticu, nu ştiu ce-ţi căşună pe noi, că păreai uom la locu' lui şi cu toate ţâglele pe căşi. Da' cu ţiganu' ăla de Tetelu o dedeşi rău de tot în gard.

- Şi-anume de ce, domnu' Gigi? se interesează domnu' Nelu.

- Pen' că Tetelu cu escepţia lu' maţu' care trebuie umplut, încă nu fuse în stare să descopere nimic în patruj' de ani ai lui. Aşa că care... că virgulă ăla care îţi spusă lu' matale de tiribombe cu ienergii enventate de Tetelu, mâncă mult. Şi anume rahat.

- Aşa aş fi zis şi eu, îl aprobă domnu' Nelu. Dar vedeţi voi, m-am uitat la filmul rusului până la sfârşit. Şi era ceva acolo care m-a pus rău de tot pe gânduri.

Vâră mâna într-unul din buzunarele de la haină şi scoate de acolo un iPod Touch. Meşterește un pic la el, apoi mi-l întinde. Tanti Mitza şi nea Gigi creează presiune pe flancurile lui măndel, să se poată chiombi şi ei într-un mod corespunzător la jucărie. Şi mai cu seamă la ce se derulează pe ecran, firește.

E filmul prezentat de Leon Guzunov la Dolder Grand. Marile personalităţi, "Adrian Sotir", pila Karpen, cuvintele abulice ale "Scobitorului" şi-acum iaca traducerea lor în franceză, moment care a marcat oprirea proiecţiei:

- Întotdeauna Universul a fost o ghicitoare pentru mine. Dar de puțină vreme pot spune fără să greșesc că a devenit plastilina mea proprie și personală.

De aici filmul continuă frumos, aproape poetic și întru totul profetic, cu Tetelu împingând cam nevolnic la o roabă. În roabă, pila Karpen. Atâta doar că în locul trenulețului și a șinelor miniaturale se află un fel de pâlnie uriașă, în genul celei folosite de podgoreni pentru pritocirea vinului. Iar cele două fire buclate care ies fiecare din câte un recipient al pilei sunt înnădite chiar de pâlnie - unul de capătul cel îngust, iar celălalt de gura acesteia. Textul de pe ecran zice așa:

- Și pentru că i-am înțeles tainele în cel mai intim mod cu putință, am vrut să pun în adevărata lumină invenția excepțională a unui compatriot.

Imaginea prezintă acum pila Karpen debarcată pe pământ, într-o pădurice de salcâmi tineri. Și dacă filmarea s-a făcut acasă la Tetelu, la Maglavit, cea care se vede pe fundal trebuie că e însăși Dunărea. "Scobitorul" purcede la un dans atavic în jurul pilei, însoțit de niște pase pe care le practică ajutându-se de un soi de aripi din nuiele împletite.

- Aici este locul pe care l-am descoperit cu ajutorul porcilor mei dragi. Locul în care energia SUSA mi s-a relevat întâiași dată pentru prima oară.

Imaginea se schimbă. Este tot același unghi de filmare, dar acum s-a înserat. Tetelu și aripile lui sunt în continuare prinși în ciudatul ritual de mai devreme. Din timp în timp, din pământ țâșnesc niște limbi de foc, de culori diferite, mergând de la alb incandescent până la roșu-purpuriu. Cumva miraculos, flăcările nu-l ating pe Tetelu, sau dacă îl ating, nu produc nici un efect asupra lui.

- Întețesc focul sacru al Universului, pentru a asigura aparatului despre care v-am spus o cantitate suficientă de energie pentru a muta munții din loc.

Tetelu e prăbușit pe spate, brațele în lături, lângă pila Karpen. Cele două recipiente de sticlă ale pilei s-au transformat parcă în girofaruri - învârt tot felul de lumini prin lichid, iar tridenții metalici din interior concentrează fotonii într-o tornadă strălucitoare. Flăcările văzute în cadrele anterioare și-au rărit apariția, iar acum par să izvorască exclusiv din trupul Marelui Scobitor al Universului.

- Mă epuizează, desigur, acest proces de culegere SUSA, dar știu că pe de o parte, mâine dimineață mă voi trezi și mai inteligent decât la culcare, iar pe de altă parte, că am o responsabilitate imensă față de omenire. Și cu așa ceva nu te poți juca.

Pipăl, dacă îl știți pe scenaristul vinovat de această operă de tergent universal, nu ezitați să-i aduceți osanalele care i se cuvin, vă roagă Toni B. înspumat!

Și nici *DOP*-ul nu e rău, îți spun! Cadrele următoare ni-l înfățișează pe Tetelu împingând la roaba lui, în care a fost din nou instalată la loc de cinste pila Karpen, însoțită de pâlnia cea supradimensionată. Pe fundal, creștete semețe de munți. Peisajul e presărat cu tot felul de pietre și stânci calcaroase. Camera îl urmărește pe Tetelu până dispare după o culme.

- Ceea ce veți vedea în continuare este o aplicație extrem de simplă a SUSA. Posibilitățile de a utiliza această energie universală, în conjuncție cu aparatul pe care l-ați cunoscut deja, sunt practic nelimitate.

Cadrul e ocupat aproape în întregime de Sfinxul din Bucegi, filmat într-o zi cu soare, în toată splendoarea sa. Camera se îndepărtează foarte încet și-l scoate bucată cu bucată la iveală pe Tetelu, care și-a parcat roaba pe una dintre pietrele pe care le fixează Sfinxul cu privirea. Mișcotează ceva la scula din roabă, iar când se declară mulțumit, un mare zâmbet îi înflorește pe față. Ridică pâlnia cea uriașă. O îndreptă spre fața Sfinxului, de parcă i-ar striga ceva printr-o portavoce. Unde am mai văzut imaginea asta? Oh, da, la Președintele Vomitescu!

Pe ecran apare și rămâne o etichetă cu "Efectul SUSA în acțiune".

Știi ce se întâmplă, vericule? Ei bine, mai întâi se aude un fel de uruit, ca și cum s-ar prăvăli o tonă de pietriș de la o înălțime confortabilă. Iar Sfinxul începe să se dezintegreze sub ochii noștri, începând cu fața și apoi tot restul. Se transformă într-un fel de praf care se repede în pâlnia pe care o ține în mână Tetelu, cu o asemenea viteză, de zici că aceasta e conectată la un aspirator Dyson. În mai puțin de un minut nu mai e nici măcar o moleculă din Sfinx! Și ceea ce rămâne în urma evaporării sale e fix imaginea pe care am văzut-o la București acum mai bine de o săptămână, la debutul trepidant al afacerii!

Fade to black.

Apar succesiv două propoziții, în următoarea ordine:

"Acesta este doar un mic exemplu de ceea ce poate face SUSA dintr-o formidabilă invenţie de acum 100 de ani".

"Pentru comenzi, apelaţi cu încredere la persoana care v-a prezentat acest film".

Afară s-a luminat de-a binelea, chestie care a transformat semiobscuritatea din pivniţă într-un fel de semi-semiobscuritate. Treabă care dă voie unor ochi mai ageri, precum cei ai lui măndel, să observe uluiala de pe chipurile lui tanti Mitza şi nea Gigi, dar şi privirile lacome pe care ni le aruncă domnu' Nelu.

Pare satisfăcut de peisaj, aşa că se apleacă din scaunul său şi-mi ia din mână scula care ne-a furnizat filmuleţul de prezentare al lui Leon Guzunov.

- Văd că şi asupra voastră a avut acelaşi efect filmul, zice. Doar cu materialul din el şi am fi avut treabă până peste cap. Dar între timp au apărut nişte complicaţii.

- Complicaţii? De ce gen? întreb.

- Vă arăt imediat, răspunde.

Se ridică de pe scaun şi se duce spre o uşă abia mijită, aflată în spatele lui. Dacă o luăm în considerare şi pe ea, încăperea în care ne aflăm ar fi în fapt un hexagon, cele două laturi ale unghiului ascuţit din pentagon se opresc în tocul ei. Bate cu putere în uşă cu mânerul din argint al bastonului.

- Haideţi, ne face semn cu acelaşi baston. Şi Toni, fără mişcări necugetate, da?

- Fiţi fără grijă, domnu' Nelu, v-am promis doar.

Ieşim pe rând. Mai întâi domnu' Nelu, apoi tanti Mitza, nea Gigi şi măndel închizător de coloană. Uşa ne-a deschis-o un nene care trebuie că e neam cu Sfarmă-Piatră, în cazul în care nu e însuşi Căpcăunul. E de dimensiunea unui delușor, are capul cât un butoiaş de vin, o barbă deasă, care-i lasă foarte puţine zone defrişate pe faţă, sprâncene ca două şuri de fân, un nas enorm şi borcănat. E mare dânsul, dar totodată e şi sfios ca o fată mare. Nu priveşte pe nimeni cât defilăm pe lângă el, stă cu ochii plecaţi şi nu răspunde nimic la vorbele de bineţe pe care i le adresează pe rând tanti Mitza şi nea Gigi.

Dăm peste nişte trepte din piatră pe care purcedem să le căţărăm voinicește. Nimerim într-un hol mic, cu două uşi. Domnu' Nelu o alege pe

cea din dreapta. Îl urmăm. Ieşim în aer liber.

Ne întâmpină o dimineaţă senină şi potrivit de rece. Dar neştirile despre cadru şi vreme pot să mai aştepte ole cu ţă. Fiindcă îmi boxează retinele o serie de imagini, care ar putea constitui la o adică un frumos colaj în albumul "E o lume minunată în care veţi găsi numai prostii".

Prima imagine: Babele.

Cea de-a doua: Fetele. Cele din Cvartetul Fantasie, firește. Au lepădat ținutele sexoase și s-au înveșmântat într-un gen de uniforme militare. Și zic "gen" doar pentru că fondul lor cromatic nu este kaki, ci portocaliu, în rest seamănă leit la croi și material cu uniforma trupelor de asalt. Cele patru dizgrații sunt angrenate în niște exerciții de luptă, câte două, sub supravegherea lui Papa Hans. Care-i la trening, pantofi sport, șapcă de baseball și fluier.

Și în al treilea rând, la oareșcare distanţă, dar pe de-a întregul vizibil: Sfinxul din Bucegi.

* * * * *

- Păi ce făcurăţi, tăticu, îl aduserăţi pe maestrodont înapoi? dă glas nea Gigi celei mai presante întrebări aflate pe stoc.

- De Sfinx întrebi? zice domnu' Nelu, care nu-i foarte la curent cu vocabularul neagigean.

- Păi normal că de el. Că-l văzurăm cu toţii cum dispăru în pâlnia aia.

- Aici e şi complicaţia de care v-am zis. Prin ce procedeu a fost reconstituit Sfinxul la loc? Şi cum anume, tot cu pila Karpen? Pentru că dacă aşa stă treaba, vă daţi seama că e o invenţie de o mie de ori mai colosală decât credeam.

- Chico, dar dacă Sfinxul n-a dispărut de fapt niciodată? Şi totul a fost numai un trucaj al celor care au făcut filmul? zice tanti Mitza, care a prins brusc glas.

N-apuc să-i răspund, fiindcă intervine domnu' Nelu:

- Stimată doamnă, să nu credeţi că...

- Chico, transmite-i te rog persoanei aici absente că sunt o stimată doamnă doar pentru oameni. Ori cei care chinuie animalele, copiii, bătrânii

sau pe Gigi, nu se înscriu cu nici un chip în această categorie. A se scuti, prin urmare.

Are uneori mătușă-mea în ea ceva din Ecaterina Teodoroiu, nu ţi se pare? Domnu' Nelu rămâne pentru o clipă interzis, dar își revine repede, ridică din umeri și mi se adresează direct:

- Evident că ne-am gândit și noi la această posibilitate. Dar avem cea mai bună dovadă posibilă că Sfinxul chiar a dispărut.

- Care? întreb într-un glas cu nea Gigi.

- Pe frati-miu, Mielu, ne indică domnu' Nelu cu bastonul pe Sfarmă-Piatră, care a rămas în pragul ușii.

Ușă care, date fiind toate Mărgărit-ele (Cătă, dai și tu dom'le o bere că te-am făcut nemuritor?) pe care ți le-am înșirat până în acest ., trebuie că aparţine de Cabana Babele.

- Haide să ne spui ce ai văzut, Mielule, îl îndeamnă domnu' Nelu pe monumentul cel hirsut.

Mielu - remarc în galop acest nume mai mult decât perfect pentru uriașul cel rușinos - clatină din cap de câteva ori, cu privirile țintă pe bocancii săi, care trebuie că sunt făcuți pe comandă, fiindcă nu există măsură plantară (ori planetară) care să îi descrie.

- N-ați zice că suntem frați, darămite gemeni, așa-i? se interesează generic domnu' Nelu, fără să aștepte neapărat un răspuns de la careva.

Mielu și cu Nelu, sigur că da. Gemeni și ei, mie-mi zici? Romanul... prrr, căluții mei!... dacul de față începe să semene tot mai mult a insectar. Dar mie îmi place al naibii de tare!

- Mă rog, o să vă povestesc eu: frati-miu Mielu e cabanier la Babele de mai bine de treizeci de ani. De fapt, noi amândoi am crescut chiar aici. Părinții noștri adoptivi erau cabanieri și ne-au găsit când aveam trei luni, într-o vară, abandonați uite chiar acolo, sub pălăria Babei ăleia - ne arată cu bastonul Baba cu cea mai proeminentă podoabă capilară. Fiecare dintre noi avea prins de scutec o hârtie pe care o mână neîndemânatică scrisese "Nelu" și "Mielu". Cum mama și tata erau deja trecuți de prima tinerețe și nu aveau copii, ne-au considerat un fel de dar primit din partea muntelui. De teamă să nu le fim luați, nici măcar nu ne-au declarat la vreo autoritate de pe vremea aia. Oricum toate astea se întâmplau la sfârșitul anilor '50, timpurile erau și

așa tulburi. Și n-a venit niciodată nimeni să întrebe de noi. Deși, privind la turiștii care vizitau Babele sau Sfinxul, de foarte multe ori eu și Mielu ne-am întrebat dacă nu cumva printre ei erau și părinții noștri adevărați. Pe scurt, eu am fugit din România la începutul anilor '80, frati-miu a rămas aici și a preluat cabana Babele de la părinți.

Se oprește câteva clipe și-și drege glasul.

- Îmi cer iertare pentru introducerea asta lungă, dar ori de câte ori văd Babele, amintirile încep să mă răscolească. Revin la zilele noastre: acum 10 zile Mielu se trezește pe la patru dimineața cu mare hărmălaie pe platou. Se uită pe fereastră și vede un elicopter care mătură cu un proiector tot arealul. I se pare lui că e ceva în neregulă în cadru, dar nu-și dă seama pe moment despre ce e vorba. Dă să iasă din cabană, dar la ușă este oprit de mai mulți oameni în uniforme negre, care-i spun că trebuie să rămână înăuntru până la noi ordine. S-a dus înapoi în cameră, s-a postat la fereastră și s-a pus pe așteptat. Când s-a luminat de zi, a putut să vadă ce anume i se păruse în neregulă: Sfinxul din Bucegi dispăruse de la locul său. Nu mai rămăseseră decât pietrele de la temelie din el. Locul cu pricina fusese înconjurat pe o rază de circa 500 de metri de tipii în uniforme negre, trupe speciale sau ce or fi fost ei. În interiorul cercului astfel format nu se afla decât o singură persoană, un tip căruia îi tot ieșeau niște urechi mari cât un evantai de sub căciulă, iar pe deasupra se învârtea într-una elicopterul. Toată povestea a durat până în jur de ora 11 dimineața, când elicopterul a aterizat, l-a luat pe tipul cu urechi mari și a decolat. La cabană s-a prezentat apoi un oarecare gradat sau responsabil dintre băieții ăia, care l-a informat pe Mielu că platoul a fost declarat zonă militară, a fost interzis accesul civililor, iar el urma să rămână consemnat în incintă. Tipii veniseră pregătiți, au instalat cât ai clipi o tabără de corturi și au continuat să păstreze garda în jurul locului unde fusese Sfinxul. Au trecut așa o noapte și o zi, fără să mai existe alt contact între Mielu și militari. De Sfinx... mă rog, de locul în care fusese Sfinxul, nu s-a mai apropiat nimeni. Cel puțin pe timpul zilei, pentru că Mielu și-a petrecut cea mai mare din timp la fereastră, holbându-se neîncrezător la locul respectiv. În dimineața celei de-a doua zile de la dispariția Sfinxului, tot la crăpatul de ziuă, din nou tămbălău pe platou, doar că de data aceasta mult mai mare. Mielu s-a repezit la fereastră. Trei elicoptere țineau în bătaia proiectoarelor Sfinxul din Bucegi! Iar pe platou era o viermuială de nedescris, o grămadă de luminițe care se mișcau în jurul Sfinxului. Mielu a dat buzna afară și de data asta nu l-a mai oprit nimeni. A

dat fuga până la Sfinx și l-a pipăit cu palma. Era chiar el, se întorsese acasă! Din ce i-a auzit vorbind pe tipii care asiguraseră paza, apăruse pur și simplu dintr-o dată, ca și cum s-ar fi întrupat din nou acolo. Când s-a luminat, a venit din nou tipul ăla cu urechi mari, care s-a învârtit vreo două ore în jurul Sfinxului, apoi toată lumea și-a strâns bulendrele și a plecat. Deci da, e foarte sigur: Sfinxul a dispărut de-adevăratelea și a apărut după două zile, încheie domnu' Nelu.

Să-ți spun drept, mie mi-a plăcut mai mult prima parte a poveștii, cea cu gemenii abandonați Babelor. Dar nici asta cu Sfinxul nu sună rău, mda.

Te rog să reții că pe durata cât și-a depănat domnu' Nelu caierul, Cvartetul Fantasie și-a văzut netulburat de exercițiile matinale. Nici măcar o singură privire nu au aruncat frumoasele înspre mine, în condițiile în care nici nu cred că mai e nevoie să precizez, mândel bate de la distanță în splendidoșenie Caraimanul. Bine, lasă, o să vină ele să mă roage să ne împăcăm și atunci să vezi a(l)titudine!

Cât privește chestiunea cu Sfinxul, mi se pare a naibii de ciudată. Adică, în mod normal, aș fi declarat-o și eu de la bun început o mare butaforie și o imensă fantasmagorie, la fel ca tanti Mitza. Dar mă încurcă uriașul de Mielu. Omul Muntelui trebuie că vede mai bine decât un batalion de opticieni dotați cu echipament ultimul strigăt, căci se știe cum ascute simțurile aerul cel tare, nu?

Ia hai, de control, să-mi întrec puțin vultureștii cu el. Dau roată cu privirea, să-mi aleg ținta. Găsesc ce-mi trebuie la vreo 300 de metri depărtare: un marmot și o marmotă stau pe-o stâncă bot în botă. El o servește pe ea cu niște flori. Nu în sensul acela porcotolar uman ("Săr' m'șițele don'șoară, astea e pentru ochii tăi supervi"), ci în cel pur animalic ("Ia de colea și bagă, să pui grăsime mișto pe tine"). Număr tulpinile pe care le ține marmotul la îndelabă: șapte bucăți. Îi semnalizez scena lui Mielu și-l rog să-mi spună numărul care îi iese lui la socoteală. Nu-mi zice nimic, dar ridică șapte cârnăciori în aer… nu, așteaptă, a îndoit unul și rămân șase. Mda, zice bine Shrek, doamna tocmai molfăie ceva, iar dânsul ei și-a tăiat de pe inventar una dintre plante.

Edificat dinspre partea acuității vizuale a martorului dispariției Sfinxului din Bucegi, îmi concentrez atenția pe următoarea cea mai interesantă chestiune: pila.

- Domnu' Nelu, spuneaţi că sunteţi în posesia pilei Karpen. Putem să vedem şi noi utilajul, să ne facem o idee?

E de acordeon.

Îi face un semn lui Mielu, care se duce în pasul uriaşului (când eram mic, numele meu de alint era Tautologoni) spre un fel de coşmelie din lemn lipită de cabană. Pescuieşte dintr-un buzunar o cheie, descheie, scoate la lumină tot o roabă, dar diferită de cea a Scobitorului şi se învredniceşte cu ea spre noi. O parchează în faţa lui frac-su, apoi se retrage din nou în planul secund, să-şi continue activitatea de numărare a moleculelor de ţărână.

Tanti Mitza, nea Gigi şi al dumneavoastră Toni B. au nesperata ocazie să vadă aievea, de la o distanţă mai mult decât orgasmică (satisfăcător era nesatisfăcător) minunea tehnicii ştiinţifico-fantastice plăsmuite de mintea inginerului Nicolae Vasilescu - Cârpan, zis Karpen.

Pilei Karpen i s-a făcut un culcuş extrem de confortabil în roabă, din nişte scoarţe olteneşti. Şi avem toţi trei aceeaşi reacţie de dezamăgire în faţa celor pe care îi vedem mai întâi pe m[ic][ar]ile ecrane şi apoi în realitate: cei doi cilindri arată mai degrabă ca nişte borcane grosolane, fabricate la ciocan, iar zemurile în care adastă furculiţele pe care le botezasem pretenţios "tridente" sunt de o scârboşenie desăvârşită. Firele cârlionţate ce se învolburează de la capetele celor două furculiţe sunt în continuare conectate la pâlnia măroacă de tablă. Oare cine se joacă acum cu trenuleţul electric pe care le alimentau ele nu cu mult timp în urmă? Leon Guzunov, zici? Mnah, poate doar dacă a convins garnitura (plus şeful de tren!) să se dea de trei ori peste cap şi să se transforme în mărfar de aprovizionare cu votcă.

- Şi eşti tu de părere că groaba asta fuse în stare să urnească doo zile Sfinxteru' de la culcuşu' lui? se interesează spre domnu' Nelu nea Gigi, pe care-l ştii cât de primceput e în chestiile tehnice.

- Părerea mea contează mai puţin, nu? îi răspunde acesta ca un adevărat trăitor pe meleagurile unde precizia a fost ridicată la rang de ceas. Aţi văzut cu ochii voştri dovezile.

- Aţi încercat să puneţi instalaţia la treabă de când aţi intrat în posesia ei? întreb. Apropo, dacă nu sunt exagerat de indiscret: Leon Guzunov cum de nu e şi el prin acest fabulos peisaj montan?

- Oh, Leon! Păi Leon a fost reținut în altă parte, face cu un zâmbet subțire domnu' Nelu. Și ca să-ți răspund la întrebare, Toni: nu, n-am încercat nici o manevră cu pila Karpen. Vă așteptam pe voi, cei trei crai de la Răsărit.

Ca să ți-o spun pe-a dreaptă, eu știu doar un singur crai, pe nea Gigi, care în + s-a și pensionat din domeniu hăt! de vreun sfert de secol. Dar n-aș vrea să-i rănesc sentimentele omului… au! mi-a ars o castană în frează tanti Mitza de văd stele bleu, așa că reformulez: persoanei.

Cvartetul Fantasie tocmai rupe rândurile și se retrage spre cabană. Mi-ar plăcea să înțeleg combinația dintre domnu' Nelu, Papa Hans și nimfele pădurii bavareze. Mă liniștește însă simțământul că momentul nu poate să fie departe, câtă vreme am intrat deja în ultima turnantă a cărții.

- Și cum propuneți să procedăm, domnu' Nelu? mă interesez cu amabilitatea-mi legendară. Că deși poate ne-am dori, nu suntem niscaiva alchimiști de răsunet mondial, care se pricep ce să-i facă obiectului.

- Toni dragă, eu sunt cu întrebările aici. Voi trebuie să-mi furnizați răspunsurile, că de-asta respirați aer curat de munte și nu colmatați vreo râpă adâncă.

Dragul de Toni e convins de acest adevăr frugal, dar încă nu are la îndemână nici un plan de acțiune. Bine, cu excepția celui de a trage de timp cât se poate, până se ivesc oportunități care să ne coafeze.

- Cei doi tineri care i-au însoțit în Elveția pe acești campioni sectoriali la table nu v-au putut asigura nimic convenabil în direcția asta, domnu' Nelu? Că așa, de la distanță, ei ar fi părut ceva mai potriviți să joace rolul de furnizori de informații.

Dacă aș fi literat, ți-aș băga-o chiar acușica pe aia cu "o umbră trece prin privirile bărbatului, umplându-i ochii de sânge și gura de blesteme". Dar fiindcă sunt doar iterat, te anunț că domnu' Nelu îmi face cu ochiul:

- Colegii, cum s-ar zice?

- Deloc, eu am ieșit de aproape 5 ani din serviciul public cel făr' de public. Dar din ce-mi spunea nea Gigi, omuleții erau activi în domeniu.

Fratele geamăn al lui Mielu îmi face din nou cu ochiul, dar știi cum? Cu fiecare ochi alternativ, frățicule!

- Doar unul dintre ei era activ, Toni. Ia uite peste ce am dat printre efectele lor.

Și acestea zicând...

Și zicând acestea...

Nah, nu-mi place nici o variantă. Poate că mă jenează gerunziul ăla, deși nu-s mofturos de fel. Deci ți-o dau direct:

Domnu' Nelu îmi plantează în lăboanța dreaptă un teanc de vreo zece poze pe care le extrage din buzunarul interior al hainei. În ele, Marcel și Dorel se îmbucă unul în celălalt. Cum nu știu care-i unul și care-i celălalt, îți spun doar că la serviciu e basarabeanul care s-a întreținut cu Leon Guzunov la Dolder.

- Eram precis! strigă triumfător nea Gigi de colo, care a tras cu ochiul peste umărul meu la material.

Feresc pozele să nu intre în raza vizuală a mătușă-mii:

- În legătură cu? îl întreb cu voce scăzută, după ce-i plasez un cot bine țintit în plex, să-i mai tai din entuziasm.

- Că Marcel e șefu', îmi decartează printre spasmele care-i alimentează secvențial sistemul cu oxigen.

Întind fotoreportajul "Ah, dă-mi! și Eh, vai! în Grădina Raidului" proprietarului de nedrept:

- De ce "era", domnu' Nelu?

- Uită-te la ultima poză.

El zis, eu făcut.

Cadrul îi prezintă pe Marcel și Dorel întinși unul lângă altul pe un pat îngust, ținându-se de mână. Sunt îmbrăcați în costumele pe care le purtau atunci când i-am văzut ultima oară în Zürich. Au ochii holbați, fețele schimonosite și gurile încremenite într-un rânjet grotesc.

- Cianură?

- Nu, verde de Paris, îmi răspunde domnu' Nelu. Au comis-o chiar aici, la Babele. În prima zi după ce au aflat că i-am adus în România.

Îi restitui fără nici un cuvânt teancul de fotografii.

Nu mai înțeleg nimic. Bine, știu, nu e ca și cum aș fi debordat până acum de știință. Dar toate chestiile din daravela asta mi se învârt cu viteza

luminii printre neuroni și sinapse. Iar eu n-am pe ce să pun degetul. Pila Karpen și Sfinxul, Președintele și starea lui vomitivă, consilierul Dragoș, cel cu urechi de pachiderm, Zürich, Dolder Grand, Leon Guzunov și Maşa-i cea sublimă, Nina, Rita, Tina și Zita din Cvartetul Fantasie dimpreună cu al lor Papa Hans, domnu' Nelu, Giovanni, Scobitorul Adrian Sotir care de fapt e Tetelu de la Maglavit, Babele, Mielu, pila Karpen și Sfinxul din nou, iar acum colac de veceu peste pupăza din tei, Marcel și Dorel care ilustrează la modul practic vorba aia cu "dacă doi oameni se iubesc, ce mai contează sexul?" și care-și iau viața atât de gay, cu verde de Paris. Pe tine te încearcă vreo revelație apropo de acest ghiveci? Ai o viziune, zici? Păi bine, frățicule, atunci trimite-mi o poză cu ea pe mail și îți promit că se uită secretara mea.

- Și la o adică, ne putem desfășura în voie? De unde știm că n-o să ne calce iar trupeții în negru, dacă facem vreo agerime cu pila minune? mă trezesc gândind cu voce tare.

- A, nu-ți fă nici o grijă, Toni dragă, totul e aranjat la marele fix. Suntem în carantină aici, la Babele.

- Cantină pe dracu', tăticu, se introduce cu abilitate în conversație nea Gigi. N-am băgat în noi io și cu Mitza decât chestii necombustibile. Noroc cu ce mai găsirăm prin pivniță, că așa ne mai dreserăm la mațe.

- Gigi, poate reușești în vreuna din zilele astea să nu te mai gândești doar la mâncare, intervine și tanti Mitza. Că m-ai secat la bibilică. Mâncare în sus, mâncare în jos, mâncare la stânga, mâncare la dreapta. Parcă ai avea rude în Africa, nu în Oltenia.

- Păi na, Mitzo, când ai ditamai maestra bucătărănească la dixpoziție, da' tu servești numa' și numa' surcele, la ce-ai vrea să se gândească omu'? Că io, ți-o spui p-a dreaptă, toate zilele astea mă gândii decât la bunătățile tele care...

- Doamna e maestru bucătar? dă năvală domnu' Nelu.

Doamna încă nu l-a iertat, îl ignoră totalmente & completamente.

- Retrasă din competițiile oficiale, dar da, este, îi confirm. Tanti Mitza a introdus mămăliguța cu brânză și smântână, sărmăluțele în foi de viță cu afumătură ori ciorba rădăuțeană în America Latină. A bucătărit mai bine de douăzeci de ani acolo.

Domnu' Nelu e un mare pofticios, scrie cu majuscule pe fața lui. Înghite repetat în sec cât i-am turuit vorbele de adineauri.

- Mexic, cumva? Că sunt înnebunit după mâncarea mexicană, reușește să degajeze dintre precipitații.

Cu asta și-a spălat mare parte din păcatele față de tanti Mitza. Mexic, dragostea ei? Îl privește brusc cu alți ochi.

- Fac niște fajitas și niște guacamole de zici că vine sfârșitul lumii la fiecare îmbucătură, zice dânsa, fără să se adreseze cuiva anume.

Lui nea Gigi i s-a zbârlit rău mustața pe oală:

- Hai mă, Mitzo, zău! Mor acilea lângă tine și cât mă uitai primprejur, numa' stâncă. N-aveți un' să mă-ngropați.

Dar nici domnu' Nelu nu mai rezistă, ia hotărâri cu viteza sunetului:

- Uite cum facem. Eu o să merg împreună cu doamna în bucătăria cabanei, să preparăm niște mâncare mexicană pentru prânz. Stați liniștită, avem aproape tot ce ne trebuie. Am adus cu mine din Elveția multe chestii, că și mie îmi place să gătesc. Voi doi rămâneți aici, poate reușiți să faceți ceva cu pila. Mielu, stai cu ei, să îi supraveghezi. Care mișcă, l-ai pocnit. Dar să nu dai tare, că am nevoie de ei în viu. Oricum, o să le trimit și pe fete încoace, dacă și-au terminat antrenamentul și sunt gata de acțiune. Și Toni, nu uita de butonul magic, da? Să știi că bate pe o rază cu mult mai mare decât te-ai aștepta. Vă rog, doamnă, pe aici. Vă conduc.

Și se duc.

* * * * *

După înălțimea soarelui și acele de la orologiul pe care-l trag după mine la încheietură, e trecut de ora zece dimineața. Ceea ce mi se pare potrivit din toate punctele de vedere.

Ți-aș zice că e o zi mișto, că soarele se dă rotund pe cer și tot restul, dar la naiba! suntem la ceva mai mult de 2.000 de metri altitudine. Dacă în următoarele 5 minute se pune pe viscolit, zău că n-ar surprinde pe nimeni în afară de tipii de la timpul posibil.

- Despre ce carantină zicea domnu' Nelu? îl întreb pe uriașul care ne flanchează din imediata noastră apropiere.

Ridică din umeri, fără să ne privească și făcând opturi cu vârful bocancului în țărână. Nu știu sigur-sigur dacă arătoșenia mea e de vină pentru sfioșenia lui (doar boii au certitudini, iar eu sunt o vacă), dar îți spun, omul e un monument din cel puțin două puncte de vedere!

- Și cum sunt ținuți turiștii la distanță de Babele? îmi continui cu același sânge rece tortura cumplită la care îl supun pe bietul Mielu.

De conversație zic, firește.

- Salvamontu', îngână el.

Nu s-a coordonat cum trebuie cu laringele pe care-l are pe inventar, fiindcă deși intenția lui a fost să șoptească, din bojoci i-a ieșit un fel de tunet, care s-a pornit să hăulească și să ecouească printre văi. Domnu' Nelu și Papa Hans apar mintenaș la câte o fereastră a cabanei, să se intereseze care e problema. Uriașul le face semne liniștitoare că totul e în regulă.

Dar informația pe care mi-o servește e valabilă și, poate, profitabilă. La câteva sute de metri depărtare de noi se află oamenii muntelui, plasați pesemne pe diversele trasee care se varsă în platoul Bucegilor, să țină calea turiștilor care s-ar aventura pe jos până aici. Fiindcă de când am ieșit sub cerul liber, n-am văzut nici măcar o singură telecabină care să urce sau să coboare dinspre Babele. Ceea ce înseamnă că dacă nu-i vorba de vreo revizie, legătura cu Bușteniul e tăiată pe motiv de carantina lui pește. Oare cu ce i-or fi speriat pe cei de jos? Vreo epidemie de lepre, ceva?

După ce-mi notez în carnețelul neuronal ideile principale pe care le-am degajat din cvasi-dialogul mielean, îmi concentrez atenția asupra pilei Karpen.

- Nea Gigi, haide dom'le să vedem cum devine treaba cu aparatul ăsta inventat de consăteanul tău.

- Ce costățean, tăticu? Uitași că io-s de la Craiova?

- Consătean, bre! Adică din același sat cu tine. Fiindcă te întreb, ce altceva e Craiova dacă nu un sat mai mare? îl tachinez.

- De, tăticu, n-avuse toți bafta să se nască într-un oraș așa de mătreț ca Timișoara. Pe care numa' cine nu vru nu-l avuse de-a latu' istoriei. Cât ziseși că stătură turcii cu fundurile pe voi? Fro 200 de ani, este?

- 160 și ceva mărunțiș, da.

- E bine, e bine. Că la Craiova, știi?, numa' hamzburgherii fuseră în stare să cucerească orașu'. Și stătură numa' dooj' de ani, că p-ormă se cerură singuri afară.

- Păi normal. Cât poţi să reziști între niște mâncători de praz?

Cât ne merg gurile și îi dăm cu împunsăturile, nu ne stau mâinile. Pipăim recipienți, verificăm legături, cercetăm pâlnia, ridicăm, cântărim, croșetăm, ne încruntăm. Totul pare extrem de simplu, nefiresc de simplu. Pila Karpen e doar o baterie mai originală. De acord, foarte originală, dacă treaba cu trenulețul funcțional de 90 de ani e reală și nu e doar un mit urban. Originală și arhaică, dar totuși, doar o baterie. Și nu văd cum o pâlnie legată la așa ceva ar produce dezintegrări nu Sfinxului din Bucegi, ci antenei unei furnici.

- Zic să mergem cu scula până la Sfinx. Să vedem ce-și spun unul altuia și dacă se cunosc.

Mielu se declară întrutotul de acord, de vreme ce se înhamă la roabă și ne face semn să o luăm înainte. Ceea ce noi și. Vii și tu, sau rămâi să te holbezi la norul cel bătrân și pervers care o fugărește pe noruleața aia mică și fâșneață?

Nu-i multă cale de străbătut între Babele și Sfinx. Profit totuși să-mi plimb privirile peste tot unde am acces fără să-i stârnesc emoţii uriașului. Zăresc în două locuri, foarte departe de noi, niște siluete care aduc a oameni. Mai mult ca sigur, e vorba de băieții de la Salvamont. Dar chiar dacă sunt dotaţi cu binocluri, mi-ar trebui un avion să pot să scriu pe cer niște litere care să fie lizibile pentru ei. Mda, slabe șanse în direcția unui ajutor din partea asta.

Ajungem la obiectiv. Îi indic lui Mielu locul aproximativ în care să plaseze roaba. Adică acolo unde Scobitorul făcuse hocus-pocus cu mastodontul de piatră. Între timp, însoţit de nea Gigi, dau ocol Sfinxului. Multă stâncărie, nelipsitele scrijelituri ale celor care-și caută veșnicia prin inscripții gen "Costel și Maria din Buzău 10.VIII.1979", chiștoace de țigări și tot felul de alte gunoaie aduse de turiști... hopa! Dar chestia aia ce-i?

- Care chestie, tăticu? se interesează nea Gigi.

Îi arăt ce am văzut într-o despicătură formată la intersecția a doi bolovani măricei, aflați nu foarte departe de Sfinx. Se duce să aducă obiectul. E un trepied miniatural de aparat foto. Seamănă cu GorillaPod de

la Joby, trepiedul care poate fi folosit să fixezi un aparat de filmat sau de pozat practic pe orice fel de suprafață sau obiect. Dar deși principiul tehnic e același (trei picioruşe ultra-flexibile), arată ca o imitație artizanală.

Îl întreb pe Mielu dacă îi spune ceva descoperirea. Se uită curios la trepied, dar clatină cu putere din cap în semn că nu. Îl pun în buzunar, că vorba aia, "ce-i găsit, al meu rămâne", nu?

Bun, deci ne-am instalat față în față cu Sfinxul. Ușor forțată expresia, de acord, fiindcă știi și tu, dânsul nu are față decât dacă îl priveşti dintr-un anumit unghi. Dar în fine, cum te-ai uita tu la el și ai vedea profilul uman, cu căciulița pe cap, noi ne-am plasat în stânga lui, la aproximativ 3 metri depărtare. Eu și cu nea Gigi în primul rând, cu roaba în care se află pila Karpen între noi. Mielu, doi pași în spatele roabei. Ia să vedem, vericule!

Nea Gigi mai verifică o dată legăturile dintre fire, furculiţele înfipte în cele două borcane și pâlnia de tablă, apoi îmi înmânează ceremonios și cu mari precauții acest din urmă obiect. Ridic pâlnia spre Sfinx, încercând să imit postura lui Tetelu de la Maglavit, the Artist formerly known as Scobitorul Adrian Sotir.

Mai întâi se aude un uruit de pietre. Dar nu vine dinspre Sfinx, aș cum te-ai aștepta, ci din spatele nostru. Ne întoarcem să vedem despre ce-i vorba. Cvartetul Fantasie, însoțit de nelipsitul Papa Hans, se îndreaptă spre noi. Sunt tot în uniformele portocalii și sunt tot frumoase de-ți pică plombele cu tot cu molarii aferenți. Una dintre amazoane a alunecat și a antrenat în cădere un râu de pietre care a stârnit zgomotul de adineauri. Parchează în spatele lui Mielu.

Îmi concentrez din nou atenția asupra meciului Pila Karpen vs. Sfinxul din Bucegi. Ridic pâlnia spre Sfinx. Simt ca un fel de vibrație ușoară în palmă. Și nu știu de restul spectatorilor, dar eu unul îmi țin respirația.

N-avem de așteptat mai mult de un minut sau două. Pentru că știi ce se întâmplă sub ochii noștri mijiți a mirare, frățicule?

Nimic.

* * * * *

Geaba fandez, schimb mâna, cresc sau micșorez înălțimea la care țin ridicată pâlnia, încerc unghiuri diferite de bătaie spre Sfinx, rezultatul e

mereu același. Și de fiecare dată se scrie cu o cifră inventată zice-se de arabi: 0.

- Ia lasă-mă și pe mine, tăticu, își pierde răbdarea nea Gigi.

- De ce, crezi că fac ceva greșit?

- N-am idee precistă. Da' poate că ești chiar tu negazu'.

- Hopa! Ia uluiește-mă, nea Gigi!

- Păi mă gândii că poate pila funcționește numa' la olteni, tăticu. Fi'n'că, la o adică, și ea e olteancă, nu? Plus că o văzurăm cum merse la Tetelu. Și ce-are el ce n-ai tu, care vorba aia, primiși cu vagonu'? Decât că-i din Alltenia, nu?

Omul e serios. Și oltean get-beget pe deasupra. Așa că îi cedez fără comentarii de prisos pâlnia.

Nea Gigi are un stil total diferit de măndel, ce-i al lui i-al lui. Ține pâlnia de parcă ar fi țeava unei puști și vrea să ia Sfinxul în cătare cu ea. Te aștepți ca dintr-un moment în altul acesta să ridice brațele și să se predea.

Dar rezultatele sunt la fel de spectaculoase ca acelea pe care le-am obținut și eu. Nici măcar un fir de praf nu se clintește de pe figura impasibilă a Sfinxului, deși la un moment dat mi se pare că ne zâmbește ironic pe sub mustăți.

- Mai vrea cineva să încerce? zic bilingv, ca să fiu înțeles de toți participanții la mica noastră agapă.

Una din fetele Fantasie-ste pare că ar vrea să. O încurajez din priviri și din gesturi. Se codește, mai cu seamă că reacția spontană a surorilor ei este să o împiedice să facă pasul în față. În cele din urmă se decide și se smulge din mijloacele congregației, nu înainte însă de a-i arunca o privire lui Papa Hans. Acesta însă pare mult mai interesat de chestii aflate în planul îndepărtat, pentru că tot duce la ochi un binoclu cu ajutorul căruia - bingo! - se benoclează în direcțiile care-l preocupă.

Îi întind fetei pâlnia și e cât pe ce să o ia, când deodată scoate un țipăt și dă fuguța înapoi spre formația ei campioană la delicii pentru adulți. Tu mă știi, nu? Sunt spectaculos în general și în particular, soarele mă pune superb în evidență, iar Sfinxul trebuie că îmi potențează mult arătoșenia, ținând cont că, spre deosebire de dânsul, din orice unghi l-ai privi pe măndel, dai

numai și numai de chestii delicioase. Dar zău dacă m-am așteptat la o asemenea reacție!

Schimb o privire cu nea Gigi. Își ridică degetul arătător de la mâna dreaptă și-mi face semnul de țicneală în zona tâmplei. Și atunci observ o chestie neobișnuită. Mâna cea gigeacă are o culoare de un roșu aprins. Dar știi cât de roșu și cât de aprins? Zici că tocmai ce și-a scos lăboanța din borcanul de vopsea al Scufiței Roșii. Și e fix mâna folosită la mânuirea pâlniei legate de pila Karpen, atunci când a încercat să-l convingă pe Sfinx că i-a sunat pentru a doua oară ceasul.

Îmi aduc tentaculele personale în raza vizuală. Cum am folosit amândouă mâinile întru manipularea instrumentului, nu-i un șoc pentru nimeni când zic că posed două bucăți carabe de culoarea care îl făcea pe tavarișci Lenin să juiseze atât de plenar, nu? Ah, e o doamnă în rândul doi, căreia i s-a făcut rău? Bine, trimit un autograf, să-și facă vânt cu el.

Deci uite că pila Karpen n-o avea efecte teleportante, dar în schimb oferă unele dermatologice de toată frumusețea.

Bun, aș mai vrea eu să dezbat nițel trebușoara, dar mi-o retează abrupt Papa Hans, care latră pe neașteptate:

- Avem oaspeți. Să ne întoarcem la cabină.

Mă uit în direcția spre care i-a rămas fixat binoclul. Se zăresc într-adevăr trei purici la câțiva kilometri depărtare. Și dacă prea-superbii afișează corect detaliile, aș zice că sunt trei motociclete. Sau oricum, trei cevauri cu roți.

Dar nu zici că Mielu, la cuvintele neamțului, a aruncat o privire scurtă asupra peisajului de care era acesta absorbit, după care a înhățat coarnele roabei și s-a pus în mișcare pe direcția cabanei? Deci așa, care va să zică, dacă recită careva din Goethe în preajma lui Sfarmă-Piatră, acestuia nu i se pare că e înjurat, ba chiar se desfată cu ghiersul respectiv? Interesant. Vezi, de-asta îmi plac mie romanele cu Toni Bega, mereu apare câte ceva nou pe interval.

Cele patru nimfe milităroase nu așteaptă ca Papa Hans să zică și a doua oară ce are de spus. Se răsucesc pe călcâie și țâșnesc ca niște gazele spre cabană. Moi și cu nea Gigi ne simțim cam neglijați, îți mărturisim în cor. Am putea chiar să o întindem unde vedem cu ochii, dacă nu am avea anumite rețineri. Una la mână, draga mea de mătușică și parteneră

neagigeacă de table, care-i zălog la cabană. Doi la mână, treburile pe care le au tanti Mitza și nea Gigi montate pe fiecare antebraț, cam la o palmă distanță de încheietură. Cât ne-am făcut de lucru cu pila Karpen în fața cabanei, am tras cu ochiul la angrenaj, ba chiar l-am și pipăit pe furiș. Sunt niște chestii care seamănă cu manșetele pe care le poartă tenismenii, doar că sunt fabricate dintr-un material subțire și cauciucat. Cu elvegigianul, plus cinci minute de fereală, le-am veni ușor de hac, dacă n-or avea cine știe ce drăcovenii pe dedesubt. Patru la mână... Da, știu că am sărit peste trei, dar privește, cifra 4 aduce mult mai bine cu un pistol, ești de acord, nu? Deci zic: patru la mână, Papa Hans a scos din sân (zic și eu, na!) un Luger dotat cu amortizor și ne-a luat la țintă buricele. De fapt, ținând cont de cei vreo 15 centimetri diferență de înălțime dintre noi, aș zice că lui nea Gigi i-a luat în cătare ombilicul, iar lui măndel coșulețul cu ouă de prăsilă.

- Haide, băgați și voi gaz! Și atenție mare cum pășiți prin peisaj. Fără mișcări bruște, că sunt mai sperios decât un iepure și riscați să vă umpleți de plumbi înainte de termen.

Nostim foc fostul Domn Zâmbăreț din Zürich, actualul Domn Pistolar din Bucegi! Ce ți-e și cu atmosfera fără egal din Grădina Carpaților, frățicule!

Nu-i nevoie să-i traduc nimic lui nea Gigi, pricepe situația numai din imagini, așa că se grăbește să o ia la picior spre cabană. Îl talonez îndeaproape.

Ne grăbim. Fantasie e deja la cabană, iar Mielu din douăzeci de pași e și el acolo. Nu știu cum face față ritmului Papa Hans, dar nici că-mi pasă! Nu arunc nici măcar o singură privire peste umăr. În schimb cercetez de mai multe ori depărtările de pe mâna dreaptă, adică în direcția celor trei purici. Au mai crescut ceva, să știi, acum arată ca niște buburuze. Și n-am fost foarte departe de treaba cu motocicletele, pentru că sunt de fapt ATV-uri. Din ce reușesc să disting, fiecare din ele pare că poartă în spinare câte doi călăreți. Hm, o formație de șase oameni nu prea arată a simplă vizită de curtoazie din partea cuiva.

Ajungem la cabană.

- Spre pivniță. Știți deja drumul, luați-o înainte, vine comanda din spate.

Intrăm. Scara din piatră. Ușa grea a pivniței.

E ferecată cu un zăvor cumplit de fier dânsa.

- Deschideți!

Mă opintesc serios. E o încuietoare croită pe potriva lui Mielu, îți spun! Dar o dovedesc, în cele din urmă. Îi dau prioritate lui nea Gigi, apoi mă introduc și eu în hrubă. În spatele nostru, niște bocănituri metalice ne anunță că Papa Hans se folosește de Luger pe post de ciocan ca să tragă zăvorul la loc.

* * * * *

Tanti Mitza încă pontează pe la bucătăria cabanei, pesemne, fiindcă nu-i în ogeac.

- Nea Gigi, ia hai să aruncăm o privire asupra utilajului de la încheietură, dacă tot ne-au lăsat în sălaș la relaș.

- Io, laș?

- Nu bre, am spus relaș. Adică pauză.

- Aha! Păi așa mai vii de-acas', tăticu. Fi'n'că nici nu poci să-ți exprimez pe cale normală ce vârtijuri îmi transmite drăcovenia asta în fizic.

- Tot timpul, sau doar atunci când s-a jucat domnu' Nelu cu tine și tanti Mitza?

Ne-am instalat pe patul improvizat de tanti Mitza sub cele două ferestre. E o lumină cam puțintică la fizic, așa că îl rog pe nea Gigi să ne servească o porție de japonezăveritabilătăticu. Și-a întins mâna stângă pe scândurile de lemn, cu mâneca de la cămașă suflecată, iar cu dreapta luminează manșonul cel negru. Îmi scot poznașul de la brâu (de elvegigian zic, firește), să-l am la îndemână. Dar mai întâi de toate palpez manșonul așa cum trebuie.

- Numa' cât ne chinui năzosul ăla, că-n rest nu simțăsc nimica. Auzi, tăticu, tu mai ții minte borcănelele ălea de se vindea iaort în ele pe vremea lu' Împușcatu'?

- Da, de ce? Te-a lovit brusc nostalgia?

- Nu, tăticu. Adicătelea, nu de tot. Da' nu ți se pare că lu' domnu' Nelu îi crescu pe față o podoabă care seamănă la marele fix c-un borcan d-ăla? Numa' gropile ălea din carnosabil îmi pare că strică tablou'.

Cât îi dă din gură, îmi văd de treabă. Sub învelișul cauciucat simt la atingere niște bumbuți de dimensiunea unei jumătăți de bob de orez. Sunt

împrăștiați în mod egal pe toată suprafața bucății de manșon care vine în contact cu partea interioară a antebrațului neagigeac. Introduc doar puțin vârful lamei elvegigianului sub manșon și nea Gigi tresare:

- Auci! face. Mă săgetă ca un corent când băgași scula colo-șa.

- Sigur n-ai simțit de fapt lama rece a briceagului? Mă lași să încerc și prin partea cealaltă?

Mă privește cu ochii lui căprui, care reflectă intens privirea de câine credincios pe care și-o ia uneori când se uită la mine:

- Dacă promiți că încălzăști lama 'nainte.

Mâneca sacoului de la costumul Armani împrumutat de la Mathias Mongenast servește de minune acestui nobil scop. Verific temperatura pe pielea cea sensibilă din spatele încheieturii, adică locul clasic de încercare pentru laptele de biberon. E O.K. pentru bebeluși, deci în mod normal nici nea Gigi n-ar trebui să protesteze. Introduc foarte încetișor vârful sub manșon.

- Auci! cântă din nou nea Gigi.

- Exact la fel ca prima dată?

- Pă' crezi tu că mai țiu io minte cum fuse prima dată? A, de corent întrebași? Ăhăm. Ba chiar fuse și mai nasol, parcă.

- Nu-i a bună, atunci. Chestiile astea ar trebui scoase sub supraveghere medicală. Ceea ce înseamnă că trebuie să punem mâna pe instrumentul pe care-l folosește domnu' Nelu, altfel...

Ne întrerupe ecoul unor bufnituri care se aud dinspre ușă.

- Stinge lanterna și dă mâneca jos, îi șoptesc lui nea Gigi.

Mă cațăr cât ai zice pește pe capra de lemn și încep să-mi bălăngănesc picioarele în ritmul lui "Yellow Submarine" pe care-l execut măiastru la fluierat. Ca un om aflat și el pe-acolo, fără un scop anume, exact.

Enter tanti Mitza.

Bufniturile auzite mai devreme se datorează activității intense la care s-a dedat Papa Hans ca să deszăvorască ușa. Și o dată ce draga mea de mătușă pătrunde în incintă, dânsele reîncep cu fervoare incantațiile. Îți spun, dacă o ține tot așa, Hans Olo se va putea înscrie foarte curând la concursul "Mister Univers" la culturism, categoria bondar.

Cunoşti principiul vaselor comunicante?

Na fain, să mi-l explici şi mie într-o zi când ai timp, că eu nu prea. Voiam doar să fac pe interesantul când venea momentul să-ţi zic despre cum ne aliniem informaţiile din panoplie, eu şi cu nea Gigi pe de o parte, tanti Mitza pe de cealaltă.

Aflăm de la tanti Mitza că a gătit tot felul de grozăvii din proviziile lui domnu' Nelu ("are un frigider foarte bine dotat pentru pustietăţurile astea, Chico") şi, cel mai important, că a sabotat toată mâncarea cu nişte combinaţii de condimente deloc letale, dar maximum de fatale: mesenii vor fi loviţi de o pântecăraie absolut apocaliptică, ne asigură ea. Au evacuat-o din bucătărie când era aproape pe terminatelea cu operaţiunile, pentru că domnu' Nelu instituise starea de asediu din cauză de vizitatori inopinaţi.

- Deci nu care cumva să puneţi gura pe mâncarea pe care o să ne-o aducă ăştia, că dăm de dracu'. Gigi, cu tine vorbesc în special.

- Păi şi noi ce facem, Mitzo?

- Ne descurcăm cu ce găsim aici în pivniţă.

Nea Gigi e aproape distrus. Se şi vedea ospătându-se cu bunătăţi gătite de Marea Maestră, după o săptămână de pus pofta-n cui.

- Şi cam în cât timp zici că o să-i lovească nenorocirea după ce mănâncă? întreb.

- Cei cu stomacul mai tare pot rezista cam cincisprezece minute, să zic aşa, cu aproximaţie. Dar la oamenii normali, efectul e aproape imediat.

- Câte toalete sunt în cabană, are cineva idee?

- Nu trebuie să-ţi faci griji, Chico. Sunt opt camere în cabană, deci presupun că există măcar opt toalete. Pe noi, de când suntem aici, ne-au dus să vizităm cel puţin 3 diferite, este Gigi?

- Io nu prea băgai de seamă detalii de-astea, da' dacă zici tu, coană mare...

- Păi nu, că nu de grija gardienilor noştri întrebam. Ei sunt şapte şi mă gândeam că dacă or fi doar două sau trei toalete, cei rămaşi pe dinafară trebuie să se descurce cumva. Deci s-ar mai fi rărit din personal. Dacă am şti când o să se aşeze la masă, ce bine ar fi!

- La doişpce şi treij' de minunate, tăticu. Fix-fix, ca la gară în Japonia. Şi cu cinci minute mai devreme, vine Mileu ăla să aducă potolu' pentru noi.

Tanti Mitza întărește spusele lui nea Gigi, cu singurul amendament că e vorba de Mielu, nu Mileu. La care nea Gigi declară că lui personal i se rupe, cum i s-ar rupe și dacă pe mașina lui ar chema-o Lorgean în loc de Logan.

- Atunci planul e așa: după ce ne aduce Mielu mâncarea...

- De care ai reținut că n-ai voie să te atingi, Gigi? mă întrerupe mătușă-mea să-i dea un scurt extemporal numitului.

- Reținui, bre, reținui, îi răspunde acesta cu obidă.

Reiau cu linuță de la capăt. Iaca-așa:

- Deci după ce ne aduce Mielu mâncarea, lăsăm să treacă zece minute și apoi atacăm gratiile de la geam cu elvegigianul. Ieșim din cabană și apoi ne îndepărtăm în viteză maximă de ea. N-am idee cât de departe bate instrumentul de tortură al lui domnu' Nelu, dar nici nu vreau să aflu. O.K.?

- Șopăiei, tăticu, mai 'ntrebi?

* * * * *

Știi cum devine cazul cu socoteala de acasă și cea din târg, nu? E, cam așa se întâmplă și cu noi. Pentru că ora 12:30 a sosit, dar omul mare n-a venit. Deși ai auzit și tu că la o adică, putea fi confundat lejer cu un tren japonez (da, trenul îi face mai multă dreptate decât mecanicul depedeve al fizicului). Ba chiar trec pe la noi să ne salute și orele 13, apoi și 14. Nici un fel de mișcare.

Cu ce ne-am umplut timpul, întrebi? Nea Gigi a halit două borcane de murături, tanti Mitza a încercat fără succes să doarmă nițel, iar măndel a cercetat de-a fir a păr lăcașul în care am fost puși la păstrare. Constatarea principală pe care o fac este aceea că locul a servit doar accidental pe post de cămară. De altfel, în afară de niște borcane umplute cu tot felul de chestii incerte, de câteva zeci de sticle goale și de doi saci cartofuloși ("Dacă Toni Bega nu exista, el ar fi trebuit recreat" - Ionescu-Caion, Memorii absconse), nu prea se mai găsește nimic altceva pe partea de alimentație publică. Iar în cazul în care n-a avut niscaiva utilizări tenebroase, gen loc de poprire pentru turiștii cheflii, incinta pare să fi fost folosită drept depozit pentru inventarul cabanei. Sunt tot felul de gioarse înșirate de-a valma pe lângă pereți, de la saltele desfundate, la scaune despiciorate ("Nu, acum pe bune, de ce mai veniți la mine dacă îl aveți pe Toni Bega?" - Păstorel Teodoreanu, Interivuri șpiritiste).

Ușa e o nenorocire căptușită cu tablă groasă. Cu tot cu genialul meu de elvegigian, ar fi mai ușor de săpat un tunel pe sub ea ca să ajungi de partea cealaltă, decât să o forțezi în vreun fel. În schimb gratiile de la cele două ferestre prezintă o imagine mult mai încurajatoare. Deși sunt groase cam cât un salam de Sibiu făcut la Caracal, sunt destul de serios mâncate de rugină.

Statul pe bară nu-i genul lui Toni B. Decât spectator, mai bine jucător, ăsta-i crezul meu și dacă o să găsesc zilele acestea traducerea în latină, îți jur că o fac deviză oficială a clanului Bega. Așa că iau atât cuvântul, cât și inițiativa:

- Oameni buni, haideți să ne apucăm de meșterit la gratii. Nu-mi miroase deloc strălucit liniștea asta.

- Și cum procedăm dacă vine careva peste noi în timp ce dăm asaltul asupra lor? se interesează foarte la obiect și aplicat tanti Mitza.

- Eu o să mă cațăr pe capră și-mi pun mușchii la treabă, iar voi țineți de șase. Unul în apropierea ușii, să-i facă semn celuilalt, care să-mi semnalizeze problema.

- Mă duc eu la ușă, zice tanti Mitza.

- Perfect. Nea Gigi, ajută-mă să aduc dulăpiorul ăla deșelat de acolo. Vreau să îl suim pe capră, ca să pot ajunge mai ușor la partea de sus a gratiilor.

Zis și purces.

Atac cu hotărâre în priviri și glucoză în mușchi barele de fier care ne despart dacă nu de libertate (că-i cu ghici partea asta), măcar de o lumină mai pertinentă. Despăturesc pânza de bomfaier de la elvegigian și o pun la treabă cu mișcări agile din familia du-te-vino. În penumbra în care mă scald, un ochi mai puțin antrenat m-ar putea confunda foarte ușor cu un virtuoz al arcușului care paganinizează cu desăvârșită măiestrie o serenadă la gratii, îți spun! Iar sunetul de metal scrâșnit pe metal care iese din mâinile-mi magice e o desfătare pentru minte, trup și suflet, concomitent.

Îmi ia 5 minute să dovedesc o gratie la ambele ei capete. Cum sunt șase bucăți cu totul, zic că e ușor să faci socoteala cât timp voi fi ocupat, chiar și cu un calculator de buzunar, nu?

* * * * *

Nu ne-a deranjat nimeni pe tot parcursul fabulosului concert la care m-am dedat într-o dezlănțuire unică de talent și forță creativ-distructivă. Ceea ce sigur că ridică niște întrebări pe interval muzical, dar ai puțintică răbdare, stimabile.

Ies primul din găoace, apoi o ajut pe tanti Mitza și în final pe nea Gigi să vadă soarele la față. Cum cele două ferestre de la pimniță dau înspre spatele cabanei, după ce ne asigurăm că nu-i nimeni care să ne ia la ochi prin apropiere, o luăm cătinel, cu mândel în frunte și nea Gigi închizător de coloană, spre intrarea principală. Când ajungem aproape de colțul clădirii, îi fac semn lui tanti Mitza să rămână pe loc, iar jemăpun pe burtă și o iau târâș, în pasul șopârlei, spre unghiul de 90 de grade. Arunc cu mare băgare de seamă o privire pe partea cealaltă a lui un ghiul. Drumul e liber, așa că ridic două degete și dau verde la punerea în mișcare a trenulețului care suntem.

La următorul colț al cabanei reluăm da capo al fine mișcările. Ocazie să mă felicit pentru faptul că în proza mea nu-s decât clădiri normale la geometrie, că dacă o populam cu octogoane, simt că mă lăsau definitiv nervii. Consum cu ocazia asta două priviri, dar nu vă faceți griji, am un stoc ca și inepuizabil. Ce-mi zăresc fabuloșii, te întrebi? În afară de două ATV-uri parcate în fața cabanei, nimic altceva.

Știu ce zici. O fi Toni băiat delicios de comestibil (doamnele) și cu toate vorbele la el (domnii), dar memoria îi cam joacă feste. Că parcă fusese vorba în propoziție de trei bucăți de astfel de utilaje, ceva mai devreme, când apăruseră la orizont vizitatorii care băgaseră în viteză gașca de la cabană. Păi bine acum, și ce vrei de la sufletelul meu, dacă-s doar două ATV-uri? Poate că al treilea, vorba bancului, S-A stricat, S-A pierdut ori S-A rătăcit, na! Oricum, am mai spus-o, iar dacă nu, o repet: rămâi alături de Toni B., fiindcă nici nu știu ce o să pierzi! O să-i dăm noi într-un fel sau în altul de capăt.

- Tanti Mitzo, nea Gigi, rămâneți aici - le șoptesc - mă duc în cercetare. Vă dau semnalul cunoscut când și dacă puteți veni după mine.

Mătușă-mea, impetuoasă cum o știi, dă să protesteze, dar și eu știu să mă uit urât când trebuie, că nu degeaba ea și Mamina sunt surori. Așa că îi liniștesc mintenaș avântul. Și o iau pâș-fâș spre intrarea principală a cabanei Babele. Nu, tu nu trebuie să rămâi cu tanti Mitza și nea Gigi decât dacă te știi cu pitpalacul excesiv de emotiv.

Ajung cu mari precauţii la ATV-uri. Sunt acelaşi model şi-s destul de hărtănite. Or fi de închiriat, îmi spun în barbă. Lucru curios, amândouă au cheile în contact. Trec mai departe, strecurându-mă prin spaţiul dintre ele şi zidul cabanei. Sunt la aproximativ doi metri de uşa acesteia, care-i larg deschisă. Dinăuntru nu se aude ninica. Nu tu o voce sau două, nu tu un radio, nu tu un vinil rârâit din care să bârâie Zavaidoc. *Enjoy the silence*, sigur, dar parcă n-ar pica prea bine ca în liniştea care dă voie modei să se grăbească să fie ascunşi cine ştie ce monştri, nu?

Mă bipeduiesc, mă lipesc cu spatele de zid şi mă apropii milimetru cu milimetru de tocul uşii. Îmi zvâcnesc capul în cadrul acesteia, cu o mişcare fulgerătoare, ca să pot face un instantaneu fără bliţ peisajului. Cum am o viteză de procesare care bate de departe cele mai performante calculatoare din lume, primesc imaginea developată înainte să apuc să-mi trag dovleacul din cadru. Aşa că rămân precum un giraf, cu gâtul alungit, ochii împrăştiaţi, creierii chiseliţă şi mandibula fâlfâind la liber. Pentru că tabloul e... nu, stai, îmi trebuie neapărat un paragraf nefolosit ca să-ţi zic pe îndelete.

Uşa principală a cabanei dă într-o sală lungă care pare un fel de încăpere multifuncţională - restaurant, bar, cafenea, sală de aşteptare, recepţie. Şi teatru de război. Pentru că zici că-i o scenă desprinsă din filmele de groază. Sânge şi creieri pe pereţi cât vezi cu ochii. Cele patru fete din Cvartetul Fantasie au acum cu mult mai multe orificii decât le-ar fi fost necesare ca să-şi presteze cu succes meseria. Domnu' Nelu şi Papa Hans, la fel ca alţi trei tipi necunoscuţi, prezintă găuri la fel de numeroase şi diverse precum şvaiţerul. Însă în privinţa perforaţiilor, Mielu îi întrece de departe pe toţi. Parcă-i o strecurătoare. Cu toate astea, încă ţine în fiecare mână căpăţânile unor indivizi. Sau mă rog, ce a mai rămas din ele, întrucât după cum se prezintă lucrurile, Mielu i-a izbit cap în cap până i-a ucis. Toţi cei 5 necunoscuţi aveau în dotare câte un pistol cu amortizor. Din cealaltă tabără, doar Papa Hans şi domnu' Nelu erau înarmaţi, iar acesta din urmă avea exact acelaşi model de Luger care ne-a fost fluturat pe sub nas la Sfinx, când se iviseră în zare cele trei ATV-uri. Şi uite că aveau toate motivele să fie îngrijoraţi, tipii care veneau în galop pe ele s-au dovedit a fi nimic altceva decât un comando de execuţie. Şi al şaselea? De ce s-a ţinut departe de ciorba asta de potroace? Oricum ar fi, filmul trebuie să fi fost aşa: cei şase indivizi s-au prezentat sub un pretext oarecare la cabană, gaşca lu' domnu' Nelu i-a primit la discuţii, iar de la un moment anume tipii şi-au scos pocnitorile şi au început să semene plumbi în asistenţă. Papa Hans şi

domnu' Nelu au ripostat și au curățat trei dintre ei, dar au primit și ei la schimb biletele pe care le compostează Charon, luntrașul de pe Styx. Cei doi tipi care au rămas în picioare probabil că au tras în Mielu până și-au golit încărcătoarele, dar uriașul tot a avut puterea să-i transforme în carne tocată. Iar al șaselea tip poate că pur și simplu a șters-o înspăimântat, când a văzut că deși plin de mentolate, Mielu nu se dă bătut.

Deci cât popor și-a halit certificatul de naștere până acum, vericule? Parcă nici nu-mi vine să cred, când mă gândesc cu ce artificii am început, zău! Paisprezece? Pfff, și mai e ceva până la sfârșit. Sper că ai pus și tu un ban deoparte, că facem o chetă.

- Ulio, muică! aud în spatele meu.

Exact. Uite cum știe nea Gigi să concentreze în două cuvinte și nouă litere un paragraf de jumătate de pagină! Poate data viitoare scriem un tobelițist la patru mâini. Toni Bega și Gigi Marga vă prezintă "Coliva unchiului Tom. Și Jerry". Mi-e numai să nu iasă la fel de voluminos ca un timbru privit din profil.

Arunc o privire peste umăr, să-mi mai clătesc irișii. Tanti Mitza și nea Gigi s-au oprit la trei pași în spatele meu. Dânsul își face cruci în viteza a cincea și asta doar pentru că atât îi permite cutia de viteze. A holbat ochii în așa hal, încât zici că face agerimi cu două mingi de ping-pong. În plus, bolborosește niște chestii pe sub mustață, dar nimic inteligibil.

Mătușă-mea, o știi. Nu-i genul isteric, care să-și dea ochii peste cap, capul pe spate și spatele de pământ. Nu, frățicule! Ba chiar are lucruri de natură practică pe care le exprimă non-onomatopeic, cu subiect și predicat:

- Eu zic că ar trebui să ne urcăm pe cărucioarele astea de stau parcate aici și să o întindem cât e lumină. Și să ajungem într-un loc cu oameni, să anunțăm... hm...

- "Carnagiu" să fie cuvântul pe care-l căutai, mătușă?

- Nu neapărat, Chico, mai degrabă ceva în genul "accident".

- 'Ccident e când se tramponează doo mașini, Mitzo. Acilea se ciocniră doo benzi triviale.

Mă întorc din tot corpul spre ei.

- Bande rivale, vrei să spui, nea Gigi?

- Așa, cum zici, tăticu.

- Și de unde ai tras concluzia asta, Mărite Ban?

- Fi'n'că iote ce găsi între Antebeurile ălea.

Și-mi întinde un pătrățel de carton lucios, genul celor scoase la moment de aparatele Polaroid. Din el îmi zâmbește hâd Leon Guzunov. Nu, nu-i un zâmbet, ci un rictus, fiindcă poza îl înfățișează mort de-a binelea. Iar el arată exact ca o persoană care nu și-a predat de bunăvoie efectele la magazie. Cum a zis domnu' Gigi, că Leon Guzunov "a fost reținut", nu? Cred și eu că a fost, de o *rigor mortis*.

- Deci e fix unflatu' ăla de-l cunoscurăm la Țuric, tăticu și de care-ți povestii. Adică stai, că și tu fuseși acolo, îl știi.

- Și nu doar acolo, mă Gigi, ai uitat de clădirea cea înaltă unde l-a atârnat pe Toni al nostru?

- Înțeleg că tu ești de părere că oamenii cu ATV-urile au venit la cabană să-l răzbune pe Leon Guzunov? Și cum să fi aflat ei - ori cei care i-au trimis - unde se află banda astalaltă?

- S-ar putea să le fi spus chiar eu, zice o voce care vine dinspre sală.

Ne întoarcem toți trei, știi cum? Exact, ca la comandă.

E domnu' Nelu, care înaintează șontâc-șontâc spre noi.

* * * * *

Băi vericule!

Băi frățicule!

Băi cool e!

Las-o-n fericirea ei de treabă!

Că uită-te și tu unde am ajuns!

Să termin fiecare propoziție cu semnul!

Să mă contaminez de exclamită!

Și să scriu paragrafe dintr-o singură propoziție!

Păi se poate?

* * * * *

Dar e exact cum îți descrie mândel. Domnu' Nelu a înviat din morți. Sau, alternativ... Nu, nimic, fiindcă își dă jos haina, apoi cămașa și în loc de tricou de corp, rămâne într-o vestă anti-glonț. Cu cel puțin zece gloanțe înfipte în ea. Și-o smulge cu efort, fiindcă e dotată cu niște arici ciufuți pe margini, moment care ne oferă accesul vizual spre tricoul său flaușat și cu mânecă lungă. Sângele care-i împodobea atât de artistic figura? Nu-i butaforie, nu; are o rană urâtă la cap și mă gândesc că s-o fi lovit nasol în cădere, motiv pentru care și-a pierdut cunoștința în tot răstimpul ăsta.

Își montează haina înapoi pe fizic și se așează pe pragul de la ușă. Își caută țigările și le scoate la aer. Se caută de aprinzător, nu găsește.

- Are careva un foc?

- Păi... începe nea Gigi, dar mă întorc spre el și îi fac discret cu ochiul, așa că își înghite restul cuvintelor.

Scot din buzunar bricheta cu soporifice, palmată din depozitul băncii din Zürich și i-o întind fumătorului de domnu' Nelu:

- Poftiți.

O ia și e cât pe ce să o butoneze, dar se oprește dintr-o dată și o privește cu atenție, întorcând-o pe toate părțile. Se înveselește brusc:

- He, he, he! Asta-i bricheta din cutia de la bancă, este?

E rândul meu să mă bulucesc:

- Păi...

- Eu i-am făcut rost de ea lui Guzunov.

Sunetele, pa și pusi. Doar ochii mi se înfoaie, precum un curcan care-și dublează de pe un moment pe altul volumul.

- Ca și de restul obiectelor: actele false, pistolul, peruca, cărțile de joc...

Izbucnește în râs și lovește cu palmele de genunchi:

- Pe astea i-am luat o grămadă de bani rusului. L-am convins că sunt din recuzita ultimului film cu James Bond. Aiurea, mi le dăduse pe nimica toată un scamator.

Bagă bricheta în buzunar și aruncă pachetul de țigări cât colo:

- Ia mai dă-le dracului de puturoase! Mai bine niște distracție în loc.

Și scoate din buzunarul de la pantalon chestia aia pătrățoasă și îmbutonată de care se folosește cu vădită plăcere să le creeze senzații tari

lui tanti Mitza și lui nea Gigi. Care nici una nici două, se aruncă pe jos și se pun pe zvârcolit și urlat.

Nu știu dacă numai mie mi se pare, dar scena e de un supra-realism feroce.

Al vostru truli Toni B. șade ca măgarul în picioare. Căpăţâna-mi se clatină ușor, iar din gâtlej îmi iese un fel de hârâit, care la o adică ar putea trece pe post de nechezat. În spatele meu se tăvălesc pe jos, în chinuri, doi oameni care-mi sunt extrem de dragi. În fața mea, cu un rânjet satisfăcut sub nasu-i gigantos și ciuruit precum solul selenar, șade domnu' Nelu, plin de sânge, butonând la utilajul care transmite impulsurile chinuitoare manșetelor instalate pe antebrațele lui tanti Mitza și nea Gigi. În spatele lui domnu' Nelu sunt unsprezece cadavre, unul dintre acestea fiind chiar fratele său geamăn.

Hotărăsc că-mi ajunge tot balamucul ăsta și că aerul tare de munte a avut până acum suficiente oportunităţi să-mi aerisească plenar bureții. Vreau poluare bucureșteană în sistem! Și mă știi, nu-s omul hotărârilor pripite, ci al computărilor realizate cu viteza gândului și al deciziilor puse în aplicare cu viteza luminii.

Sunt la o distanţă mai mică de un metru de domnu' Nelu. Mă las foarte ușor pe o parte, fandez puțin piciorul stâng, iar cu dreptul îi trăznesc o labă mărimea 43 în tâmplă, care-l trimite cu cealaltă tâmplă în tocul ușii. Nici nu mai revine din recul, se prăbușește direct pe spate. Dau buzna spre el. Îi smulg din mâna inertă instrumentul torționar. E de dimensiunea unui card bancar și arată ca o telecomandă plată, dotată doar pentru funcțiile esențiale, pentru că are numai patru butoane. Iau și bricheta pe care și-a însușit-o cu tupeu. Îi pipăi pulsul. E foarte slab, dar se simte totuși.

Îmi îndrept atenția spre tanti Mitza și nea Gigi. Le dau al doilea ajutor, fiindcă primul și-l oferiseră ei unul altuia. Tanti Mitza e zguduită rău. Tremură incontrolabil și abia se mai ține pe picioare. Cred că îi făcea felul ticălosul ăla, dacă nu interveneam. O iau în brațe și o pun pe șaua celui mai apropiat ATV.

- Nea Gigi, dă te rog o fugă până la bar, poate găsești niște rom sau coniac. Și ai grijă mare pe unde calci.

Olteanul meu se scutură cu putere de câteva ori, apoi sare alternativ pe fiecare picior, de zici că i-a intrat apă în urechi și vrea să și-o scoată. Când

se oprește din mișcările cele împrăștiate, mă privește cu ochii tulburi, dar e lucid;

- Da tăticu, acușica. Și io sâmț nevoia de cevașilea tare în corp.

- Tu mai ușor, că o să ai de condus și nu ești obișnuit cu alcoolul, îi strig din spate.

Nu se întoarce. Își flutură doar mâna dreaptă deasupra capului, gest pe care îl traduc la moment prin "bla-bla-bla". Că știi ce talent nativ e Toni B. la limbi străineze!

Se întoarce un minut mai târziu încărcat cu o sticlă neîncepută de vinars Zaraza și trei de Coca-Cola de 0,5 l. Îmi întinde vinarsul, iar el se așează pe șaua celuilalt ATV și se pune pe gâlgâit Coke. Desfac dopul și amușin precaut licoarea. Nu miroase rău, sper să fi văzut și ceva struguri la viața ei, deși cu F.C. Avântul Chimia din ultimele decenii, nu se știe niciodată. Îi dau să bea lui tanti Mitza. La a doua înghițitură îi revine culoarea în obraji și luminițele în priviri. Ba chiar mai mult decât atât, îmi ia sticla din mână și declară că începând de astăzi, licoarea cu pricina s-a instalat pe locul doi în topul preferințelor ei personale în materie de băuturi, imediat după apă, bere și tequila. După a cincea înghițitură sunt nevoit să-i smulg biberonul cu forța, fiindcă riscăm să nu ne mai înțelegem cu ea. La propriu, fiindcă a început să turuie în spaniolă.

Îi explic lui nea Gigi principiul de funcționare al ATV-ului și-l las să exerseze un pic, cât mă duc cu o trebușoară. Iau preventiv cheile din contactul ATV-ului pe care e instalată tanti Mitza, să nu-i vină vreo idee. Dau ocol cabanei, până la coșmelia din lemn care-i lipită de ea. Într-un buștean mare și gros plasat în stânga acesteia e înfipt un topor uriaș. Îl iau și fac zob lacătul care închide ușa construcției. Am intuit corect. Pila Karpen e aici, cu roaba ei cu tot. Smulg firele care o leagă de pâlnia metalică și le izolez pe fiecare în parte cu niște fâșii dintr-o cârpă pe care o găsesc pe jos. Apoi învelesc pila Karpen în scoarțele pe care șade și pornesc cu pachetul în brațe spre tovarășii mei.

Nea Gigi face opturi cu ATV-ul, iar tanti Mitza moțăie cu bărbia în piept. Îi încredințez lui nea Gigi pachetul cu pila Karpen, să-l țină în poală. Mă ajută să-l legăm cu niște sfoară pe care o scoate din buzunar, apoi îl priponim cât de bine putem pe șa, între cele două coarne.

O trezesc cu blândețe pe tanti Mitza.

- *Hola, Chico, como estas*?

Îi răspund cu singurele cuvinte pe care le știu în spaniolă:

- *Vaya con Dios*.

- *Amén*! afirmă ea. *Vamos*!

Mă asigur că se ține bine de mine, îi fac semn lui nea Gigi să mă urmeze și-i dau gaz.

* * * * *

Am luat-o în direcția din care i-am văzut venind pe tipii care și-au căutat ceartă cu domnu' Nelu și gașca lui. Pe principiul că pe acolo pe unde se poate veni se poate și pleca, fiindcă na, nu degeaba suntem parte dintr-o zonă a lumii în care înjurătura supremă e trimiterea în locul de unde ai ieșit din găoace, nu?

Că altfel, mergem "ca orbeții", cum ar zice nea Gigi. N-am decât o idee extrem de vagă despre topografia locului. Știu doar că la un moment dat ar trebui să dăm în niște drumuri forestiere care ne pot scoate în lume. Și la cât de tare ne zguduie drumul de costișă pe care ne zdruncinăm organele interne acum, mi-aș dori ca asta să se întâmple cât mai repede cu putință.

Treaba e că mai întâi de toate se întâmplă altceva. La câteva minute după ce am plecat de la cabană ne ies în cale patru indivizi, înalți, solizi și ușor supărați. Oprim chiar în fața lor.

- V-am spus când ați trecut spre platou că nu puteți să vă întoarceți până nu este ridicată carantina, ni se adresează cel mai în vârstă dintre ei.

- Ne confundați, zic. Iar carantina de care spuneți este o mare tâmpenie. Nu e nimeni bolnav la cabana Babele. Pentru ce anume a fost instituită?

- Gripă mamiferă, îmi răspunde omul. Au fost semnalate niște decese suspecte la marmotele de pe platoul Bucegilor. Dar așa e, parcă nu dumneavoastră ați urcat pe la prânz spre Babele.

- Or fi murit de comoție că dispăru Sfinxteru', intervine în discuție nea Gigi. Adică io dacă aș fi mărmort, clar că m-aș deceda să nu mai fie stânca aia de-mi făcea umbră.

- Despre ce vorbește domnul? întreabă realmente curios unul din tipii care ne ațin calea.

- Despre dispariţia Sfinxului, îi traduc în româna curentă. Acum vreo nouă zile.

Tipii schimbă nişte priviri între ei, apoi izbucnesc la unison în nişte hohote râs care fac munţii să se cutremure. Bine că nu e iarnă, că o puneam de o avalanşă, îţi spun!

- Cum, cum? face unul dintre ei, printre hohote. A dispărut Sfinxul?

Mă pun şi eu pe nechezat, că dacă tot e bal, bal să fie!

- Cum, cum? Gripă mamiferă?

Şi rostogolesc hahahauri cu o asemenea forţă că îi acopăr pe cei patru râşi. Le îngheaţă veselia cât ai clipi. Iar măndel încă mai are material de livrat:

- Sunt unsprezece morţi la cabană, inclusiv cabanierul şi cinci dintre persoanele pe care le-aţi lăsat mai devreme să meargă până acolo. A şasea persoană a fugit, dar înţeleg că nu a trecut pe aici, nu? Bun, singurul ins rămas în viaţă la cabană e un individ cu un nas mare, mâncat de vărsat, pe la 55 de ani, pe care l-am făcut eu knockout acum câteva minute. Şi atenţie maximă la el, fiindcă e înarmat, periculos şi mai mult ca sigur, nervos. Dacă aveţi staţie, părerea mea este să daţi urgent alarma, că treaba nu e doar groasă, ci şi lată cât o autostradă chinezească.

Mă privesc ştii cum? Ca pe un misionar care predică mântuirea din poziţia misionarului.

- Glu... glu... glu... dă în bâlbă tipul mai în vârstă.

- O luaşi pe porumbeză acu, tăticu? Situaţia e exact aia de ţi-o povesti Toni, deci viteză şi lasă limbile păsăreşti pentru când ieşi la ocazie.

Cuvintele lui nea Gigi sunt întâmpinate cu zgomot de sticle de şampanie deschise.

Stai, ce? De unde...

Unul din tipii din faţa noastră se prăbuşeşte la pământ. Mă întorc spre direcţia de unde s-au auzit pocniturile. Domnu' Nelu vine val-vârtej spre noi într-un ARO M461. Maşina e decapotată şi are parbrizul rabatat; cert e că domnu' Nelu mânuieşte volanul cu stânga, iar cu dreapta împrăştie bomboane pentru colivă dintr-un Luger.

- Daţi alarma! mai strig înainte să ţâşnesc, cu nea Gigi pe urme.

Când mă uit peste umăr, nu mai văd pe niciunul din cei trei tipi rămași în picioare. Sper că s-au aruncat la pământ și că nu i-a trimis domnu' Nelu la cules de stele. Nu de alta, dar nu suntem totuși într-un film cu ExTerminator.

ATV-urile sunt mai agile și mai sprintene, drept. Dar ARO e mai puternic și acoperă mai bine terenul accidentat pe care evoluăm. Distanța dintre domnu' Nelu și noi se micșorează văzând cu ochii. Și ne încetinește și faptul că din cauza pistolului, suntem nevoiți să facem schimbări bruște și dese de direcție.

- Toni, ține-o drept! îmi strigă nea Gigi.

Mă uit să văd ce are de gând. Ia dreapta mult, pe o pantă cu un unghi abrupt. Domnu' Nelu încetinește o clipă, apoi se hotărăște să urmărească ATV-ul lui măndel. Nu mai trage. Ori pentru că și-a terminat muniția, ori pentru că are alte gânduri. S-a apropiat destul de mult de mine. Iar nea Gigi a ieșit complet din cadru, nu se mai vede deloc.

- Pârtieeee! se aude deodată.

Cred că întorc capul în același timp cu domnu' Nelu. Din spatele lui a țâșnit ATV-ul condus de nea Gigi, care plutește prin aer, de parcă s-ar fi înscris pe traseu cu ajutorul unei rampe de lansare. Nea Gigi stă ridicat în picioare, a lăsat ghidonul liber. Și înțeleg și de ce, când văd ditamai pietroiul pe care-l are în mâna dreaptă. Iar nea Gigi, nu știu dacă ți-am mai zis, dar a fost handbalist în tinerețe. A fost mare speranță la Știința Craiova, iar când i-a venit sorocul pentru armată, l-au luat la Steaua, în echipa aia mare, cu Birtalan, Gațu și Gruia, jucători care au câștigat tot ce se putea câștiga la sfârșitul anilor '60, începutul anilor '70 în materie de handbal - Liga Campionilor Europeni, Campionat Mondial, Olimpiadă. Din păcate și-a terminat cariera la nici 20 de ani, din cauza unei accidentări la coloană.

Dar încă mai știe câte ceva. Uite că-l ia la țintă pe domnu' Nelu și-i azvârle pietroiul fix în freză. Individul se prăbușește peste volan, iar ARO, rămas fără stăpân, virează brusc la stânga și se pierde din vedere.

- Bravo meserie! îi strig lui nea Gigi, fără să încetinesc defel.

Gonim cât de mult ne lasă terenul accidentat să o facem. Mai mergem cale de vreun sfert de oră și dăm de un drum forestier. O iau în direcția care mi se pare că ne duce la niște altitudini mai rezonabile. A plouat de curând în zona asta, pământul e clisos și am aluneca serios dacă n-am avea norocul

ca Bucegii să fie un masiv calcaros, în care piatra e presărată peste tot, precum sarea-n bucate.

Pfff, am spus noroc? Ce mi-o fi venit, frățicule, să provoc karma în halaturile astea, spune și tu? Aud un "aaa!" din spate și întorc capul tocmai la timp să-l văd pe nea Gigi cum se prăbușește cu ATV-ul lui pe o parte, iese de pe drumul de pământ alunecând ca o sanie și se propteşte într-o stâncă măricică. Se aude un "trosc!" înfiorător, apoi totul rămâne nemișcat. Frânez și întorc ATV-ul dintr-o singură mișcare. Mă reped spre locul accidentului.

Nea Gigi e bine, s-a ales doar cu o sperietură și niște julituri la cotul pe care l-a folosit pe post de frână. Și miracol! pila Karpen a rămas întreagă. De fapt na, ce miracol, când era învelită în scoarțe oltenești și se știe cât de zdravene sunt lucrurile din arealul cuprins între Carpați, Dunăre și Olt. În schimb ATV-ul pe care l-a călărit nea Gigi se resimte din plin. I s-a rupt osia de la roțile din față și nu mai e bun decât pentru fier vechi acum.

Îl ajut pe nea Gigi să-și recapete poziția bipedă.

- Și acum ce facem? Că în nici un caz n-o să ne țină pe toți trei utilajul care ne-a rămas.

- Loați-o voi 'nainte, tăticu, și io viu pe jos. Decât numa' să loați și pachetu' cu pilă la voi, ca să fiu mai sprinter.

- Te mănâncă lupii, mă Gigi, se bagă în vorbă tanti Mitza. Și să-ți spun drept, m-am obișnuit cu stilul tău de joc la table.

Țin să te anunț că mătușă-mii i-a revenit pe inventar nu doar uzul limbii române, ci și vioiciunea, fiindcă e proaspătă ca o ploicică de primăvară. Nu zici că și-o fi făcut somnul de frumusețe tot drumul până aici?

- Numa' să 'ncerce, Mitzo. Că abea aștept să-mi saie-n cale vreo bucată de carne, după mâncările pe bază de conservi de le avurăm de o săptămână-ncoa.

- Oameni buni, dialogurile voastre sunt de o rară și infinită superbenie, dar până la Bucureste mult mai este, dacă-mi permiteți această mică butadă. Deci vom proceda în felul următor și nu vreau să aud nici un fel de comentarii: nea Gigi, treci la ghidon în locul meu. Și ar fi bine ca de data asta să nu mai încerci să concurezi peneve (adică pe nevrute, bre!) la proba de patinaj artistic. Eu o să mă țin în alergare după voi. Poate găsim în drum vreo mașină să ne ia. Atunci când o să obosesc, dau țignalul cunoscut, să luăm o pauză.

Mustăcesc amândoi. Mai mult nea Gigi, că el o are și pe oală, dar nu crâcnește nici unul. Îi dau haina de la costum lui tanti Mitza și-mi suflec pantalonii. Fac două-trei sprezece mișcări de încălzire și mă declar apt pentru maraton.

Nea Gigi, care a fixat între timp pila Karpen de ATV, demarează ușor. Dar ce zic eu ușor, vericule!, insesizabil ar fi mai potrivit. O zbughesc pe lângă ei și abia după treizeci de metri îmi dau seama că alerg de unul singur. Întorc capul spre ei, fără să mă opresc din alergat.

- Ce faci, bre, de mergi ca melcul leșinat? Vrei să facem Revelionul aici, sau cum?

Accelerează ușurel. Nu mult, cât să mă prindă din urmă.

- Nea Gigi, dacă umbli cu maneta de viteză vopsită, să știi că...

N-apuc să-mi termin propoziția, fiindcă văd în spatele lor un camion de cherestea care se apropie în viteză de noi. Îi fac semne disperate lui nea Gigi să se tragă într-o parte, ceea ce el și, după ce aruncă o privire scurtă peste umăr. Mă opresc în mijlocul drumului și mă apuc să-mi flutur brațele de zici că am jumătate de normă și la Otopeni, la dirijarea traficului la sol. Camionagiul mă vede, fără îndoială, dar ți-am zis că pământul e ud; nu poate să oprească până ajunge în dreptul meu, așa că sunt nevoit să fac o săritură Tsukahara de pe loc. Camionul trece ca un tren pe lângă mine și oprește hăt! la vreo douăzeci de metri depărtare.

Nea Gigi înșfacă pila Karpen și abandonează ATV-ul pe marginea drumului. Îmi recuperez haina de la tanti Mitza și le fac semn să păstreze oareșce distanță de camion, apoi mă înfig pe direcţia lui. E un Tatra, plin ochi cu bușteni tăiaţi egal, la o lungime de un metru și jumătate și încărcaţi de-a curmezișul în remorcă. Ajung lângă cabina șoferului. Am un mic șoc, pentru că nu se vede nimeni la volan! Drept e și faptul că geamurile sunt cam aburite, fapt care-mi dă niște fiori reci pe șira spinării când mă gândesc cu câtă inconștiență am făcut pe autostopistul. Mă agăț cu mâinile de suportul în forma literei "V" al oglinzii retrovizoare și-mi apropii fața de geam, când acesta se lasă în jos cu smucituri. Manevra asta ține loc de reactivi folosiți în laboratoarele pentru developat filme, întrucât relevă următorul cadru: pe scaunul șoferului, în vârful unor perne puse unele peste altele, este instalat un ins atât de puțin la trup, încât ai putea să-l iei lejer drept un copil african de 10-12 ani, obișnuit cu un regim alimentar de 5

mese pe lună. Dar obrazul său nebărbierit, împădurit cu țepi deși, aspri și negri, precum și ochii încercănați îți spun că individul are în jur de 30 de ani. Omul mai posedă o podoabă capilară a la Dudley Moore, niște sprâncene ca două marchize și un tic nervos care constă în aceea că-și aruncă la fiecare 5 secunde bărbia la 15 grade spre stânga. Iar ceea ce luasem drept abur e de fapt fum, pentru că musiu șofer fumează câte două țigări deodată - una o ține înfiptă între degetul mic și cel inelar al mâinii stângi, iar o a doua o are lipită la colțul din partea dreaptă a gurii.

- Alooo! Mai ușor cu bunurile Statului. Că oglinda aia eu o am pe inventar și ăștia de la Romsilva atâta așteaptă să mi-o tragă. Și ce săriți așa ca nebunii în drum, vă luam din plin dacă nu vedeam motoreta aia înaintea mea și nu apucam să frânez.

- Mă scuzați, n-a fost cu intenție. Ni s-a stricat unul din ATV-uri și am ieșit la ocazie. Vrem să ajungem în cea mai apropiată localitate, să vedem ce putem să facem. Ne puteți lua?

- Și dacă vă iau, bea și gura mea o bere deseară?

Scot o bancnotă din buzunar. Nimeresc o sută de euro și i-o întind:

- Din partea noastră, ar merita să bea chiar și o ladă. Până unde mergeți?

Înșfacă hârtia cu însemnele EU, o întoarce de câteva ori de pe o parte pe altă și probabil se declară mulțumit de cele văzute, de vreme ce o freacă de 3-4 ori de bărbie și apoi o strecoară iute în buzunar.

- Până la Bușteni.

- E perfect.

Dau țignalul de "O.K." pentru tanti Mitza și nea Gigi, o încrucișare între țipătul coțofenei și strigătul cucuvelei, altoită cu niște modulații particulare marca Toni B. țâpurite numai din laringe. Se înființează mintenaș la cealaltă portieră. Știu asta, pentru că se aud bocănituri dinspre acolo.

- Mergeți și dumneavoastră în partea aceea. Nu pot să le dau drumul înăuntru cât am geamul deschis aici, că se face curent, iar mie curentul nu-mi priește de nici o culoare.

Mie-mi spui? Riscă să-l ia pe sus și să-l poarte cine știe pe unde, răul!

Omul o fi puțin la fizic, dar la acțiune e spirt. Cât dau ocol camionului, din patru, hai, cinci pași begani, a și deschis portiera din dreapta. De chestia

asta profită un nor de fum negru și neplăcut mirositor, pentru a evada din cabină.

- Chico, știi că-mi place Jamon Ibérico de Bellota, dar nu vreau să ajung și eu jambon afumat. Eu rămân afară, sus, pe lemne.

Nea Gigi, cavaler cum îl știi, se oferă să-i țină companie. Îl întreb pe camionagiu dacă vede vreo problemă în chestiune, zice ba. Urc doar eu în cabină, după ce mă asigur că tanti Mitza și nea Gigi și-au găsit niște locuri cât de cât confortabile și sunt bine ancorați. O.K., fie, doar eu și pila Karpen, pe care o așez pe banchetă, în dreapta mea, și o fixez cu centura de siguranță. La sfârșitul manevrelor, îi spun șoferului că putem să-i dăm bice. Dar nu pornim decât abia după ce-i îmbogățesc bagajul lexical cu sensul sintagmei "a da bice". Pentru că - zi că nu-i așa! - romanele Toni Bega mustesc nu doar de acțiune și mister, ci și de perle la bucată.

Despre șofer aflu că se numește Radu Dudău și-l congratulez că-l desparte doar o căciuliță și o literă de Casa Regală a României. Tocmai melițez despre istoria Casei Regale - o dată pentru că prefer să vorbesc despre orice altceva decât despre treburile noastre curente, iar a doua oară pentru că Radu pare flămând după știință și însetat după cunoaștere - și sunt pe la Carol al II-lea, priapism și Elena Lupescu, când afumătorul de șofer face o observație interesantă:

- Să mor io dacă am mai văzut așa mașină!

- Unde? mă interesez eu, perspic cum mă știți (inovez ca să nu cacofonez, iată). Că nu văd nimic.

- În spate. Și după câte observ, trage tare să ne ajungă din urmă.

Îmi clătesc irișii în oglinda laterală de pe partea mea. Văd ARO al lu' domnu' Nelu în același timp în care niște bubuituri în cabina camionului îmi semnalizează că și cei doi tovarăși și mei de pe terasă au zărit măgăoaia. Scot 300 de euro din buzunar și îi pun pe bord, în fața lui Radu, să-i poată vedea în toată splendoarea lor, fără să-și ia ochii de la drum.

- Mă duc și eu în spate. Tu să nu oprești decât dacă îți spun eu să o faci, indiferent ce o să auzi sau ce o să se întâmple. Tipul ăla din mașina care ne urmărește e și nebun, și înarmat. Dacă ajungem cu bine la Bușteni, îți mai dau încă 600 de euro, să faci 1.000 în cap.

- La banii ăștia vă duc și în Honolulu, se aruncă el. Da' pe bune că omul ăla are puști și din astea?

Dar nu-i nevoie să-i confirm, fiindcă un glonț îi face zob oglinda exterioară.

- 'Tu-z paștele și anafura neamului tău, adică te joci cu avutul Statului? Ei lasă, că-ți arată ție Radu mamii, se îndârjește el. Gata, vedeți-vă de treabă, că de-aici mă ocup io.

- Bine Radule. Să ai numai grijă să nu-l lași să te depășească.

- Numa' să încerce el, că o să-l vadă pe dracu' gol.

Deschid portiera și ies la aer. Din două mișcări sunt sus, pe cabină. Dau de tanti Mitza și nea Gigi, care s-au refugiat în spațiul cuprins între cabina camionului și remorcă. Stau agățați destul de precar, de niște lanțuri groase din oțel, montate din 10 în 10 centimetri, care asigură încărcătura remorcii.

Mă aștern pe burtă și urlu spre ei, că o fi Tatra regina drumurilor desfundate, dar în același timp e și zâna poluării fonice:

- Sunteți bine?

- Văzuși cine apăru în urma noastră, tăticu? îmi răspunde nea Gigi, după ce îmi localizează persoana (și personalitatea) în spațiu.

- Păi de ce, crezi că am ieșit doar așa, să iau o gură de aer?

- E dracu' gol năzosul ăla. Crezui că-l liniștii vreo două zile cu cataroiul ăla și iote!

- Să vă țineți bine, s-ar putea să vă zguduie puțin.

- Stai așa, că viu cu tine, tăticu!

- Nu, nea Gigi, rămâi cu tanti Mitza. O să mai trec pe la voi să văd cum stați.

Și acestea fiind zise, mă catapultez de pe cabină pe buștenii din remorcă. Folosesc mai multă energie de cât era nevoie pentru mișcarea asta, pentru că mă opresc din alunecat abia hăt!, la celălalt capăt al remorcii. Avantajul este că-l pot vedea bine pe domnu' Nelu de aici: e plin de sânge ca un măcelar la sfârșitul programului și are o moacă înfiorătoare; pietroiul mânuit de nea Gigi i-a luat jumătate din urechea dreaptă și i-a produs un crater serios în devlă. Dezavantajul este că sunt expus ca o trufanda (mie-mi spui!) pe tarabă. Iar domnu' Nelu nu așteaptă să fie invitat de două ori ca să mă ia la țintă. Dar fie pentru că nu-i un arcaș strălucit, fie pentru că nu are condițiile prielnice din poligonul unde-și exersează solo-ul la păcănitoare, nu reușește să înfigă decât un singur glonț într-un buștean, departe de mine;

celelalte trei focuri se rătăcesc în peisaj. Oricum, domnu' Nelu pare a fi Frankenstein altoit cu John McClane, îți spun!

Îmi trebuie un plan și încă rapid. Idei? Da, bine, îi văd și eu pe bușteni, dar ce să fac cu ei, un foc de tabără? Încerc să ridic unul din grămadă, să văd dacă pot face vreo agerime cu el. Poate la anul, după ce îmi iau antrenor bulgar care să mă învețe ce să mănânc pentru a putea să ridic deasupra capului de trei ori greutatea mea.

De ceva timp drumul șerpuiește pe lângă munte, printr-o vale îngustă. În stânga noastră e un hău abrupt. Îmi fac socoteala că dacă arunc niște bușteni în calea mașinii lu' domnu' Nelu, acesta o să nimerească în prăpastie fie și numai din reflexul de a trage de volan ca să evite obstacolele. Dacă găsesc metoda prin care să realizez o asemenea operațiune, firește.

Analizez un pic problema din punct de vedere tehnic. Remorca are pe toate cele patru laturi niște stâlpi din fier, de forma și consistența șinelor de cale ferată, înalți cam de doi metri și fixați la o distanță de circa 50 de centimetri unul de altul. De partea exterioară a stâlpilor sunt sudate niște inele groase, prin care sunt trecute lanțurile de care îți povesteam că s-au agățat tanti Mitza și nea Gigi. Aș zice că măcar stâlpii de pe latura îngustă a remorcii ar trebui să poată fi scoși sau ceva în genul, pentru a putea fi descărcată încărcătura rapid. Mă târăsc până lângă stâlpul aflat chiar pe mijloc și-mi arunc privirea de cealaltă parte a lui. Toate capetele lanțurilor se strâng acolo. Prin ultima za a lor este trecut un drug de fier sub forma literei "L", iar acesta e fixat în partea de jos într-un inel metalic, iar în partea de sus este închis într-un ivăr, blocat cu un lacăt. Sparg lacătul, scot drugul și lanțurile vor porni la vale. Împreună cu tanti Mitza și nea Gigi, bravo Toni, bun plan! O.K., îi pot avertiza, dar mai rămâne problema celor trei stâlpi montați pe latura îngustă a remorcii. Ah, e un mecanism foarte simplu, la bază sunt fixați printr-o balama metalică. Când se scoate drugul care eliberează lanțurile, încărcătura din remorcă pune presiune pe cei trei stâlpi, aceștia culisează și se transformă în rampă pentru descărcat. Simplu, elegant, ingenios!

La treabă!

Fac echilibristică până în partea cealaltă a remorcii. Servesc explicațiile strict necesare pentru ca tanti Mitza și nea Gigi să dea drumul lanțurilor și să se agațe de câte un stâlp metalic. Pornesc înapoi. ARO e la șase-șapte metri în spate. Domnu' Nelu conduce atent, că suntem pe niște curbe ac de

păr. Scot elvegigianul și-mi aleg șperaclul din instrumentar. N-are sens să apelez la metode prea sofisticate, din ce am văzut lacătul e destul de rudimentar, l-ai putea și tu deschide cu pila de unghii. Clic-clac, din două mișcări de *poignet* e al meu. Îl arunc cât colo și deschid ivărul. Aștept momentul potrivit să scot drugul. Între timp, îmi pun filmul cu mine transformat în Speedy Gonzales care aleargă pe niște bușteni ce se rostogolesc.

Am ajuns pe o bucată de drum drept. Motor!

Smulg drugul, efectuez o întoarcere la 180 de grade și mă pun pe alergat. Nu apuc să ajung până la jumătate remorcii, că se dezlănțuie iadul. Bușteniii se surpă pur și simplu sub picioarele mele și o iau la vale cu repeziciune. Încerc să mă mențin în alergare și totodată să nu-mi prind picioarele sub vreun buștean. Mă transform pe loc într-un lac de sudoare și tot universul din jurul meu dispare. Nu mai am decât un singur țel: să rămân în picioare. Să rămân în picioare. Să rămân în picioare. Să...

Dacă ai vedea în ce figuri mă rup, frățicule! Sunt Omul, în cea mai pură și superbă ipostază a sa, aceea de animal care luptă cu fiecare moleculă pentru supraviețuire. Sunt Omul care aduce Universului speranța că nu e chiar totul pierdut cu omenirea. Sunt Omul pe care vechii greci îl proslăveau în cânturile lor. Sigur, e și Vârful Omul pe aici, prin preajmă, dar îți spun, Toni B. îl depășește net în maiestuoșenie în momentul acesta!

Fac din nou clic cu realitatea abia în momentul în care pun piciorul pe podeaua goală a remorcii și zăresc figurile uluite ale lui tanti Mitza și nea Gigi. S-au încolăcit de câte un stâlp și mă privesc amândoi de parcă aș fi un extraterestru. Ceea ce bineînțeles, uneori mă bănuiesc și eu că. Mă prăbușesc epuizat.

* * * * *

Ajungem la Bușteni fără alte întâmplări demne de semnalat. Îi dau lui Radu cei 600 de euro promiși, plus alți 1.000 pentru bușteniii rătăciți pe drum. Zice că mai vrea turiști ca noi și că ne mai așteaptă prin zonă. Mă înham la pachetul cu pila Karpen și ne despărțim cu promisiunea fermă că poate, cine știe...

Am decamionat lângă Fabrica de Hârtie. Orele sunt aproape 18:00. Facem un mic consiliu la botul calului.

- Tren, autobuz sau mașină? întreb.

- Păi cine să ne ia, Chico? Tu nu vezi că arătăm ca niște adunați de pe gârlă?

Are și tanti Mitza dreptatea ei. Nu prezentăm niște fețe prea comerciale ca să facem autostopul.

- Păi atunci vorba cântecului, ura și la gară!

- Și poate o da norocu' să găsim ceva de haleală în drum, că-mi ghiorțăie stomacul de cred că-l fac cântăreț la operă, afirmă nea Gigi.

O luăm cătinel de-a lungul DN1, care servește și pe post de bulevard central al orașului Bușteni. Dăm peste o șaormerie și nea Gigi se alimentează cu de toate - șaorma, copane de pui, cartofi prăjiți, cola. Noi ceștilalți declinăm oferta locantei. Nu fiindcă nu ne-ar fi foame, dar arată prea dubios locul. Plătesc cu euro, că n-avem bani schimbați. Și-mi fac o notă mentală că trebuie să găsim neapărat o casă de schimb valutar sau o bancă deschisă, că la gară n-o să vrea nimeni să încaseze monedă fără certificat de naștere semnat de Guvernatorul B.N.R.

Nea Gigi are o șaorma în mâna stângă și un copan de pui în mâna dreaptă, mână care-i servește în același timp pe post de cuier pentru punga cu produse șaormărești. De copan de altfel se și servește să ne arate cu mișcări febrile ceva, în timp ce cască ochii mari, de parcă ar fi văzut o stafie.

Și să știi că nu e deloc departe. Fiindcă de pe o stradă secundară ne iese în cale ARO al lui domnu' Nelu! E șifonat ca vai de mama lui, tremură din toate încheieturile și te-ai aștepta ca dintr-un moment în altul să se desfacă în bucăți sub ochii tăi. Și nici domnu' Nelu nu arată mai bine. A căpătat răni proaspete, are un ciot de lemn înfipt brațul drept, iar ochiul de pe aceeași parte îi este o rană supurândă.

Dar cumva, tot ne zărește. Așa că oprește brusc mașina și sare din ea cu pistolul în mână. Doar că fiind pe partea cealaltă a străzii, își calculează prost mișcările când se îndreaptă spre noi. Îl izbește în plin un autocar. Scrâșnete de roți, claxoane, carambol. Autocarul reușește să oprească abia la vreo 10-12 metri depărtare. Dăm și noi fuga, laolaltă cu trei sferturi din poporul prezent (al patrulea sfert e format din poeți). Domnu' Nelu nu prea mai e domn defel. S-a transformat într-un fel de pastă de mici.

Ne luăm picioarele la spinare spre gară. Schimb și niște bișari în drum. Admirăm statuia caporalului Mușat în trecere, dar mersul trenurilor spre care aruncă el grenade, nu-i deloc vesel. Abia în jur de ora 20 este primul tren spre București și cu încă două ore și jumătate pe drum, plus întârzierile obișnuite, ne prinde miezul nopții ca popa. Nu bun.

Tocmai dezbat cu tanti Mitza chestiunea dacă să luăm bilete sau nu de-acum, când mă plachează nea Gigi, care a dat o tură de recunoaștere prin zonă. Îmi vorbește cu gura plină, fiindcă nu și-a terminat ospățul:

- Ma' ai 'eva 'ișari, tă'icu?

- Da, zic, de ce? Încă ți-e foame, sau ți s-a făcut poftă un desert?

Îmi face semn să-l urmez. Mă scoate în fața gării. O Dacia 1300 de culoare verde-praz, cam de aceeași vârstă cu mine, e parcată pe stradă. Are un afiș în geam pe care scrie "Mă vinde!" și un număr de telefon.

- Să cumpărăm hârbul ăsta, zici?

Își înghite dumicatul:

- E modelul din '71, tăticu. Piese franțozăști originare. Asta mai ține patruj' de ani făr' de grețuri. Și drumu' e liber de când cu accidentu' lu' năzosu' ăla. În doo ore, dacă-i dăm blană, suntem la București.

Nu-i o idee tocmai rea. Dar cum sunăm? N-avem mobile niciunul din noi, iar unicul telefon din gară funcționează pe bază de cartele. Tot nea Gigi mă scoate din încurcătură și-mi arată un butic la care se pot cumpăra asemenea obiecte arhaice.

N-am mai folosit de vreo 15 ani un telefomf pumblic, dar mă descurc, fiindcă sunt băiat mare. Dau de propietar, care îmi comunică un preț ("500 euro sau echivalent în lei la cursul benere") și un timp în care poate ajunge la noi ("5 minute, că stau lângă gară").

Trec cel mult două minute și se prezintă un individ care - cum să-ți spun să mă înțelegi? - e cam cât nea Gigi și mândel luați împreună. Și nu mă refer la tonaj, ci la înălțime.

- Dumneavoastră sunteți pentru mașină? întreabă, cu o voce subțirică de soprană în perioada aceea a lunii (de cantonament pentru vocalize, zic).

Pusesem distorsionarea sunetului pe fire răsucite, microfoane înfundate și magnetizări greșite, când de fapt uite că hormonii, dragii de ei!, își făcuseră de cap cu interlocutorul meu.

- Da, noi s'tem îi răspunde nea Gigi, care-mi face semn că e domeniu lui, tăticu, ia belește ochii să vezi ici-șa nea gociere. Ce an de fambricație e mașina?

- A, păi nu știu, că eu o am de la tata, mi-a făcut-o cadou la majorat, acum 5 ani.

- Și de ce o vimdeți?

- Nu vă uitați la mine? întreabă girafa umană. La optișpe ani aveam un metru șaptezeci și încăpeam perfect la volan. Acum am doi metri patruzeci și șase și abia mai îmi intră un picior înăuntru. Și doar de la genunchi în jos. Iar doctorii îmi zic că dacă păstrez ritmul de creștere, în patru ani depășesc înălțimea de trei metri.

- Ulio, muică! Pă' ce mâncași, păcatele mele, de te apucă crescutu' ăsta?

Uriașul dă a lehamite din mână, iar mișcarea stârnește o pală de vânt care ne zburătăcește frezele lui nea Gigi și măndel:

- Lapte de vacă îndulcit cu miere și îndoit cu puțină cacao. Dar părerile doctorilor sunt foarte împărțite în domeniu.

- Toni, dă-i la băiatu' 700 de euro, că atâta face mașina lui. VenișI cu actele și cheile?

Negociere, vericule, mie-mi spui?

- Bineînțeles. Dar nu pot să vă iau 700, prețul e 500.

- Lasă, îl liniștește nea Gigi, lasă, să-ți rămâie și ție de un ciung colo-șa. Plus că io mă pricep la mașini la marele fix-pix, le și pierdui numărul la câte le făcui numa' cu astea doo mâni de la zero. Deci dacă-ți zise Gigi Marga - adică io - că face 700, atâta e, nici un kent în plus, nici un kent în minus.

- Actele o să le facem altă dată, sper că nu e o problemă, nu? zic în timp ce-i întind banii.

- Păi adică vreți să plecați așa, direct, fără să bem aldămașul? Oh, nu, dar vai!

- Vai, nevai, da' plânge drumu' dupe noi, tăticu'. Îl bem când venim la semnat de acte. Rovinetă și asigurare de unde facem rost?

- Vedeți la benzinărie, puțin mai jos.

Ne strângem încrucișat morcovii. Nea Gigi se instalează la postul de pilotaj, își potrivește meticulos scaunul până îi găsește poziția care îi convine, apoi se apucă să gâdile cu cheia contactul. Mașina scoate doar un "hârrr, sfârr, cârrr, mârrr" și apoi adoarme la loc. Nea Gigi se ejectează sprinten de pe scaun și deschide capota.

- Ad-o pe Mitza, tăticu. Și să nu-mi zici mie Gigi dacă n-oi găsi-o cu motorul torcând când te întorci.

Așa e, că o lăsasem în sala de așteptare pe tanti Mitza, să-i țină de urât pilei Karpen cât plecasem cu nea Gigi în expediție. Când ies din nou pe ușa gării, cu mătușă-mea alături și pachetul cel înfofolit în brațe, ne întâmpină un fum negru și înecăcios. Orbecăim ca niște huhurezi pe lumină prin pâclă, până ne lovim de verdele-praz al Daciei. Nea Gigi ne așteaptă cu portierele deschise și cu un mare zâmbet întins pe față:

- Jigleru' fuse de vină, tăticu. Da' iote la ea acum, băbuța!

O instalez pe tanti Mitza pe banchetă, împreună cu pila Karpen. Pe care aș lega-o cu centura de siguranță, dacă locurile din spate ar fi prevăzute cu așa ceva. Că acum patruzeci de ani mașinile erau puține, motoarele timide și oamenii mai puțin grăbiți.

- Hai artistule, să-i dăm bice, îi zic lui nea Gigi după ce mă urc în dreapta lui.

Oprim la benzinăria de care ne spusese uriașul. Pe care uite că, la fel ca în toate poveștile bune, habar nu avem cum îl cheamă. Alimentăm mașina cu benzină și nu știu ce soluție-minune care îi permite motorului să mănânce combustibil contemporan fără plumb, bașca rovignetă și asigurare obligatorie. Împreună cu tanti Mitza dau iama prin raionul de sandvișuri, ne aprovizionăm și cu niscaiva dulciuri și apă, apoi ne instalăm înapoi la locurile noastre.

- Domnii unde dorește? se interesează pe un ton profesional nea Gigi.

- Palatul Cotroceni, București, zic.

Și țâșnim ca o cometă verde.

De supărare.

* * * * *

Ți-am zis că șoferul neagigeac e cel mai meseriaș care se există pe o rază de 6.378 km, da? Ei bine, știi cât scoate între Bușteni și București, cu o Dacia 1300 veche de 40 de ani? O oră și cincizeci și trei de minute, pe ceas. Și ai idee cât scoate între intrarea în București și Palatul Cotroceni? O oră și doisprezece minute, pe același ceas.

Giulgiul orelor de la intrarea în Palat arată 21:30 când apărem noi, cei trei care au speriat Restul, în Dacia cea prăzulie. Îi rog pe tanti Mitza și nea Gigi să mă aștepte în parcare, iau pachetul cu pila Karpen în brațe și mă înfiinţez la poartă. Dau peste o echipă de străjeri formată din trei comandanți și patru santinele (s-au făcut recent reduceri de personal).

Îmi iau tonul cel oficial și rostesc răspicat următoarea propoziție, cu tot cu majusculele aferente:

- Bună seara! Mă numesc Toni Bega și am o treabă cu Președintele Scumpei Noastre Patrii, România.

Rămân cu toții surprinși pentru o secundă, apoi izbucnesc în behăituri pe șapte tonuri. Șefii cei dintâi, așa cum e și firesc.

După ce se liniștesc (subalternii mai întâi, așa cum e și normal), unul dintre băieții cu mapa studiază o foaie de hârtie și mă întreabă:

- Ești cu pizza pentru domnii consilieri?

Deci tu mă știi, imaginație ca a lui măndel, păi dai cu Big Bertha și nu găsești în sistemul nostru solar, frăţicule! Totuși, vin și te întreb, în ce condiţii un tip la treizeci și ceva mărunțiș de ani, cu o barbă de câteva zile pe față, înțolit într-un costum Armani care după aspectul curent e mai mult Armaghedani, cu o inteligență vie strălucind în ochii săi superbi, ar putea trece la Palatul Cotroceanu drept un băiat care livrează pizza? Bun, pachetul din mână confuzează, sigur, dar și el e unicat, fiindcă scoarțele oltenești creează o feerie de culori ce nici la impresioniști n-ai văzut. Ce pizza or servi oamenii ăștia?

- Nu, deși ar fi o imensă oportunitate pentru a-mi dezvolta cariera, recunosc. Vă rog, anunțați pe cineva. Toni Bega. Pentru Președinte.

Unul dintre gradați se încruntă la mine:

- E ședință C.S.A.T. Doar nu credeți că îl poate deranja cineva pe domnul Președinte chiar acum?

Bun, așa o să ne prindă dimineața la discuții din-astea care nu pot face copii. Și Toni B. e lejer cu capsa pusă. Fiindcă pe tot parcursul celor trei ore pe care le-am petrecut pe drumul spre încoace n-am făcut decât să învârt cazul pe toate fețele. Și mi-au intrat niște idei de toată frumusețea, cu atu la asul de pică. Iar acum am mare nevoie să mă explic cu cine trebuie.

Deci îmi scot din buzunar bricheta cu soporifice și o pun în funcțiune ca un adevărat brichetar din Vestul Sălbatic ce mă aflu. Șase bucăți de arcași se prăvălesc, cu câte o mică săgeată înfiptă în zona feței. Pe al șaptelea - tipul cu mapa de mai devreme - îl cruț. Dar tot îl ia tremuratul pe viteaz.

- Hai amice, condu-mă la congresul boșilor. Îți spun că-i musai să vorbesc cu Președintele, e vorba de o problemă capitală pentru țară. Pardon, pentru Țară!

Îți place cât de frumos cânt din condei, așa-i? Textier la Mamaia trebuia să mă fac.

- I-ați... omo... omo... omo... se bâlbâie Tremurici Florin de colo.

- Mersi de recomandare, dar încă sunt mulțumit de Persil, zic. Pe colegii tăi i-am trimis doar la nani. O să se trezească în mare formă, cu un stoc proaspăt de vise, o să vezi. Haide, să mergem. Dar mai înainte încuie poarta de acces, să nu intre toți neaveniții cât timp nu-i poate întâmpina nimeni așa cum se cuvine.

O dată operațiunea cu pricina îndeplinită, ne apucăm să copităm pe aleile labirintice ale parcului care înconjoară Palatul. L-am luat pe om de braț și dacă ne-ai vedea, ai zice că suntem doi cheflii care ne folosim unul pe celălalt drept proptea.

Aflu că de fapt pe om îl cheamă Florin Tremure, nu Tremurici, îi citisem eu greșit ecusonul de la gât.

- Ia spune-mi, Florine, o să fie complicat de ajuns la Președinte? Câte baraje trebuie să străpungem?

Omul s-a mai liniștit puțin. Îl mai traversează doar niște frisoane din când în când:

- În principiu ar mai trebui să fie două. Unul la intrarea în corpul cel nou. Dar de ăsta vă trec eu, n-aveți grijă.

Sindromul Stockholm în plină acțiune, mie-mi zici?

- Dar după aceea, o să fie al dracului de greu. Vă duc până la locul unde se ține ședința, dar e o anticameră acolo care în mod obișnuit e ocupată de tipii din Serviciile Secrete. Acum, fiind vorba de C.S.A.T., cred că e pădure de ei.

În seara când am venit cu Președintele și consilierul său Ureche-at pe aici, tipii din gardă ne-au purtat în pas alergător prin incintă, îți amintești. Dar remarc totuși că omul nu mă ghidonează prin aceleași locuri. Pătrundem în clădire printr-o intrare secundară, la care stă de santinelă un singur individ. Acesta se salută cordial cu Florin și ne lasă drum liber, fără să ne întrebe nimic de sănătate. Sau ne.

Ghidul meu mă poartă pe scări care urcă și coboară, coridoare, camere, holuri, până amețesc definitiv. Dacă de după colțul ăla o să apară iar "poarta de abces" (cum zice nea Gigi), unde i-am lăsat soilind pe cei 6 cutezători, n-o să fiu deloc surprins, îți spun. Dar nu e cazul, omul meu pare de bună credință. Pune frână, chiar înainte să depășim cele 90 de grade pe care le face pe mâna dreaptă coridorul pe care ne deplasăm. Florin scoate o mică oglinjoară din buzunar (hm, să nu intru la idei, zici?) pe care o poziționează în așa fel încât să poată vedea peisajul ascuns privirii.

- Sunt doi gealați, la intrarea în anticameră, îmi șoptește.

Acum nu mai pot împărți bomboane N&N (nani & nani) la popor, am nevoie de un scenariu nou.

- Uite cum facem: mergem direct la ei și le spui că am adus materialul solicitat în C.S.A.T., pui mâna pe clanță și deschizi ușa cu tupeu, fără să aștepți să zică ei ceva. De la ușă încolo, mă descurc eu. Și ține-ți ecusonul la vedere, să se vadă că ești de-al casei.

Ne aranjăm ținutele cât de cât, apoi purcedem. Aproape că-mi vine să bat pasul de defilare când dăm colțul și ne îndreptăm spre ușa din capătul coridorului. Sunt doi cerberi, plasați de o parte și de alta a ei, drepți, înalți și imobili. Cred că au văzut prea multe filme, chestie care le-a cauzat la retine în sensul că nu mai suportă lumina artificială, motiv pentru care sunt dotați cu ochelari de soare. Nu manifestă vreo emoție când le apărem în cadru, dar nici noi nu ne intimidăm în vreun fel.

- Am venit cu materialul cerut în ședința C.S.A.T.-ului, zice Florin, în timp ce cu o mână își flutură ecusonul, iar cu cealaltă deschide ușa.

Tocmai dezvelesc pila Karpen din cârpe, când privirea îmi cade asupra peisajului din partea cealaltă a pragului. "Pădure" a zis Florin mai devreme, dar comparația e mult subestimată. Parcă-i un mușuroi de furnici, anticamera. Furnici negre, solide, dotate cu antene și fălci puternice, dacă-mi dai voie să mă izmenesc nițel. Au lăsat un culoar de trecere îngust printre ei, până la ușa cealaltă, care dă în sala... stai, cum era? "Centrul de comandă al României", așa, mulțumesc. Și chiar acolo, lângă cealaltă ușă, întreținându-se animat cu o persoană, cine crezi că se află? Domnul consilier pe probleme de securitate, Dragoș Ureche.

Rămâne interzis, cu vorba suspendată în aer când dă cu ochii de pila Karpen. Iar apoi, când privirea îi urcă spre mândrul chip al lui măndel, ai zice că o să-i crească pe loc o cochilie în spate, fiindcă ochi de melc deja are. Dar își revine din uluială remarcabil de repede și se pune să zbiere ca un isteric:

- Puneți mâna pe acel individ! Nu-l lăsați să treacă!

Doar că știi ce? Măndel în toate secundele astea n-a stat să-și citească horoscopul ori să-și dea mesaje cu fanele. Am sprintat cu asemenea forță pe direcția lui, încât nici nu și-a început bine a doua propoziție și sunt lângă el. Îl apuc cu mâna liberă de cea mai apropiată ureche, îl dau cu capul de ușă, iar ușii îi dau un picior cu atâta entuziasm, că se lipește instantaneu de perete. Mă înfirip în iatacul puterii de la București cum trebuie să se fi întors pe vremuri regii de la vânătoare: plin de trofee și cu chef de babardeală.

* * * * *

"S-a auzit așa o hărmălaie afară, că i-a tăiat maioneza Președintelui, care tocmai era în mijlocul unuia dintre bancurile de cazarmă ale Domniei Sale, pentru care e atât de renumit. Și nici una, nici două, ușa se trântește cu putere de perete și în prag apare un individ cu o privire sălbatică, care-l ține de o ureche pe Dragoș Ureche și care în cealaltă mână are un aparat ciudat. Președintele îl cunoaște pe individ, îi spune "dom' Bega" și-l cunoaște și pe aparat, pe care îl numește "pila Karpen". Pe moment nu mi-a căzut fisa, dar ulterior mi-am amintit că însuși Dragoș Ureche solicitase fonduri din Pușculița Care Oficial Nu Există pentru o operațiune legată de această pilă Karpen.

Domnul Bega pune utilajul pe masă, în faţa Preşedintelui, dar nu-i dă nici o clipă drumul lui Dragoş. Apoi începe să spună cea mai neauzită şi mai nemaipomenită... Hm, oare e corect asta cu mai - nemai? Şi dacă nu e, ce? Dau mâine o Ordonanţă de Urgenţă şi schimb gramatica limbii române, că nu degeaba sunt Primul Ministru, ce mama naibii!

Deci aşa, povestea domnului Bega: cică acum 10 zile primeşte telefoane insistente de la Preşedinte, dar le ignoră, pentru că este angrenat în nişte asalturi amoroase cu o anume domnişoară. Când în final catadicseşte să răspundă, Preşedintele îl anunţă că trece să-l ia de acasă, în drum spre Cotroceni, pentru a-i încredinţa o misiune extrem de importantă. În maşina Preşedintelui îl cunoaşte pe Dragoş Ureche, care la Palatul Cotroceni îi devoalează misiunea: să regăsească pila Karpen şi pe cei care îi dezlegaseră tainele şi făcuseră să dispară cu ajutorul ei însuşi Sfinxul din Bucegi.

La aceste cuvinte se stârneşte desigur rumoare, că de ce n-a fost informat C.S.A.T.-ul, cum se poate să dispară aşa ceva, că nu-i un vapor cu mărfuri de contrabandă, ci ditamai stânca şi alte asemenea. Dar intervine Preşedintele şi calmează spiritele, că a fost decizia lui şi cui nu-i convine, să iasă în parc să dea trei ture în pasul piticului în jurul Palatului.

Revenim la ce povesteşte domnul Bega: acesta primeşte o cheie de la un seif din Zürich de la Dragoş Ureche, este transportat cu un avion privat până acolo şi introdus fraudulos în Elveţia. În seif găseşte mulţi bani, acte false, un pistol şi alte obiecte de inventar. La hotelul unde este cazat, îl cunoaşte pe un cetăţean sovietic - adică nu, rus - pe nume Leon Guzunov, care de fapt şi de drept este omul lui Dragoş Ureche!

Acesta protestează vehement, dar domnul Bega îl izbeşte cu fruntea de masă de câteva ori, cu sete, liniştind astfel mişcările de protest (Notă intimă: interesantă idee). Şi ne explică şmecheria: Dragoş Ureche subtilizase el însuşi pila Karpen şi organizase totodată o aşa-zisă dispariţie a Sfinxului din Bucegi. Aşa-zisă, pentru că în afară de Dragoş Ureche însuşi, nimeni nu a văzut de aproape locul respectiv, iar domnul Bega bănuieşte că Sfinxul a fost pur şi simplu transformat într-un uriaş ecran de proiecţie tridimensional, pe care camere miniaturale transmiteau din diverse unghiuri imagini cu împrejurimile, în aşa fel încât de la distanţă să fie creată iluzia că monumentul naturii a dispărut. Ne şi arată un mic trepied, pe care spune că l-a găsit în apropierea Sfinxului, unde cică s-ar fi putut instala acele proiectoare.

Între timp, în Elveţia, omul lui Dragoș Ureche organizează o mascaradă de licitaţie, la care se prezintă, pe lângă domnul Bega și alţi patru pretendenţi, o delegaţie română, formată din doi tineri agenţi, care foloseau ca acoperire pe mătușa naturală a domnului Bega și pe vecinul și prietenul acestuia, un taximetrist. Domnul Director al S.R.I. confirmă faptul că atât prezența agenților, cât și acoperirea i-au fost sugerate chiar de Dragoș Ureche.

"Scopul acestui demers?", întreabă bubuind domnul Bega, după ce se sting ecourile dăngănitului stârnit de izbirea capului lui Dragoș Ureche de masa de consiliu.

Aparent, obiectivul era ca domnul Dragoș Ureche și complicele său, Leon Guzunov, să-și însușească suma de 10 milioane de dolari din taxa de participare la așa-numita licitaţie, plus conţinutul seifului - titluri de valoare și diamante - în valoare de alte aproximativ 10 milioane de dolari, seif umplut chiar de către rus, cu bani din Puşculiţa Care Oficial Nu Există. Numai că pe fir intervine un vechi colaborator al serviciilor secrete din România, un român fugit din țară pe timpul lui Ceaușescu și stabilit în Elveţia, pe nume domnu' Nelu. Tocmai acestui personaj îi ceruse Leon Guzunov ajutor pentru a popula seiful cu actele false și celelalte obiecte cu specific spionesc. Cum domnul Bega îl sunase pe acelaşi domnu' Nelu pentru a-l ajuta să-și schimbe înfățișarea ca să poată participa la așa-zisa licitaţie organizată de rus, domnu' Nelu face legătura între cele două daravele și îi plantează domnului Bega, cu ajutorul unui vechi tovarăș de combinaţii pe nume Papa Hans, un cvartet de cur... coarde, să-l țină sub observaţie.

Însă adevărata misiune care îi fusese încredinţată lui Leon Guzunov era aceea de a-l ucide pe domnul Bega. Și aceasta, culmea rafinamentului!, ar fi urmat să se întâmple chiar la iniţiativa rusului, prin zgândărirea geloziei maladive de care suferea acesta. Pentru că Leon Guzunov are o amantă foarte-foarte tare, iar Dragoș Ureche are o părere deja cimentată despre domnul Bega, că este un combinator fără scrupule și fără pereche. Domnul Bega are într-adevăr succes la rusoaică și drept urmare, este răpit din așa-zisa licitaţie de către rus, care dispare cu banii strânși din taxa de participare, conţinutul seifului din bancă și pila Karpen. Dispariţia se întâmplă chiar în timpul unui film de prezentare, prin care se urmărea așa-zisa promovare a unei invenţii care făcea minuni în domeniul energetic. Dar

rusul uită să ia filmul atunci când spală putina și domnu' Nelu îl vede până la sfârșit. Iar în film era arătat cum pila Karpen, conectată la o simplă pâlnie, face Sfinxul din Bucegi să dispară. Cum domnu' Nelu are un frate geamăn care se întâmplă să fie cabanier chiar la Babele, îi telefonează acestuia și obține confirmarea că într-adevăr, Sfinxul a dispărut pentru două zile, așa că se hotărăște să pornească pe urmele pilei Karpen, împreună cu Papa Hans. Cei doi acoliți îi iau ostateci pe membri delegației române și îi transportă în România, la cabana Babele. Apoi încearcă să ajungă la o înțelegere cu Leon Guzunov în privința pilei Karpen, dar tratativele se încheie cu un eșec și cu un glonț pentru rus. În camera acestuia dintr-un hotel din Dubai domnu' Nelu și Papa Hans găsesc pila Karpen, dar surpriză!, atârnat de o frânghie, în căldura ucigătoare de afară, îl văd pe domnul Bega. Și atunci fac presupunerea că rusul îl torturase pe acesta pentru a afla secretul pilei Karpen. Domnul Bega este lăsat să delireze câteva zile în soare, dar nu spune nimic, așa că se organizează o așa-zisă operațiune de salvare. Domnul Bega este dus la aceeași cabană Babele, unde domnu' Nelu și Papa Hans ar dori să vadă pe viu pila Karpen și acțiunea ei asupra Sfinxului. Bineînțeles, totul fiind o făcătură, nu e nimic de văzut. Dar rudele ori prietenii lui Leon Guzunov, conduse probabil de amanta acestuia, se prezintă la cabană și lichidează pe toată lumea. Mai puțin pe domnu' Nelu, care e convins că pila Karpen îl poate face putred de bogat dacă îi rămâne numai lui. Intuind că rusul va fi răzbunat, lasă indicii în Dubai despre cine i-a făcut de petrecanie și unde pot fi găsiți autorii, dar se pregătește așa cum trebuie pentru a rămâne în viață. Domnul Bega, tanti Mitza, mătușa, și nea Gigi, vecinul și prietenul dânsului, reușesc să scape prin fugă, împreună cu pila Karpen și sunt fugăriți de domnu' Nelu până în Bușteni, unde acesta își găsește tragicul sfârșit sub roțile unui autocar."

Memoriile nemaicitite ale unui Prim-Ministru de la Gurile Dunării

* * * * *

- Și pentru ce toată această MAS-CA-RA-DĂ, dom' Bega? mă întreabă Președintele după ce-mi depăn tot caierul.

- Pentru că domnișoara în compania căreia mă aflam atunci când m-ați sunat, era în fapt o doamnă. Doamna Delia Ureche. Dragoș Ureche probabil îi asculta telefonul și a crezut că noi doi avem o relație. Pentru că da, am

flirtat cu Delia Ureche la telefon, dar până în ziua în care m-aţi sunat, nu o văzusem niciodată. I-am format numărul din greşeală, încercând să sun pe altcineva, acum vreo trei luni. Şi presupun că Dragoş Ureche a urzit în toată această perioadă, folosind mijloacele care îi erau la dispoziţie, planul prin care să termine presupusa relaţie a soţiei lui. Prin a mă termina fizic pe mine, pentru că altfel, îşi adora soţia. Însă, pe parcurs, şi-a dat seama că ar putea să tragă şi oareşce profit de pe urma relaţiei extraconjugale a Deliei, de unde şi ideea cu seiful din Zürich ori cu licitaţia lui peşte prăjit. Nu-s vreun sfânt, dar dacă aş fi ştiut că Delia era căsătorită, totul s-ar fi oprit la "Sărut-mâna, mă scuzaţi pentru deranj!". Şi n-ar mai fi murit cincisprezece oameni din cauza acestei Elene moderne. Că dacă mă întrebaţi pe mine, vechii greci erau clar săriţi de pe fix. Nici o bunăciune de pe pământul ăsta nu merită să fie plătită în vieţi omeneşti.

Epilog

- Și-acu, ce ne facem cu Dacia asta, tăticu? Fiindcă, să-ți zic pe drepte, tu mai ai o mașină ca prazu' verde și cu doo, te cam ploo.

- Nea Gigi, ce-ai zice să pornim cu ea într-un tur în jurul lumii? Ne ține, ce crezi?

- Cam cât vine tiru' ăsta în jurul la lume, în kilometri?

- Hai să spunem că vreo 40.000, în cel mai ocolit caz.

- Patruj' de mii? Păi asta ține la un drum de la Pământ la Lună, cum zise Bules Vierme ăla. Las-o numa' o săptămână pe mânile lu' băiatu'. Racletă spațiată ți-o fac, tăticu. Și mergem în vizită la planeta Ventuz, să vedem de un' se trage femeia. Că despre Marte și bărbați, taman ce văzurăm în culori cum fuse treaba.

SFÂRȘIT

De același autor

Laser, frate!

111 Numărul Fierei

Divertisment pentru doi încornorați și cvartet de coarde

În pregătire

Moroneții